ಮುಂಗಾರು
ಬುಧವಾರ, ಜನವರಿ 4, 1989

ಅನಗತ್ಯ ಅನಾಹುತಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ

ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಕೊಲೆ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಮರಣ ದಂಡನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿರುವ ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರ ಕ್ಷಮಾದಾನ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆಂಬ ವರದಿ ಬಂದಿದೆ. ಇದೊಂದು ತೀರಾ ಅಮಾನವೀಯ ಮತ್ತು ವಿವೇಚನಾ ರಹಿತ ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿದೆ. ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಮಂದಿ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಗಳೆಲ್ಲಾ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡಿಸಿದ್ದರೂ ಕೂಡಾ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಇದನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ತಮ್ಮ ಮೂಗಿನ ನೇರಕ್ಕೆ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ತೀರಾ ಅವಸರದ ಮತ್ತು ಅವಿವೇಕದ ತೀರ್ಮಾನ. ಈ ತೆರನಾದ ತೀರ್ಮಾನದಿಂದ ಪಂಜಾಬ್ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಇನ್ನೂ ಉಲ್ಬಣಾವಸ್ಥೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿ ಎನಿಸದು.

1988 ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ 16 ರಂದು ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್ ನೀಡಿದ ತೀರ್ಪಿನ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರಿಗೆ ಸಂವಿಧಾನದ ವಿಧಿ 72 ರಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾದ ಯಾವುದೇ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಅಥವಾ ಕ್ಷಮಾದಾನವನ್ನು ನೀಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಈ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿತ್ತು.

ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರು ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಕೊಲೆ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಭಾಗಿಯಾದವರೂ ಅಲ್ಲ. ಕೊಲೆ ಆರೋಪಿ ಬಿಯಾಂತ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ ಒಂದನ್ನೇ ವೈಭವೀಕರಿಸಿ ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್‌ರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ತನಿಖೆ ನಡೆಸಿ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಜನಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಎಡೆಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಕೊಲೆ ಪ್ರಕರಣದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸಲು ಠಕ್ಕರ್ ಆಯೋಗವನ್ನು ಸರಕಾರ ನೇಮಿಸಿತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ ನಿವೃತ್ತ ಐ. ಪಿ. ಎಸ್. ಅಧಿಕಾರಿಯವರ ನೇತೃತ್ವದ ತನಿಖಾ ದಳವನ್ನೂ ಕೂಡಾ ಸರಕಾರ ನೇಮಿಸಿತ್ತು. ಇವೆರಡೂ ಕೂಡಾ ವ್ಯಾಪಕವಾದ ತನಿಖೆ ನಡೆಸಿವೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಕೊಲೆ ಪ್ರಕರಣದ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಜಾಲವನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರಣಾ ಆಯೋಗಗಳು ವಿಫಲಗೊಂಡಿವೆ ಏನೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸಮರ್‌ಜಿತ್‌ಸಿಂಗ್ ಮಾನ್ ಎಂಬ ಐ. ಪಿ. ಎಸ್. ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿಡಲಾಗಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಅತಿಂದರ್‌ಪಾಲ್‌ಸಿಂಗ್ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಮುಖಂಡ ಕೂಡಾ ತನಿಖೆಯನ್ನು ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಾ ಪಾಟಿಯಾಲ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಅಂತೆಯೇ ಗುರುಬಕ್ಷ್‌ಸಿಂಗ್, ಬಲಬೀರ್‌ಸಿಂಗ್ ಹೀಗೆ ಈ ಕೊಲೆ ಪ್ರಕರಣದ ಸಂಶಯಾಸ್ಪದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಇದೆ.

ಇವೆಲ್ಲವೂ ಎದುರಾಗಿರುವಂತೆ ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರಿಗೆ ಏಕಾಏಕಿ ಮರಣದಂಡನೆ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಏಳತೊಡಗಿವೆ. ಸುಪ್ರೀಂಕೋರ್ಟ್ ತೀರ್ಪು ಅಂತಿರಲಿ. ಆದರೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅಂತಿಮ ತೀರ್ಪು ನೀಡಬೇಕಾದ ಅವಕಾಶ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರ ಮುಂದೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರು ಕೂಡಾ ತೀರಾ ನಿಷ್ಠುರವಾಗಿ ವಿವೇಕಹೀನವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿರುವುದು ಖಂಡನೀಯವಾಗಿದೆ.

ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಪ್ರಕರಣ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಇಡಿ ಪಂಜಾಬ್ ಜನತೆಯ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಸ್ಪಂದನ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡಾ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತು. ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಸರಕಾರ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿ ಭಯೋತ್ಪಾದಕತೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸರಕಾರ ಕೂಡಾ ಧ್ವನಿ ಎತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ಸುಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಳವಾಗಿ ಬಗೆಹರಿಸುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡಬೇಕಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಈಗ ಹಾಗಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಇಡಿ ಪಂಜಾಬ್ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯಲಿದೆ. ಸಿಕ್ಖರು ಇದನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಆದಲ್ಲಿ ಅನಗತ್ಯವಾದ ಗೊಂದಲಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರವೇ ಹಾದಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಭುಟ್ಟೋ ಅವರನ್ನು ಜಿಯಾ ಸರಕಾರ ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡಿಸಿದ ಇದೇ ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಈಗ ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದೊಂದು ವಿಪರ್ಯಾಸ. ಹೀಗಾಗ ಬಾರದಿತ್ತು. ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಸಿಕ್ಖರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೇಹರ್‌ಗೆ ಕ್ಷಮೆ ನೀಡಬೇಕಿತ್ತು. ಈಗ ಅವರು ಅನಗತ್ಯ ಗೊಂದಲ, ದ್ವೇಷಗಳಿಗೆ ಎಡೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಶನಿವಾರ, ಜನವರಿ 7, 1989

ಇದು ಅವಸರದ ತೀರ್ಮಾನ

ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಕೊಲೆ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಮರಣ ದಂಡನೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿರುವ ಸತ್ವಂತ್ ಮತ್ತು ಕೇಹರ್ ಸಿಂಗ್ ಅವರನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಲಾದ ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಮುಖ್ಯನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್‌ನ ಸಂವಿಧಾನ ಪೀಠವು ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರ ವಿಶೇಷ ಮೇಲ್ಮನವಿಯನ್ನೂ ತಳ್ಳಿಹಾಕಿ ಗಲ್ಲು ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದ ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್‌ರ ಕ್ಷಮಾಯಾಚನೆಯ ಮನವಿಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಇದೊಂದು ತೀರಾ ಅವಸರದ ತೀರ್ಮಾನ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ.

ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರಿಗೆ ಕ್ಷಮಾದಾನ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಈ ದೇಶದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರೆಲ್ಲಾ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ತಂದಿದ್ದರು. ಈ ದೇಶದ ಬಹುತೇಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳೆಲ್ಲಾ ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡಿಸಿದ್ದವು.

ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದ ಠಕ್ಕರ್ ಆಯೋಗದ ವರದಿ ಮತ್ತು ಶಂಕಿತ ಭಯೋತ್ಪಾದಕ ಅತಿಂದರ್‌ಪಾಲ್ ಸಿಂಗ್ ಮಾಡಿರುವನೆನ್ನಲಾದ ತಪ್ಪೊಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸದೆ ಕ್ಷಮಾದಾನ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಗಲ್ಲು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ತಡೆಯಾಜ್ಞೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಪರ ವಕೀಲರು ವಾದಿಸಿದ್ದರು. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಹುರುಳಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ. ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರು ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಕೊಲೆ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿದ್ದವರೇ ಅಲ್ಲ. ಅವರು ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಗೆ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿದ್ದ ಬಿಯಾಂತ್‌ಸಿಂಗ್ ಅವರ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ. ಇವರ ಮನೆಗೆ ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಭೇಟಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವರು. ಈ ಕಾರಣವನ್ನೇ ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್‌ರನ್ನು ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿ ಈಗ ಗಲ್ಲುಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಇದೊಂದು ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಕರಣ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೂಡಾ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಮನಗಾಣಬೇಕಿತ್ತು. ಇಡಿ ಪಂಜಾಬ್ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮತಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಈ ಗಲ್ಲು ಶಿಕ್ಷೆಯ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಉಸಿರು ಪಡೆಯುವುದನ್ನೂ ನಾವು ಈ ಹಂತದಿಂದ ಗುರುತಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಹಿಂದೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಜಿಯಾ ಸರಕಾರ ಭುಟ್ಟೋ ಅವರನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾನವತೆಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿದ್ದ ಇದೇ ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಮತ್ತೆ ತಾನೇ ಅಂತಹ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಎಸಗಿದೆ.

ಗಲ್ಲುಶಿಕ್ಷೆ ಸರಿಯೋ ತಪ್ಪೋ ಎನ್ನುವ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲ. ಉಲ್ಬಣಗೊಂಡಿರುವ ಪಂಜಾಬ್ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹತಬಂದಿಗೆ ತರುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೇಹರ್ ಸಿಂಗ್‌ಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಈ ಶಿಕ್ಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಉದಾರತೆಯನ್ನು ತೋರುವ ಸೌಜನ್ಯವನ್ನಾದರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ತೋರಬೇಕಿತ್ತು.

ಇದೊಂದು ಮಾನವೀಯತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ, ಸರಕಾರಿ ಹಿಂಸೆಗೆ ಆತನೊಬ್ಬ ಬಲಿ ಎಂದು ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್‌ರ ಮಗ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಇಡಿ ಸಿಕ್ಖ್ ಜನಾಂಗ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂತಿಲ್ಲ.

ಈವರೆಗೆ ಪಂಜಾಬ್ ಭಯೋತ್ಪಾದಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ನೆರೆಯ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಿಂದ ನೆರವು ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನೇ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಾಕ್‌ನಲ್ಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ರಾಜಕೀಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಿದ್ದು ನೂತನ ಪ್ರಧಾನಿ ಬೆನಜೀರ್ ಅವರು ಭಯೋತ್ಪಾದಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಾವೂ ಭಾರತದೊಡನೆ ಕೈಜೋಡಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಸುಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪಂಜಾಬ್ ಜನತೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಕೇಹರ್ ಸಿಂಗ್ ಪ್ರಕರಣದಿಂದ ಮತ್ತೆ ಪಂಜಾಬ್ ಜನತೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನದ ಹೊಗೆ ಎದ್ದಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ದ್ವೇಷ ಮಡುಗಟ್ಟುತ್ತಿರುವಂತಿದೆ. ಹೀಗಾಗಬಾರದಿತ್ತು.

ಈಗ ಎಲ್ಲಾ ನಡೆದು ಹೋಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಅಮೃತಸರದ ಸ್ವರ್ಣ ದೇಗುಲದ ಮೇಲೆ ಸೇನೆ ದಾಳಿ ನಡೆಸಿದಾಗ ಸಿಕ್ಖರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪರಿಣಾಮ ಮೂಡಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟೇ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಘಟನೆ ಕೇಹರ್‌ಸಿಂಗ್‌ರ ಗಲ್ಲಿನ ಪ್ರಕರಣ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಕೂಡಾ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಾರೆ, ಇದು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರ ಒಂದು ತೀರಾ ಅವಸರದ ತೀರ್ಮಾನ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ.

ಮುಂಗಾರು

ಮಂಗಳವಾರ, ಜನವರಿ 10, 1989

ಈಗಲಾದರೂ ತಪ್ಪು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಿ

ಕಳೆದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹಲವು ವಿಧದ ವಿವಾದಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ತನ್ನ 'ವಿದ್ವತ್ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ' ಕಳೆ ಗುಂದಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಈಗ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಹ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದೆ. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಜನರಿಗೆ ತೀರಾ ಅಪರಿಚಿತರಾದ ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದ ಚಲನಚಿತ್ರ ಉದ್ಯಮಿಯೊಬ್ಬರಿಗೆ ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿ ನೀಡಿ ಗೌರವಿಸಲು ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವೀಗ ಮುಂದಾಗಿದೆ.

ಟಿ. ಸುಬ್ಬಿರಾಮರೆಡ್ಡಿ ಎನ್ನುವ ಈ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು, ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿ ಕೊಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆಯೆಂಬುದು ವಿದ್ವಜ್ಜನರಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಹಾಗೂ ಆಘಾತವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವ ಸುದ್ದಿಯಾಗಿ ಹೊರಬಿದ್ದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಕುವೆಂಪು ಮತ್ತು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೇಂದ್ರ ಆಹಾರ ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರದ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ಡಾ|| ಅಮ್ಲ ಅವರ ಸಾಲಿಗೆ ಈ ಅಪರಿಚಿತ ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿ ರೆಡ್ಡಿಯವರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿರುವುದು ತೀರಾ ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವೊಂದು ಕೊಡುವ ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿಗೆ ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಮಾನ್ಯತೆ ಇದೆ. ಸಮಾಜದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಹಸನುಗೊಳಿಸಿದ ಸಾಧಕರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಗೌರವವಿದು. ಇಂತಹ ಸಾಧಕರ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವಾಗ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೈಗುಟ್ಟಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಗೌರವಕ್ಕೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಹತೆ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿ ರೆಡ್ಡಿಯವರನ್ನು ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿಗೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಉಪಕುಲಪತಿಯವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕಾರಣ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ. ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿರೆಡ್ಡಿಯವರು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತ ಚಲನ ಚಿತ್ರೋದ್ಯಮಿ ಹಾಗೂ ಅವರೊಬ್ಬ "ಮಹಾದಾನಿ" ಎಂದು ಉಪಕುಲಪತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಉಪಕುಲಪತಿಯವರು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿ ರೆಡ್ಡಿಯವರು ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತ ಅಥವಾ ಖ್ಯಾತ ಚಲನ ಚಿತ್ರೋದ್ಯಮಿ ಇರಬಹುದು. ಅವರೊಬ್ಬ 'ಮಹಾದಾನಿ' ಯೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಅಟ್ಟಹಾಸದ ಸಂಕೇತವಾದ 'ದಾನ' ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿಗೆ ಅರ್ಹನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಸಿಂಡಿಕೇಟ್ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು ದಾನಿಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಲು ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿ ಒಂದು ಆಮಿಷ ಅನ್ನಿಸಿದ್ದರೆ ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿ ರೆಡ್ಡಿಯವರಂತಹ ಶ್ರೀಮಂತರು ಕರಾವಳಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಯೋಚಿಸದೆ ಮಹಾ ದಾನಿಗಳಾಗಿರುವ ಮಂದಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ. ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿ ರೆಡ್ಡಿಯಂತಹ ಶ್ರೀಮಂತ ದಾನಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದ ರಂಗಿನ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿರ್ಮಲ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸುತ್ತ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಿದ್ದರೆ ದಾನವನ್ನೇ ಜೀವನದ ಬಗೆಯಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನಾಡಿನ ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ನೀತಿ ನಿರೂಪಕರು ಆವಶ್ಯಕತೆ ಮತ್ತು ಔಚಿತ್ಯಗಳ ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನ ಮಾಡಿ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಶ್ರೀಮಂತ ಕುಳವನ್ನು ಹೇಗೆ ಹುಡುಕಿದರು? ಮತ್ತು ಯಾಕೆ ಹುಡುಕಿದರು?- ಎಂಬವು ನಿಗೂಢ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಸಿಂಡಿಕೇಟ್ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿ ರೆಡ್ಡಿಯ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದ್ದರು? ಅವರ ಪರಿಚಯ ಇವರ್ಯಾರಿಗಾದರೂ ಇತ್ತೇ? - ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿಗೆ ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿ ರೆಡ್ಡಿಗೆ ಅರ್ಹತೆ ಇದೆಯೆಂದು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಅನ್ನಿಸಿದೆಯೇ? ಅಥವಾ ಅದ್ಯಾರೋ ಪ್ರಭಾವಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅನಿಸಿಕೆಗೆ ಮಣಿದು ನೀವು ಇಂತಹ ಆತ್ಮವಂಚನೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಿರೇ? - ಎಂದು ನಾವೀಗ ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಜನಾಂಗದ ಹೃದಯ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕಿನ ಸೌರಭವಾಗಿ ಉಳಿಯಬೇಕಾದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವನ್ನು ಹೀಗೆ ವಿವಾದದ ಬೀದಿಗೆಳೆಯುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿಗೂ ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿರೆಡ್ಡಿಯವರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ನೀಡಿರುವರೆನ್ನಲಾದ "ದೊಡ್ಡದಾನ"ಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿ ರೆಡ್ಡಿಯವರಿಂದ ದಾನ ಕೇಳಿದವರ್ಯಾರು? ಅವರಿಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವೇನು?-ಎಂಬೆಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಏಳುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡವೆಂದರೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕುಲಪತಿಯಾದ ರಾಜ್ಯಪಾಲ ಪಿ. ವೆಂಕಟಸುಬ್ಬಯ್ಯ (ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದವರು) ಮತ್ತು ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದ ಶ್ರೀಮಂತ ಕುಳ ಸುಬ್ಬಿರಾಮಿರೆಡ್ಡಿಯವರಿಗೂ ಇದೆಯೆನ್ನಲಾದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಂಬಂಧದ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಯಾರಿಗೂ ಗೌರವ ತರುವ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲ.

ಯಾರಿಗಾದರೂ ಆಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿರುವ ಸಂಗತಿ ಇದಾಗುತ್ತದೆ. ಉಳಿದಿರುವ ಈ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಾದರೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿ ಪ್ರದಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರೆಲ್ಲರೂ ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿಯನ್ನು ಮಾರಾಟಗೊಳಿಸಿ ಅದನ್ನು ವಿಕ್ರಯದ ವಸ್ತುವಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಕುಖ್ಯಾತಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಪಾತ್ರರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗದಿರಲೆಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಹಾರೈಕೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಗುರುವಾರ, ಫೆಬ್ರವರಿ 2, 1989

ವಿಸರ್ಜನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆ

ಜನ ಬಾಹುಳ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಎರಡನೆಯ ಅತಿದೊಡ್ಡ ದೇಶವಾದ ಭಾರತವನ್ನು ಆಳುತ್ತಿರುವ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷದ ಒಳಗಿನ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು ಕಳೆದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ತೀರಾ ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾದ ತಿರುವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಕಳೆದ ಹದಿನೇಳು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಶ್ರೀಮತಿ ಇಂದಿರಾ ಗಾಂಧಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಮಗ ರಾಜೀವ ಗಾಂಧಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ನೇಮಕ ರಾಜಕೀಯದಿಂದ ಸಂಚಿತವಾದ ಆಂತರಿಕ ಅತೃಪ್ತಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಕಳೆದ ತಿಂಗಳು ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷಕ್ಕಾದ ದಯನೀಯ ಸೋಲಿನ ಬೆನ್ನಲ್ಲೇ ದೇಶದ ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಪಕ್ಷವು ಆಂತರಿಕ ಕಲಹದಲ್ಲಿ ಕಂಪಿಸಲಾರಂಭಿಸಿರುವುದು ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾಗಿದೆ.

ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಾದ ಸೋಲಿನ ನೋವು ಹಸಿಹಸಿಯಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿ ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಜೇನುಗೂಡಿಗೆ ಕೈಹಾಕಿದರು. ಕಳೆದ ವರ್ಷವಷ್ಟೇ ದಿಲ್ಲಿಯಿಂದ ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದ ಅರ್ಜುನ್ ಸಿಂಗ್ ಅವರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವ ಆಣತಿ ಮಾಡಿದರು. ಅರ್ಜುನ್ ಸಿಂಗ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಒಪ್ಪಿದರಾದರೂ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಪದಕ್ಕೆ ರಾಜೀವ್ ನಾಮಕರಣಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಲಾರೆನೆಂಬ ಸವಾಲೊಡ್ಡಿದರು. ಈ ಪ್ರಕರಣ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜೀವ ಗಾಂಧಿಯವರ ರಾಜಕೀಯ ಮರ್ಯಾದೆ ಉಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪರ್ಯವಸಾನಗೊಂಡಿತಾದರೂ ಅವರ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೆ ಇದರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಾನಿಯಾಗಿದೆ.

ಹೇಗೋ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆ ಹರಿಯಿತೆಂದು ಸಮಾಧಾನದ ಉಸಿರೆಳೆಯಲೂ ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ಈಗ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಾಗಿದೆ. ಬಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಬಣಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಹೋದ ವರ್ಷ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿ ನೇಮಿಸಿದ್ದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಭಗವತ್ ಝಾ ಆಜಾದ್ ಅವರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಲೇ ಬೇಕೆಂದು ಬಿಹಾರದ ಭಿನ್ನಮತೀಯ ಶಾಸಕರು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ವರಿಷ್ಠ ಮಂಡಳಿಯ ಆಶಯಕ್ಕಾಗಲೀ ಆಣತಿಗಾಗಲೀ ಅಲ್ಲೀಗ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲದಾಗಿದೆ.

ಗುಜರಾಥಿನಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿ ಅಮರಸಿನ್ಹಾ ಚೌಧರಿಯವರ ವಿರುದ್ಧ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಶಾಸಕರು ವಿಧಾನ ಸಭೆಯಲ್ಲೇ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿ ಶರದ್ ಪವಾರ್ ವಿರುದ್ಧ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಶಾಸಕರು ಲಾಬಿ ಸಮರ ಸಾರಿದ್ದಾರೆ. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿ ಎನ್. ಡಿ. ತಿವಾರಿ ವಿರುದ್ಧ ಅತೃಪ್ತಿಯ ಹೊಗೆಯಾಡುತ್ತಿದೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಬಲದ ನೆಲೆಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಈ ಆಂತರಿಕ ಕಲಹವನ್ನು ಶಮನಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಮಧ್ಯಯುಗದ ಸಾಮ್ರಾಟರುಗಳು ಸಮರವೊಂದರಲ್ಲಿ ಸೋತಾಗ ಅವರ ಆಶ್ರಿತ ರಾಜರುಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ ಅದೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಈಗ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷದ ಸಾರ್ವಭೌಮಾಧಿಕಾರದ ವಿಸರ್ಜನೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆಯೆನ್ನಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದುವರೆಗೆ ಪಕ್ಷದ ವರಿಷ್ಠ ನಾಯಕನ ಆಣತಿಗೆ ಮರು ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಮಣಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಭಿನ್ನ ರಾಜ್ಯಗಳ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಾಳೇಗಾರರು ಈಗ ತಿರುಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾಯಕ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರ 'ನಾಮಬಲ'ವನ್ನು ಮೇಲೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಅಧಿಕಾರ ಗದ್ದುಗೆಗೇರಿಸಲಾರದೆಂಬ ಅರಿವು ರಾಜ್ಯಗಳ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮಂದಿಗೆ ಆಗಿರಬೇಕು.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷದ ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅದೀಗ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ವಿಸರ್ಜನೆಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಅದನ್ನು ಪಾರು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನೊಂದು ಸಹಮತದ ಸಂಯೋಜಿತ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಮುತ್ಸದ್ದಿತನವಾಗಲೀ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರೌಢಿಮೆಯಾಗಲೀ ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿಯವರಿಗಿದೆಯೆಂದು ನಮಗನ್ನಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಇಂದಿರಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ನೇಮಕ ರಾಜಕೀಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದೇ ಇಂದು ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ಕುತ್ತಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ ನೇಮಕ ರಾಜಕೀಯ ಈ ವಿಸರ್ಜನೆಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿವುದೆಂದು ನಾವು 1987ರ ಜನವರಿ 22ರ ಸಂಪಾದಕೀಯದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದೆವು. ಅಂದು ನಾವು ನೀಡಿದ್ದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಇಂದು ನಿಜವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆಳುವ ಪಕ್ಷವು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ನೇಮಕ ರಾಜಕೀಯ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡುವುದೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯಾಗುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ದೇಶದ ಮುಂದೀಗ ಇರುವ ಬೆಳ್ಳಿಗೆರೆ.

ಓದುಗರ ಅವಗಾಹನೆಗಾಗಿ ನಾವು 1987ರ ಜನವರಿ 22 ರಂದು ಬರೆದ ಸಂಪಾದಕೀಯದ ಆಯ್ದ ಕೆಲ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಈ ಕೆಳಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ:-

> "......ಅನೇಕ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಚುನಾವಣೆಯೇ ನಡೆದಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲವೂ ನೇಮಕ ಮತ್ತು ವಜಾ ವಿಧಾನದಲ್ಲೇ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಾಯಕನಿಗೆ ವರ್ಚಸ್ಸು ಮತ್ತು ಜನರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇರುವ ತನಕ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ನಾಯಕನು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯಾಗುವ ಸಕಲ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳೂ ವಿಕಾಸವಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತವೆ......ಆಂತರಿಕ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಿಲ್ಲದೆ ನೇಮಕ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಆಳ್ವಿಕೆ ನಡೆಸುವುದರಿಂದ ಬರುವ ಅಪಾಯವನ್ನು ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿಯವರು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು. ಇದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದರಿಂದ ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರ ಭದ್ರವೆಂಬ ಹುಸಿ ನಂಬಿಕೆ ಅವರಿಗಿರಬಹುದು. ತನ್ನ ನಾಯಕತ್ವ ಅಜರಾಮರವೆಂಬ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಅಪಾರ ಹಾನಿಯಿದೆ...."

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷ ವಿಸರ್ಜನೆಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿರುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಖೇದವೆನಿಸಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಪಕ್ಷ ನಾವು ಅತಿಯಾಗಿ ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವ ಜನತಂತ್ರದ ಅಂದಗೆಡಿಸಿದೆಯೆಂಬ ನೋವಿದೆ. ಅದರ ಮೇಲಿಗೆ ಒಂದು ಭಯವೂ ಇದೆ. ಅದೆಂದರೆ ಶಿಥಿಲವಾಗುತ್ತಿರುವ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಾಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಅವರು ಹಿಡಿಯಬಹುದೆಂಬುದು. ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಂದು ತೀರಾ ಗೊಂದಲಮಯವಾಗಿದೆ. ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರವು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಆಶೋತ್ತರಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಜಡವಾಗಿದೆ. ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ದೇಶ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು ಉಮ್ಮಳಿಸುತ್ತಿವೆ. ಪಂಜಾಬಿನ ಕ್ಷೋಭೆ ಉಲ್ಬಣಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಹೇರಿಕೆಗೆ ಪೂರಕವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು. ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿಷಮಿಸುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಮತ ಗಳಿಸಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುವ ಯಾವ ಆಸೆಯನ್ನಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರ ಇತ್ತೀಚಿನ ನಡೆವಳಿಕೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅವರು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಲಾರರು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅಧಿಕಾರಸ್ಥಾನವು ಆಯಸ್ಕಾಂತದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ನಾಯಕತ್ವದಲ್ಲಿ ತೆರವು ಇರುವ ಒಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಸೆ ಅನಾಹುತಕಾರಿಯಾಗಬಲ್ಲುದು. ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ನಿಜವಾದ ಅಪಾಯವಿದು.

ಮುಂಗಾರು

ಶುಕ್ರವಾರ, ಫೆಬ್ರವರಿ 10, 1989

ಈ ನಷ್ಟದ ವ್ಯವಹಾರ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ

ಬಿರ್ಲಾ ಮಾಲೀಕತ್ವದ ಹರಿಹರ ಪಾಲಿಫೈಬರ್ಸ್ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದಿಗಿನ ರಾಜ್ಯಸರಕಾರದ ಒಪ್ಪಂದದಿಂದಾಗಿ ರಾಜ್ಯದ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ಭಾರಿ ನಷ್ಟ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಅಂಶ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ವಿಧಾನ ಮಂಡಲದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರ ಸಮಿತಿಯು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಹಿರಂಗ ಪಡಿಸಿದೆ. ಉತ್ಪಾದನಾ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ನೀಲಗಿರಿ ಮರ ಪೂರೈಸುವ ಸರಕಾರದ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದಾಗಿ ರಾಜ್ಯದ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ 1971ರಿಂದ ಈವರೆಗೆ ಸುಮಾರು ಒಂಬತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂ. ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದು ನಾಚಿಕೆಗೇಡಿನ ವಿಚಾರ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೇರಿಸುವ ಕುರಿತು, ನ್ಯಾಯೋಚಿತ ರಾಜಕಾರಣದ ಕುರಿತು, ಸಮಾಜವಾದದ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವ ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಭ್ರಷ್ಟರಾಗಿದ್ದಾರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಬಿರ್ಲಾ ನಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯಮ ಪ್ರಭುಗಳ ಕಿಸೆಯೊಳಗೆ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಕುಳಿತು ಈ ನಾಡಿನ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ ಉದಾಹರಣೆ ಬೇಕಿಲ್ಲವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ನೀಲಗಿರಿ ಮರಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದೇ ಜನವಿರೋಧಿ ನೀತಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ನಾಡಿನ ಬಹುತೇಕ ಪರಿಸರ ಸಂಘಟನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ತೀವ್ರ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯ ಮೂಲಕ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೂ ಕೂಡಾ ಸರಕಾರ ಇಂತಹ ಯಾವುದೇ ಜನಪ್ರತಿಭಟನೆಗಳಿಗೂ ಮಣಿಯದೆ ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ ನೀಲಗಿರಿ ಕಾಡು ಬೆಳೆಸಿದ್ದೇ ಬೆಳೆಸಿದ್ದು. ಈ ರೀತಿ ನೀಲಗಿರಿ ಬೆಳೆಸಿದುದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿಯೇ ಇಥಿಯೋಪಿಯ ಇಂದು ಬೆಂಗಾಡಾಗಿದೆ ಎಂಬ ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಸರಕಾರದ ಮುಂದಿಟ್ಟರೂ ಕೂಡಾ, ಈ ನಾಡಿನ ಪ್ರಮುಖ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳೆಲ್ಲಾ ನೀಲಗಿರಿಯ ಅಪಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸವಿವರ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ನೀಡಿದರೂ ಕೂಡಾ ಸರಕಾರ ನೀಲಗಿರಿ ಬೆಳೆಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಅಂತಯೇ ಹರಿಹರದಲ್ಲಿರುವ ಪಾಲಿಫೈಬರ್ಸ್ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಹೊರಬಿಡುವ ಕಲ್ಮಷದಿಂದ ಪರಿಸರ ಮಾಲಿನ್ಯ ಆ ಪ್ರದೇಶದಾದ್ಯಂತ ಅದೆಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ ಮತ್ತು ಜನ ನಾನಾ ತೆರನಾದ ವಿಚಿತ್ರ ರೋಗಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ದಾಖಲೆಗಳ ಸಮೇತ ಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದರೂ ಕೂಡ ಸರಕಾರ ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ.

ನೀಲಗಿರಿಯ ಅನಾಹುತಗಳ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಆಗಲಿ, ಪಾಲಿಫೈಬರ್ಸ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಕಲ್ಮಷಗಳ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಆಗಲಿ ಸರಕಾರ ಕುರುಡಾಗಿಯೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ.

ಈಗ ವಿಧಾನಮಂಡಲದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರ ಸಮಿತಿಯು ಪ್ರಕಾರವೇ ನೋಡಿದಾಗ ಇದೊಂದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಭಾರಿ ನಷ್ಟದಾಯಕ ವ್ಯವಹಾರವೇ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಧಾನ ಅರಣ್ಯ ಸಂರಕ್ಷಣಾಧಿಕಾರಿಯವರ ಪ್ರಕಾರವೇ ಒಂದು ಟನ್ ನೀಲಗಿರಿ ಬೆಳೆಯಲು ತಗಲುವ ವೆಚ್ಚ 44.17 ರೂ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದನಾ ವೆಚ್ಚದ ಅರ್ಧ ಬೆಲೆಗೆ ಅಂದರೆ ಟನ್‌ಗೆ 24 ರೂ. ನಂತೆ ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಕೊಡುವ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆ ಕೈಗೊಂಡಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಸರಕಾರ ಈ ಭಾರೀ ಪ್ರಮಾಣದ ನಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆ.

ವಿಧಾನ ಮಂಡಲದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರ ಸಮಿತಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷ, ವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕ ಎಂ. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಖರ್ಗೆ ಅವರು ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಈ ನಿರ್ಧಾರದ ಮೂಲಕ ಸರಕಾರ ಉದ್ಯಮ ಪ್ರಭುಗಳ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ ಎಂದೂ ಅವರಿಗೆ ಭಾರೀ ಪ್ರಮಾಣದ ರಿಯಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆ ಎಂದೂ ಆರೋಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮಾತು ಅಕ್ಷರಶಃ ಸತ್ಯ.

ಸರಕಾರ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಉದ್ಯಮ ಪ್ರಭುಗಳ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಪೂರಕವಾದ ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳನ್ನು ವಾಚಾಮಗೋಚರವಾಗಿ ಬಯ್ಯುವ ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ತೆರೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಏನನ್ನು ಮಾಡಲೂ ಹಿಂಜರಿಯದೆ ಹಲ್ಲು ಗಿಂಜಿ ಅಂಗಲಾಚುತ್ತಾನಿಂತಿರುವ ಸ್ಥಿತಿ ಇವತ್ತಿನ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳದ್ದಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಪಾಲಿಫೈಬರ್ಸ್ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಪ್ರಕರಣವೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿದೆ.

ಈ ನಾಡಿನ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ರೈತರು ನೀಲಗಿರಿ ಮರಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಫಸಲಿಗೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿ ಹೇಳಿದರೂ ಇವರ ಮಾತಿಗೆ ಗಮನ ನೀಯದ ಸರಕಾರ ಬಿರ್ಲಾರ ಹಣದ ಕೋಟೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಮಾಳಿಗೆ ನಿರ್ಮಿಸುವ ತಮ್ಮ ಕೈಂಕರ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂಡತನದಿಂದ ಮುಂದಾಯಿತು. ಇದು 1971 ರಿಂದಲೂ ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ನಡೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ.

ಈ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ತನಗೆ ನಷ್ಟವೇ ಹೆಚ್ಚು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡಾ ಸರಕಾರ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಇದಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲವೀಯುತ್ತಾ ಬಂದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಾದರೂ ಏನು ? ಈ ಅಪರಾಧದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಜನತಾ ಸರಕಾರ ಒಂದೇ ಭಾಗಿಯಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೂ ಹಿಂದಿನ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರಕಾರವೂ ಭಾಗಿಯಾಗಿದೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಈ ನಷ್ಟದ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಬಂಡತನದಿಂದ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಸರಕಾರ ಇವರ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಗಳನ್ನು ಜನರ ಮುಂದಿಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೂ ನಷ್ಟ ತರುತ್ತಿರುವ ಜನರ, ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕೆಡಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ವ್ಯವಹಾರ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಮತ್ತು ಬಿರ್ಲಾಗುಂಪಿನ ನಡುವೆ ಏನೋ 'ನಿಗೂಢ ವ್ಯವಹಾರ' ಇರಬೇಕೆಂದು ಜನ ಸಂಶಯಪಡಲು ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿವರಗಳನ್ನು ಜನರ ಮುಂದಿಡುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಈ ನಷ್ಟದ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೇ ಕೊನೆಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಕೂಡಾ ಈಗ ಸರಕಾರದ ಮುಂದಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖವಾಗಲಿ.

ಮುಂಗಾರು

ಬುಧವಾರ, ಫೆಬ್ರವರಿ 15, 1989

ಹಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಸರಕಾರಿ ಹೊಣೆ

1984 ಅಕ್ಟೋಬರ್ 31 ರಂದು ಇಂದಿರಾ ಗಾಂಧಿ ಹತ್ಯೆ ನಡೆದ ನಂತರದ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಮಾನುಷ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ನೀಡಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ವಿಫಲವಾಗಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅದರ ವಿರುದ್ಧ 2,000 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ದಾವೆ ಹೂಡುವ ಸಿದ್ಧತೆ ನಡೆದ ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಗಲಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂತ್ರಸ್ತರಾದ ಜನರಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಮತ್ತು ಪುನರ್ವಸತಿಯನ್ನೊದಗಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿತವಾದ ಕೇಂದ್ರ ಸಮಿತಿಯೊಂದು ಈ ದಾವೆ ಹೂಡಲಿದೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ರಾಜ್ಯಾಂಗ ಬದ್ಧವಾದ ಕರ್ತವ್ಯದ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ವೈಫಲ್ಯದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ದಾವೆ ಹೂಡುವ ಈ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ 1984 ರ ನವೆಂಬರ್ ಗಲಭೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಂತ್ರಸ್ತರಾದ ಸಿಕ್ಖ್ ಸಮುದಾಯದ ಪರವಾಗಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಅರ್ಜಿಯ ಬಗ್ಗೆ ತಮಿಳುನಾಡು ಹೈಕೋರ್ಟ್ ನೀಡಿದ್ದ ತೀರ್ಪು ಒಂದು ಪ್ರೇರಣೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ತಮಿಳುನಾಡು ಹೈಕೋರ್ಟ್ ಅರ್ಜಿದಾರರ ಪರವಾಗಿ ನೀಡಿದ ತೀರ್ಪಿನಲ್ಲಿ, "ಕಾನೂನು ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಸರಕಾರದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಕರ್ತವ್ಯ. ಯಾವ ಸರಕಾರವೂ ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ನಾಗರಿಕರ ಆಸ್ತಿ-ಪಾಸ್ತಿ ಹಾಗೂ ಜೀವವನ್ನು ಗಂಡಾಂತರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಗಲಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂತ್ರಸ್ತರಾದ ಜನತೆಯ ನೆರವಿಗೆ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಧಾವಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಪುನರ್ವಸತಿ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಸರಕಾರದ ರಾಜ್ಯಾಂಗಬದ್ಧ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ.", ಎಂದು ತಮಿಳುನಾಡು ಹೈಕೋರ್ಟಿನ ತೀರ್ಪು ಹೇಳಿದೆ.

ತಮಿಳುನಾಡು ಹೈಕೋರ್ಟಿನ ಈ ತೀರ್ಪಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಮಹತ್ವವಿದೆ. ನಾಗರಿಕರು ಮತ್ತು ಸರಕಾರದ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ - ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ನಾಗರಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಹೊಣೆಯ ಕುರಿತು ನ್ಯಾಯಾಂಗದ ನಿಲುವು ಈ ತೀರ್ಪಿನಲ್ಲಿ ನಿಖರವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಪಟ್ಟಿದೆ.

ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ಲೋಪಗಳಿಗೆ ನಾಗರಿಕರು ಪರಿಹಾರ ಪಡೆಯಲಾಗದಷ್ಟು ದೈತ್ಯಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ರಾಜ್ಯಶಕ್ತಿಗೆ ತಮಿಳುನಾಡು ಹೈಕೋರ್ಟಿನ ಈ ತೀರ್ಪು ಒಂದು ಅಂಕುಶವಾಗ ಬಲ್ಲುದು. ಗಣರಾಜ್ಯ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಕೋಮು-ಕಲಹಗಳು-ಗುಂಪು ಘರ್ಷಣೆಗಳು ನಡೆದು ಪ್ರಬಲರು-ದುರ್ಬಲರ ಹತ್ಯೆ ನಡೆಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಗಲಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ಲೋಪಗಳಾಗಿವೆ. ನಾಗರಿಕರ ಜೀವ ಮತ್ತು ಸೊತ್ತುಗಳಿಗೆ ಅಪಾರ ಹಾನಿಯಾದ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ನ್ಯಾಯಾಂಗ ತನಿಖೆಗಳನ್ನೇ ನಡೆಸಿ-ಮತ್ತೆ "ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ" ತನಿಖಾ ವರದಿಗಳನ್ನು ದಾಖಲೆಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ.

ಇಂದಿರಾ ಹತ್ಯೆಯ ನಂತರ 1984 ನವೆಂಬರ್ 1 ಮತ್ತು 2 ರಂದು ದೇಶದ ರಾಜಧಾನಿ ಹೊಸದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ನರಮೇಧದ ನ್ಯಾಯಾಂಗ ತನಿಖಾ ವರದಿಯನ್ನೂ ಸರಕಾರ ಮುಚ್ಚಿ ಇಟ್ಟಿದೆ. ಒಂದು ಸಭ್ಯ ಸಮಾಜ ನಾಚಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಬೇಕಾದ ಈ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾದ ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವ ದಿಸೆಯಲ್ಲೂ ಸರಕಾರ ದಿಟ್ಟನಿಲುವನ್ನು ತಳೆದಿಲ್ಲ. ತೋರಿಕೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ-ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವರನ್ನು ಕಟ-ಕಟೆಗೆ ಹತ್ತಿಸಿ ಕಾಲ ತಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಹೊಸದಿಲ್ಲಿಯ ಆ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ಸಂತ್ರಸ್ತರಾದ ಸುಮಾರು 5,000 ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಿಕ್ಖ್ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಸರಿಯಾದ ಪರಿಹಾರ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಸಿಕ್ಖ್ ಜನಸಮುದಾಯದ ಮೇಲೆ ಅಂದು ನಡೆದ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಇತ್ತೀಚಿನ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲೂ ನಡೆದಿರಲಾರದು. ಆ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸದಿಲ್ಲಿಯ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವತೆಯ ಮಾರಣಹೋಮ ನಡೆದಿತ್ತು. ಪಾಶವೀಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರತೀಕಗಳಾಗಿ ಅಂದು ಹೊಸದಿಲ್ಲಿಯ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಖರ ಹತ್ಯೆ ನಡೆಸಿದ ಉದ್ರಿಕ್ತರನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ದೇಶದ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಜಗತ್ತಿಗೆ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಪಾಠ ಹೇಳುವ ಹಾಗೂ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ಮಹಾರಕ್ಷಕನೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ 1984ರ ನವೆಂಬರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲೇ ನಡೆದ ನರಮೇಧದ ವಿರುದ್ಧ ಇದುವರೆಗೆ ಮಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇಂದಿರಾ ಹಂತಕರು ಸಿಕ್ಖ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರೆಂಬ ಒಂದೇ ಅಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಸಿಕ್ಖರ ಹೆಣಗಳು ಉರುಳಿದ್ದವು.

ಇದಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದರೂ ಸಂತ್ರಸ್ತರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನೊದಗಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ದೇಶದ ಸರಕಾರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿಲ್ಲ. ಅತಿ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ತಪ್ಪು ಇದೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುವ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ರೂಪುಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ಸರಕಾರ, ರಾಜಕೀಯ ಮುಖಂಡರು ಹಾಗೂ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ ಪ್ರಜೆಗಳೆನ್ನುವವರೆಲ್ಲ, ಆಗಿ ಹೋದ ಅನಾಹುತವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಡುವ ಆತ್ಮವಂಚನೆಯಲ್ಲೇ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

1984 ನವೆಂಬರದ ಹೊಸದಿಲ್ಲಿಯ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡ ಈ ದೇಶದ ಸಮಗ್ರ ಸಿಕ್ಖ್ ಜನಸಮುದಾಯದ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಮಾಸಿ ಹೋಗದ ಘಾಸಿ ಮಾಡಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ದೇಶದ ಆಡಳಿತಗಾರರು ಇನ್ನೂ ಮನವರಿಕೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳದ ಕ್ಷೋಭೆಗೆ ಇದೂ ಒಂದು ಕಾರಣವೆಂಬುದನ್ನು ಮನಗಂಡಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಒಡಲ ಹುಣ್ಣಾಗಿ ಸಿಕ್ಖ್ ಸಂತ್ರಸ್ತರ ನೋವು ಉಳಿದಿದೆ.

ಈ ನೋವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ಹೊಣೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸರಕಾರದ ಮೇಲಿರುವಷ್ಟೇ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯಲ್ಲಿ ಭಾವುಕರಾಗುವ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೇಲೂ ಇದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೊಸದಿಲ್ಲಿ ಗಲಭೆಗಳ ಸಂತ್ರಸ್ತರಿಗೆ 2,000ಕೋ.ರೂಪಾಯಿಗಳ ಪರಿಹಾರವನ್ನೊದಗಿಸುವ ದಾವೆಯ ಯೋಚನೆ ತೀರಾ ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಸಿಕ್ಖರು ಭಾರತೀಯರೆಂದು ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದಿಗಳು ನಂಬುವುದಾದರೆ ನೊಂದ ಈ ಜನರಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನೊದಗಿಸುವ ಯತ್ನವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಉಪಕಾರವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಇದರಿಂದ ಸಿಕ್ಖರ ನೋವಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಭಾಗಿಗಳೆಂಬುದನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಬಹುದು. ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಾಹಿನಿಯಿಂದ ಬೇರಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಿಕ್ಖರ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಬಂಧುತ್ವದ ಬೆಸುಗೆ ಹಾಕಬಹುದು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಇದರಿಂದ ರಾಜ್ಯಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾಗರಿಕರ ಹಕ್ಕುಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಬದ್ಧವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು.

ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಅವಲಂಬಿಗಳೂ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ವಿಭಜಿತರೂ ಆಗಿರುವ ಪ್ರಜಾವರ್ಗ ದುರ್ಬಲವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ದುರ್ಬಲರನ್ನಾಳುವ ಸರಕಾರವನ್ನು ದೈತ್ಯಶಕ್ತಿ ಆವರಿಸುತ್ತದೆ. ನಾಗರಿಕರ ಹಕ್ಕುಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಗೌಣವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಒಂದು ದೈತ್ಯರೂಪಿಯಾದ ಪ್ರಭುತ್ವ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ಅಂಕುಶ ಹಾಕಬೇಕಾದ ಕಾಲ ಈಗ ಬಂದಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೊಸದಿಲ್ಲಿಯ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ವೈಫಲ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತಿ ಆಗಬೇಕು.

ಮುಂಗಾರು

ಭಾನುವಾರ, ಫೆಬ್ರವರಿ 19, 1989

ಅನಧಿಕೃತ ಮಾತು ಸಂಚಿನ ಸಂಕೇತವೇ ?

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಈಗ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಎಸ್. ಆರ್. ಬೊಮ್ಮಾಯಿಯವರ ಜನತಾ ದಳದ ಸರಕಾರ ಅಧಿಕೃತವಾದುದಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರದೇಶ ಕಾಂಗ್ರೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲರು ಶುಕ್ರವಾರ ಶಿರಸಿಯ ಪತ್ರಿಕಾ ಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆಂದು ವರದಿಯಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಧಾಟಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಂದ್ರದ ಸಚಿವ ಸಿ. ಕೆ.ಜಾಫರ್ ಷರೀಫ್ ಅವರು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಾಡಿರುವುದು ವರದಿಯಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯ ವಿಧಾನ ಮಂಡಲದ ಎರಡೂ ಸದನಗಳ ಕಾಂಗ್ರೆ ನಾಯಕರುಗಳು ಕೂಡಾ ಗುರುವಾರ ವಿಧಾನ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೆತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಜ್ಯದ ಕಾಂಗ್ರೆ ನಾಯಕರುಗಳು ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಎಲ್ಲ ವೇದಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜನತಾ ದಳ ಸರಕಾರದ ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಸಿಂಧುತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಅವರು ಇದನ್ನೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಜನತಾ ಪಕ್ಷದ ಸರಕಾರವು ಜನತಾ ದಳದ ಸರಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೆತ್ತಲು ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನಲಾಗದು. ವಿಧಾನ ಮಂಡಲದ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಆಳುವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ರಾಜಕೀಯ ಕಿರಿ-ಕಿರಿ ಉಂಟು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಸೆಣಸಾಟದಲ್ಲಿ ಇದೆಲ್ಲಾ ಮಾಮೂಲಿಯಾದ ವಿಚಾರವೇ. ಆದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರು ತೀರಾ ತಾಂತ್ರಿಕವಾದ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ವಿವಾದದ ಗಾಳಿ ಊದಿ ಅದನ್ನೊಂದು ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಗಾತ್ರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿರುವುದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ.

ಹಿಂದೆ 139 ಮಂದಿ ಶಾಸಕರ ಬಲ ಹೊಂದಿದ್ದ ಜನತಾ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕನಾಗಿ ಅಧಿಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಎಸ್. ಆರ್. ಬೊಮ್ಮಾಯಿಯವರು ಈಗ ಕೇವಲ 111 ಮಂದಿ ಶಾಸಕರ ಬಲವಿರುವ ಜನತಾ ದಳದ ನಾಯಕರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ವಿಧಾನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬಲಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕಾಂಗ್ರೆ ಪಕ್ಷ ಕೇಳಬಹುದು. ಸಂಸದೀಯ ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇದು ತೀರಾ ಸಾಧುವಾದ ಕ್ರಮವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಬೊಮ್ಮಾಯಿಯವರು ತಮ್ಮ ಬಲಪರೀಕ್ಷೆಯ ರಾಜಮಾರ್ಗ ಅನುಸರಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ ಅವರಿಗದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಕಾಂಗ್ರೆ ಪಕ್ಷಕ್ಕಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಸದೀಯ ಸಮರದಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಸಭ್ಯ ಮಾರ್ಗವಿದು.

ಆದರೆ ರಾಜ್ಯ ಕಾಂಗ್ರೆ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರುಗಳು ಈ ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸರಕಾರದ ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಸಿಂಧುತ್ವವನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಭೆಗಳ ಚರ್ಚಾ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ವಿಚಿತ್ರ ನಡವಳಿಕೆಯೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಬೊಮ್ಮಾಯಿಯವರು ಬೆಂಬಲ ಪಡೆದಿರುವ ಶಾಸಕರ ಗುಂಪಿನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಾದ ಬದಲಾವಣೆ ಅವರ ಸರಕಾರವನ್ನು 'ಅನಧಿಕೃತ'ವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಜನತಾ ದಳಕ್ಕೆ ದೇಶದ ಚುನಾವಣಾ ಆಯೋಗ ಮನ್ನಣೆ ನೀಡಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಜನತಾ ದಳದ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಅಳಿದು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಚುನಾವಣಾ ಆಯೋಗ ಜನತಾ ದಳವನ್ನು ಮನ್ನಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೂ ಬೊಮ್ಮಾಯಿ ಸರಕಾರದ ಸಿಂಧುತ್ವ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ವಿಧಾನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುಮತದ ಬೆಂಬಲವಿರುವುದೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರ ಸರಕಾರವು ಅಧಿಕೃತವೂ, ರಾಜ್ಯಾಂಗ ಬದ್ಧವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಜನ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯದ ಬಲವೂ ಅದಕ್ಕೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ಒದಲಾದ ರಾಜಕೀಯ ಸನ್ನಿವೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ಲಾಭ ಗಳಿಸುವ ಇಚ್ಛೆ ಕಾಂಗ್ರೆ ನಾಯಕರುಗಳಿಗೆ ಇರುವುದಾದರೆ ಅವರು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬೊಮ್ಮಾಯಿಯವರ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೇಳಬಹುದು. "ಜನತಾ ಪಕ್ಷದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ನೀವೀಗ ಬೇರೆ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಜನ ಮನ್ನಣೆ ಗಳಿಸಲು ಚುನಾವಣೆಯನ್ನೆದುರಿಸಿ." ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಬಹುದು. ಇವೆಲ್ಲ ಕಾಂಗ್ರೆ ಪಕ್ಷಕ್ಕಿರುವ ಸಂಸದೀಯ ಮಾರ್ಗಗಳು.

ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವರೀಗ ಸರಕಾರದ ಸಿಂಧುತ್ವವನ್ನು ಬೀದಿ ರಾಜಕೀಯ ವಸ್ತುವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಂಗ್ರೆ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಅಪಕ್ವತೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯವನ್ನು ಒಂದು ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ತೀರಾ ವಿರಳವೆಂಬುದು ನಿಜ. ಇವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ನೇಮಕ ರಾಜಕೀಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ನಾಯಕ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನೇ ಬಂಡವಾಳವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರು. ಆದರೆ ಮಾಜಿ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾದ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲರೂ ಕಾಂಗ್ರೆ ಪಕ್ಷದ ರಾಜಕೀಯ ಅಪಕ್ವತೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿ.

ಕಳೆದ ಮೂವತ್ತೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಕ್ರಿಯ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದವರಿವರು. ಸಂಸದೀಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಆಳ ಅರಿವಿರುವವರು. ಅಧಿಕಾರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದು ಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡವರು. ವಿರೋಧಿ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲೂ ಸಭ್ಯತೆಯ ಎಲ್ಲೆ ಮೀರಿದವರು ಇವರಲ್ಲ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಉತ್ತಮ ದಾಖಲೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯುಳ್ಳ ವೀರೇಂದ್ರಪಾಟೀಲರಂತಹ ಒಬ್ಬ ರಾಜಕಾರಣಿ ಇಂದು ಹೋದ-ಹೋದಲ್ಲಿ ಬೊಮ್ಮಾಯಿ ಸರಕಾರ 'ಅನಧಿಕೃತ' ವಾದುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸೋಜಿಗವೆನ್ನಿಸುವಷ್ಟೇ ನಿಗೂಢವೂ ಆಗಿದೆ.

ಬೊಮ್ಮಾಯಿ ಸರಕಾರ ನಿಜವಾಗಿಯೂ 'ಅನಧಿಕೃತ'ವೆಂದು ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲರು ನಂಬಿರುವುದಾದರೆ ಅವರ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ನಿಖರವಾದ ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶವಿರಲೇಬೇಕು. 'ಅನಧಿಕೃತವಾದ' ಒಂದು ಸರಕಾರ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದೆಂಬ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಅವರು ಮುಂದೊಡ್ಡಬಹುದು. ಅವರ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಕಾಣುವ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಗೊಂದಲಗಳ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳನ್ನು ವಜಾ ಮಾಡಿದ ದಾಖಲೆಗಳೂ ಇವೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಜನತಾದಳ ಸರಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ಇಂತಹ ಒಂದು ಸಂಚಿನ ಸಂಕೇತವಾಗಿ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲರು ಅದನ್ನು 'ಅನಧಿಕೃತ' ಸರಕಾರವೆಂದು ಜಪಿಸುತ್ತಿರುವರಾದರೆ, ಅವರು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ತೀರಾ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾಗಬಲ್ಲ ವಾಮ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದಿರುವರೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಶನಿವಾರ, ಫೆಬ್ರವರಿ 25, 1989

ಚುನಾವಣೆ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿರುವ 'ರೈಲ್ವೆ ಬಜೆಟ್'

ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು 1989-90 ರ ಸಾಲಿನ ರೈಲ್ವೆ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರವನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದೆ. ರೈಲ್ವೆ ಖಾತೆ ಸಚಿವ ಮಾಧವರಾವ್ ಸಿಂಧಿಯಾ ಅವರು ಈ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ 140 ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳ ಮಿಗತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಯಾಣದರವನ್ನು ಏರಿಸಲಾಗಿಲ್ಲವಾದರೂ ಪಾರ್ಸೆಲ್ ಹಾಗೂ ಸರಕುಸಾಗಣೆ ದರವನ್ನು ಶೇಕಡಾ 11 ರಷ್ಟು ಏರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಚುನಾವಣೆಗಳು ಎದುರಾಗುವ ದೂರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪ್ರಯಾಣದರವನ್ನು ಏರಿಸುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕದೆ ಸರಕು ಸಾಗಣೆಯ ದರ ಏರಿಸಿ ಆ ಮೂಲಕ 876 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆದಾಯಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು 1989-90 ರ ಸಾಲಿನ ಮುಂಗಡಪತ್ರದಲ್ಲಿ 805 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ಡಿವಿಡೆಂಡ್‌ನ್ನು ಕಳೆದು 140 ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳ ಮಿಗತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಚಾಣಾಕ್ಷ್ಯತನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಮೆರೆದಿದೆ.

ಮುಂದಿನ ಚುನಾವಣೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೇರವಾಗಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಆಘಾತ ಕೊಡದೆ ತೆರೆಯಮರೆಯಿಂದ ಎಂಬಂತೆ ಸರಕು ಸಾಗಾಟದ ದರಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟು ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಏರಿಸಿರುವುದು ಹಣದುಬ್ಬರಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಒಟ್ಟು ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಮೇಲೆ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು 'ಬೀರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಿಲ್ಲ.

ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳು ಹಿಂದಿನ ವರುಷಗಳಂತೆ ಮಾಮೂಲಿಯಾಗಿದ್ದು ಹೊಸತೇನನ್ನೂ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಾರಿಗೆ ದರ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಾ ಖಾದ್ಯ ಉಪ್ಪು, ಹಣ್ಣು, ತರಕಾರಿ, ಬೆಲ್ಲಗಳಂತಹ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಈ ಏರಿಕೆಯಿಂದ ವಿನಾಯಿತಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಖ್ಯಾತ ಕ್ರೀಡಾಪಟುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ರಿಯಾಯಿತಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ರೈತರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ದುರ್ಬಲವರ್ಗ ಹಾಗೂ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದವರಿಗೆ ರಿಯಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ ಎಂಬ ತಮ್ಮ ಹಳೆ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಈ ಬಾರಿ ಕೂಡಾ ರೈಲ್ವೆ ಸಚಿವರು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಸಲ 876 ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆದಾಯದ ಗುರಿ ತೋರಿಸಿ 140 ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳ ಮಿಗತೆಯ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರ ಮಂಡಿಸಿರುವ ರೈಲ್ವೆ ಸಚಿವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆದಾಯ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಮೇಲಿನ ಹೊರೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿಯೇ ಬಂದದ್ದೆಂಬುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬೇಕಿದೆ.

ರೈಲ್ವೆ ಇಲಾಖೆ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ಜನರನ್ನು ತನ್ನೆಡೆ ಆಕರ್ಷಿಸಿ ಆ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಆಗ ರೈಲ್ವೆ ಇಲಾಖೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಜನರ ಮೇಲೆಯೇ ಹೊರೆ ಏರಿ ಆ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ರೈಲ್ವೆ ಇಲಾಖೆಯದು ಬರೇ ಅಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಹಳಹಳಿಕೆಆಗಿದೆ ಅಷ್ಟೆ.

ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುವವರು ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರು ಹಾಗೂ ಕೆಳ ಆದಾಯದವರು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಯಾಣದರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಹೆಚ್ಚಳ ಮಾಡದಿರಲು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ರೈಲ್ವೆ ಸಚಿವ ಮಾಧವರಾವ್ ಸಿಂಧಿಯಾ ಅವರು 1989-90 ರ ಸಾಲಿನ ರೈಲ್ವೆ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರ ಮಂಡಿಸುತ್ತಾ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಕಳೆದ ವರುಷ 1988-89ರ ಸಾಲಿನ ರೈಲ್ವೆ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರ ಮಂಡಿಸಿದ್ದು ಇದೇ ರೈಲ್ವೆ ಸಚಿವ ಸಿಂಧಿಯಾ ಅವರು ಪ್ರಯಾಣದರ, ಸರಕುಸಾಗಣೆದರ, ಪಾರ್ಸೆಲ್‌ದರ, ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರಂ ಟಿಕೆಟ್ ದರ ಹೀಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ದರಗಳನ್ನೂ ಏರಿಸಿ ಜನತೆಯನ್ನು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಳಿಸಿ ಆ ಮೂಲಕ ಒಟ್ಟು 622 ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ರೂಢಿಸಿದ್ದರು. ಅಂದರೆ ಸಿಂಧಿಯಾ ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಕಳೆದ ವರುಷ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆಳ ಆದಾಯದವರು ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದವರು ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆ, ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸವಿ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದಷ್ಟು ರಿಯಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ತೋರಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ತಾತ್ವಿಕ ಜನಪರ ಧೋರಣೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಸರಕಾರ ತನ್ನ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಈ ನೀತಿ ತಂತ್ರಗಳಿಂದ ಈ ರೈಲ್ವೆ ಮುಂಗಡಪತ್ರ ಕೂಡಾ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದಂತು ಸ್ಪಷ್ಟ.

ಈ ಬಾರಿಯ ಮುಂಗಡಪತ್ರದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹೊಸ ರೈಲ್ವೆ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಣ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಂಗಳೂರು-ಉಡುಪಿ ರೈಲು ಮಾರ್ಗವೂ ಸೇರಿದೆ. ಮಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಮುಂಬೈತನಕದ ಪಶ್ಚಿಮ ಕರಾವಳಿಯ ರೈಲು ಹಾದಿಯ ಎರಡನೇ ಹಂತವಾದ ಮಂಗಳೂರು ಮತ್ತು ಉಡುಪಿ ನಡುವಿನ 60ಕಿ.ಮೀ. ದೂರದ ಹೊಸ ಬ್ರಾಡ್‌ಗೇಜ್ ಲೈನಿನ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ 1989-90 ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 50 ಲಕ್ಷ ರೂ.ಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇದು ರೈಲ್ವೆ ಲೈನಿನ ನಿರ್ಮಾಣದ ಪೂರ್ವಭಾವಿ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಸಾಲುವಷ್ಟಿಲ್ಲವೇನೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಸಮೂಹದ ಪ್ರಮುಖ ಬೇಡಿಕೆಯಾಗಿರುವ ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಲಾಗದೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಣ್ಣೊರೆಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಂಜೂರಾತಿ ನಡೆದಂತಿದೆ.

ಗುಲ್ಬರ್ಗ-ವಾಡಿ, ರಾಯಚೂರು ಕರ್ನಾಟಕ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲಾಪುರ-ಬೆಂಗಳೂರು ನಡುವಿನ ಉದ್ಯಾನ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್‌ಗಳೆರಡಕ್ಕೆ ಜೋಡಿ ಎಂಜಿನ್‌ಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನೂ ರೈಲ್ವೆ ಸಚಿವರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ-ರಾಯದುರ್ಗ ರೈಲ್ವೆ ಲೈನ್ ಯೋಜನೆಗೆ ಕೇವಲ 2 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ನಿರಾಶೆಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ, ಈ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಉಡುಪಿ-ಮಂಗಳೂರು ಮಾರ್ಗವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಒಟ್ಟು 15 ಹೊಸ ಮಾರ್ಗಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದ ಬಗ್ಗೆ ರೈಲ್ವೆ ಇಲಾಖೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿರುವುದು ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆ, ಪ್ರಯಾಣದರದಲ್ಲಿ ಏರಿಕೆಯಾಗದೆ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಸರಕು ಸಾಗಣೆ ದರದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 11 ರಷ್ಟು ಏರಿಕೆಯಾಗಿ ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಕಾಣುವಂತೆ ಕೆಲವು ಗಿಲೀಟಿನ ರಿಯಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ಘೋಷಿಸಿರುವ 1989-90ರ ರೈಲ್ವೇ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರ ಮುಂದಿನ ಚುನಾವಣೆಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಮೂಡಿಬಂದ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರವಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಶುಕ್ರವಾರ, ಮಾರ್ಚ್ 3, 1989

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಆಶೋತ್ತರಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿ

"ಚಕ್ರದೊಳಗಿನ ನೇಗಿಲು ಹೊತ್ತ ರೈತ" ಚಿಹ್ನೆಯನ್ನು ತಮಗೆ ನೀಡಬೇಕೆಂಬ ಜನತಾ ಪಕ್ಷದ ಇಂದೂಭ್ಯಾ ಬಣದ ಮನವಿಯನ್ನು ಚುನಾವಣಾ ಆಯೋಗ ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಿದೆ ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶದ ದುರ್ಗ್ ಮತ್ತು ಹರ್ಯಾಣದ ನೂಹ್ ವಿಧಾನ ಸಭಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಚುನಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಜನತಾ ಪಕ್ಷದ ಇಂದೂಭ್ಯಾ ಬಣದ ಪರ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದ ಮನವಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಚುನಾವಣಾ ಕಮಿಷನರ್ ಅವರು ಈ ತೆರನಾದ ತೀರ್ಪು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನತಾ ಪಕ್ಷದ ಆಗುಹೋಗು, ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಚುನಾವಣಾ ಕಮಿಷನರ್ ನೀಡಿರುವ ತೀರ್ಪು ಸಮರ್ಪಕವಾದುದೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಜನತಾ ಪಕ್ಷ ಎನ್ನುವುದು ಕಳೆದ ಹಲವು ವರುಷಗಳಿಂದ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಪಕ್ಷ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪಕ್ಷದ ನಮೂನೆ ಬೆಳದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಬೇಳೆ ಬೇಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಇರುವ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದ ಮೆರುಗನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿವೆ.

ಜನತಾ ಪಕ್ಷ ಜನತಾ ದಳ ರಚನೆಗಾಗಿ ಬೇರೆ ಪಕ್ಷಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಲೀನವಾಗಿದ್ದರೂ ಜನತಾ ಪಕ್ಷ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪಕ್ಷವಾಗಿಯೇ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದೆ ಹಾಗೂ ಆಯೋಗದ ದಾಖಲೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಅಜಿತ್ ಸಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಮಧು ದಂಡವತೆ ಅವರುಗಳು ಜನತಾಪಕ್ಷದ ಅಧಿಕೃತ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದೂ ಆ ತೀರ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಅಂತೆಯೇ ಇಂದೂಭ್ಯಾ ಪಟೇಲ್ ಅವರು ಜನತಾಪಕ್ಷದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿಯಿಂದ ಅಮಾನತ್ತಾಗಿದ್ದಾರೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಚುನಾವಣಾ ಆಯೋಗದೊಂದಿಗೆ ಯಾವುದೇ ದಾಖಲೆ ಅಥವಾ ಇತರ ಸಾಕ್ಷ್ಯಗಳು ಇಲ್ಲ ಎಂದೂ ಮುಖ್ಯ ಚುನಾವಣಾ ಕಮಿಷನರ್ ಅವರು ತಮ್ಮ ತೀರ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಳೆಗಳ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಚುನಾವಣಾ ಆಯೋಗ ಈ ರೀತಿಯ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣಗಳನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ನಿಜ. ಆದರೆ ಇದು ಎಷ್ಟು ಸರಿ ಎಷ್ಟು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದರ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯ ಅಗತ್ಯ ಕೂಡಾ ಈಗ ಕಂಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ದಶಕದ ಹಿಂದೆ ಜಯಪ್ರಕಾಶ್ ನಾರಾಯಣ್ ಅವರ ಚಳವಳಿಯ ಮೂಸೆಯಿಂದ ಮೂಡಿಬಂದ ಈ ಪಕ್ಷ ನಂತರ ಕೇಂದ್ರದ ಅಧಿಕಾರದ ಗದ್ದುಗೆ ಏರಿತಾದರೂ ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮೊಳಗಿನ ಕಿತ್ತಾಟಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಛಿದ್ರವಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಜನತಾಪಕ್ಷ ಜನವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಗೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಇದೂ ಹೇಗೆಂದರೆ, ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪಕ್ಷಗಳು ಪ್ರಬಲವಾಗಿರದ ಕಾರಣ ಜನಸಮೂಹ ಜನತಾ ಪಕ್ಷದಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿದರು.

ಅಂತೆಯೇ ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಡಿ. ಎಂ. ಕೆ., ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗುದೇಶಂ, ಅಸ್ಸಾಂನಲ್ಲಿ ಎ. ಜಿ. ಪಿ., ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಶನಲ್ ಕಾನ್ಫರೆನ್ಸ್ ಹೀಗೆ ದೇಶದ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪಕ್ಷಗಳೇ ಮೇಲುಗೈ ಸಾಧಿಸಿವೆ.

ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವಾಗ ಜನತಾ ಪಕ್ಷ ತನ್ನ ಚಿಹ್ನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡುದಕ್ಕಾಗಿ ತಳಮಳಗೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಜನತಾ ಪಕ್ಷ ಇವತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ದೇವೇಗೌಡರ ಮುಖಂಡತ್ವದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಬಲಿಷ್ಠವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ದೇವೇಗೌಡರು ಈ ಪಕ್ಷವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಕರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಬಲಿಷ್ಠ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪಕ್ಷವನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಸುವಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಲಿ.

ಜನತಾ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ 'ಚಕ್ರದೊಳಗೆ ನೇಗಿಲು ಹೊತ್ತ ರೈತನ' ಚಿಹ್ನೆ ಕೊಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿರುವ ಚುನಾವಣಾ ಆಯೋಗದ ತೀರ್ಪಿನ ಬಗ್ಗೆ ದೇವೇಗೌಡರು ಒಂದಿಷ್ಟೂ ವಿಚಲಿತರಾಗದೆ ಇದನ್ನು ತಮ್ಮ ಪಕ್ಷದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಪೂರಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪಕ್ಷದ ರೂಪದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಜನತಾಪಕ್ಷವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಮಗೆ ಏರಲು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಕೆಲವು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಜನರಿಗೆ ಕಲ್ಪನೆ ಇದೆ. ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿರುವ ಇಂತಹ ಮಂದಿ ತಮ್ಮ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಆಶೋತ್ತರಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಲಾರರು ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರ ಜನಸಮೂಹಕ್ಕೆ ಈಗಾಗಲಿ ಮನದಟ್ಟಾಗಿದೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದೇವೇಗೌಡರು ಈಗಿರುವ ತಮ್ಮ ಜನಶಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪಕ್ಷವಾಗಿ ರೂಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಈ ನಾಡಿನ ಮಂದಿ ಸ್ಪಂದಿಸುವುದು ಖಚಿತ. ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಜನತಾ ಪಕ್ಷ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಲಿ.

ಮುಂಗಾರು

ಭಾನುವಾರ, ಮಾರ್ಚ್ 5, 1989

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆ–ಅಂಗೀಕೃತ ತತ್ವ

ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರಿರುವ ಕ್ಷೋಭೆಯನ್ನು ಶಮನಗೊಳಿಸುವ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಎಂಟಂಶಗಳ ಸೂತ್ರವೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಿರುವುದಾಗಿ ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿ ಶುಕ್ರವಾರ ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಧಾನಿಯವರ ಈ ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು ಸಮಗ್ರ ಸಭೆ ಗಂಭೀರ ಮೌನದಿಂದ ಆಲಿಸಿತೆಂದು ವರದಿ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಎಂಟಂಶಗಳ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅವರ ಪ್ರಕಟಣೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಗಣನೀಯವೇ. ಈ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತೀರಾ ಸಮಾಧಾನಕರವಾಗಿರುವುದು ಜೋಧಪುರ ಬಂಧಿಗಳ ಬೇಷರತ್ ಬಿಡುಗಡೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. 1984ರ ಜೂನ್ 4ರಂದು ಭಾರತದ ರಕ್ಷಣಾ ಪಡೆ ಅಮೃತಸರದ ಸ್ವರ್ಣ ದೇಗುಲದ ಮೇಲೆ ನಡೆಸಿದ 'ನೀಲತಾರೆ' ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿತರಾದವರೇ ಜೋಧಪುರದ ಬಂಧಿಗಳು. ಸ್ವರ್ಣದೇಗುಲಕ್ಕೆ ಸಂದರ್ಶಕರಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಸುಮಾರು 600 ಮಂದಿ ಸಿಕ್ಖರನ್ನು "ನೀಲತಾರೆ" ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಇವರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಂದಿ ಹೆಂಗಸರು ಮಕ್ಕಳೂ ಸೇರಿದ್ದರು. ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಯಾವ ಆರೋಪವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸೆರೆ ಮನೆಗೆ ತಳ್ಳಿದ ಈ ಜೋಧಪುರ ಬಂಧಿಗಳಲ್ಲಿ 175 ಮಂದಿಯ ಒಂದು ಗುಂಪನ್ನು ಹೋದ ವರ್ಷ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ವಿಚಾರಣೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬಂಧೀಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಈ ನಿರಪರಾಧಿಗಳ ನೋವು ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಜೀವನದ ಒಂದು ಹುಣ್ಣಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ. ಈ ಜೋಧಪುರ ಬಂಧಿಗಳ ವಿಚಾರ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ವಿಶ್ವ ವೇದಿಕೆಯನ್ನೇರಿದೆ. ಜನತಂತ್ರವಾದಿ ದೇಶವೆನ್ನಿಸಿರುವ ಭಾರತದ ಹೆಸರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಕಳಂಕ ಬಂದಿದೆ. ಕೊನೆಗೂ ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರು ಈ ಕಳಂಕದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವುದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ.

ಜೋಧಪುರದ ಬಂಧಿಗಳ ಬಿಡುಗಡೆಯಿಂದ ಸಿಕ್ಖ್ ಜನಾಂಗ ತೀರಾ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿ ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತಾವು ಅನುಭವಿಸಿದ ಮಾನಸಿಕ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡುವರೆಂದು ನಾವು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಿಕ್ಖರ ಭಾವನೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಉಗ್ರವಾಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದಂತಾಯಿತೆನ್ನಬಹುದು.

ಇದೇ ರೀತಿ ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲೀಗ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ಉಗ್ರ ಶಾಸನಗಳ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಮಿತಿಗೊಳಿಸುವುದಾಗಿ ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಪಂಜಾಬಿನ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ವಿಶೇಷ ಸಶಸ್ತ್ರ ಪಡೆಗಳನ್ನು ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ವಿಧ್ವಂಸಕ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವ ಶಾಸನ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭದ್ರತಾ ಶಾಸನ, ಮತ್ತಿತರ ಶಾಸನಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಮಿತಗೊಳಿಸುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಪೊಲೀಸರ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯನ್ನು ಮಾಮೂಲಿ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಧಾನಿಯವರ ಈ ಹೇಳಿಕೆ ಇದು ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಶಾಸನಗಳ ಬಳಕೆ ಹಾಗೂ ಪೊಲೀಸರು ಮತ್ತು ಸಶಸ್ತ್ರ ಪಡೆಯ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ತೀರಾ ಅತಿಯಾಗಿ ನಡೆದಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಪಂಜಾಬಿನ ಕ್ಷೋಭೆಗೆ ಸಿಕ್ಖರ ಮತಾಂಧತೆಯಷ್ಟೇ ಸರಕಾರದ ದಮನಕಾರಿ ಕೃತ್ಯಗಳೂ ಕಾರಣವೆಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಈಗಲಾದರೂ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಸಂತೋಷ.

ಸರಕಾರಿ ದಮನ ಕಡಿಮೆಯಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡದ ತೀವ್ರತೆಯೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಇದೊಂದರಿಂದಲೇ ಪಂಜಾಬಿನ ಕ್ಷೋಭೆ ಶಮನಗೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗದು. ಪಂಜಾಬಿನ ಸಮಸ್ಯೆ ಮೂಲತಃ ರಾಜಕೀಯವಾದುದು. ಪಂಜಾಬಿನ ಸಿಕ್ಖರ ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಂಧಾಭಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಬೆರೆತಿರುವುದೇ ಅಲ್ಲಿನ ನಿಜವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ. ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಎಂಟಂಶಗಳ ಸೂತ್ರ ಪಂಜಾಬಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಈ ನಿಜರೂಪವನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

ಪಂಜಾಬಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಲಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಬಗೆ ಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಈ ಹಿಂದೆ ಹಲವು ಬಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕೊಂದು ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಸರಕಾರ ಬಲಪ್ರಯೋಗದ ವಿಪತ್ಕಾರಿ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದೆ, ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಯೋಜನೆ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ.

ರಾಜ್ಯ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯ ರಾಮ್ ಜೇಠ್ಮಲಾನಿಯವರು ಪಂಜಾಬಿಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿರುವುದು ಮಹಾಪರಾಧವೆನ್ನುವ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಮಾತನಾಡಿರುವುದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷಗಳು ಪ್ರತಿ ಮಾತನಾಡದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಈ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭುಗಳು ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಹೆದರುತ್ತಿರುವರೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆಯ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಘಾತುಕವೆನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಬಂದಿರುವುದು ತೀರಾ ಸೋಜಿಗದ ಸಂಗತಿ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆಯು ಪಂಜಾಬಿನ ಮತಾಂಧ ಸಿಕ್ಖರು ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಹೊಸ ಸೂತ್ರವೇನಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನೀತಿ. ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಶಿಲ್ಪಿಗಳು ಮುಕ್ತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ತತ್ವ.

ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜೀವನದ ಇಂದಿನ ಆಗು–ಹೋಗುಗಳಿಗೆ ನಿನ್ನೆಯ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಬಾರದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ದೇಶದ ಆಡಳಿತ ಸೂತ್ರ ಹಿಡಿದಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭುಗಳು ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಓದಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. 1920ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಬಯಕೆ ಮೊಳೈಸಿದಾಗ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು 'ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯೆನ್ನುವುದು ಒಂದು ಮಿಥ್ಯೆ' ಎಂದು ಗೇಲಿ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಭಿನ್ನ ಮತಗಳು ಹಾಗೂ ವಿಭಿನ್ನ ವರ್ಣೀಯರಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಭಾರತ ಎಂದಿಗೂ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ಏಕಕ್ಕೆ ಬರಲಾರದೆಂದು ಅವರು ವಾದಿಸಿದ್ದರು.

ಅವರ ಈ ವಾದವನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಿದ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು "ವಿಭಿನ್ನ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಏಕ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಪೋಣಿಸುವ ಬುದ್ಧಿ ಬಲ ನಮಗಿದೆ", ಎಂದು ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಸವಾಲೆಸೆದಿದ್ದರು. 1924ರಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನ ಬೆಳಗಾವಿ ಮಹಾಧಿವೇಶನದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಏಕತೆಯ ಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. "ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತವು ಸ್ವಾಯತ್ತ ರಾಜ್ಯಗಳ ಒಕ್ಕೂಟವಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸರಕಾರದ ಕಾರ್ಯವ್ಯಾಪ್ತಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವೆನ್ನುವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿರಬೇಕು. ಭಾಷೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಪುನರ್ವಿಂಗಡಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧಿಸಲು ಹಾಗೂ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಾಯತ್ತ ಅಧಿಕಾರವಿರಬೇಕು." ಇಂತಹ ರಾಜ್ಯವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಗಳು ರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೂಲ ಘಟಕಗಳಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿ ಬೆಳಗಾವಿಯ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದರು.

ಈ ಗಾಂಧಿ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಅಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ವಾನುಮತದಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಿತು. ಮಾರನೆಯ ವರ್ಷದಿಂದಲೇ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಭಾಷೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಪುನರ್ಘಟಿಸಿತು. ಈ ಗಾಂಧಿ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಭಿನ್ನ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಅವರು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮೈಗೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಿತೆಂಬುದನ್ನು ನಾವೀಗ ಮರೆಯಬಾರದು. ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಚಾಲನೆ ಇದರಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ದೇಶ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಗಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳ ರಚನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಉದಾಸೀನ ಮಾಡಿದಾಗ 1953ರಲ್ಲಿ ಪೊಟ್ಟಿ ಶ್ರೀ ರಾಮುಲು ಎನ್ನುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆತ್ಮಾಹುತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ [illegible]ಪಡೆದುಕೊಂಡದ್ದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಬಾರದು.

ಇತಿಹಾಸದಿಂದ ನಾವು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಪಾಠಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ. ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ರಾಜ್ಯವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಹೀನವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ನಾವು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮಗ್ರತೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವೆವೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಒಂದು ಭ್ರಮೆ. ಈ ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಲು ನಮಗೀಗ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಬಂದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಣದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರೆ ಆಗುವುದು ಅನಾಹುತವೇ. ಪಂಜಾಬಿನ ಸಿಕ್ಖರ ಮತಾಂಧತೆಯಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಸಂಕುಚಿತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯೂ ಖಂಡನೀಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಶನಿವಾರ, ಮಾರ್ಚ್ 11, 1989

ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿಗೆ ನಿರಾಸೆಗೊಳಿಸದಿರಿ

ಸುದೀರ್ಘ ಕಾಲದ ಹೋರಾಟದ ನಂತರ ಗೂರ್ಖಾ ಮಂದಿ ತಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಯಾದ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿ ರಚನೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದರು. ಈ ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳುರುಳಿದುವು. ಈಗ ಈ ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿ ತನ್ನ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಣಕಾಸಿನ ಮೂಲಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಬಳಿ ಕೈಯೊಡ್ಡಿದೆ. ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್‌ಗೂರ್ಖಾಗಿರಿ ಮಂಡಳಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಸುಭಾಷ್ ಗೇಶಿಂಗ್ ಅವರು ಮಂಡಳಿಯ 1989–90 ರ ಸಾಲಿಗೆ 260 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ಯೋಜನಾ ಪತ್ರವನ್ನು ಪ. ಬಂಗಾಳ ಸರಕಾರದ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಕುರಿತು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ತಕ್ಷಣ ಒಂದು ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಧೋರಣೆ ತಳೆಯಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಮೇಲೆ ತೋರಿಸುವ ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಧೋರಣೆಯನ್ನೇ ಈ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಗಿರಿಮಂಡಳಿಯ ಮೇಲೆ ತೋರಿಸಿದ ಆರೋಪಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಆದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಪ್ರದೇಶ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ ಧೋರಣೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಸಿಡಿದು ನಿಲ್ಲುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ. ಆಗ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಹಿಂಸಾಚಾರಗಳು ಭುಗಿಲೇಳಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ. ಬಂಗಾಳ ಸರಕಾರ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದಿರಲಿ.

ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಗಿರಿ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಸಮಗ್ರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಿರುವಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡುವಂತೆ ತಾವು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಹಾಗೂ ಹಣಕಾಸು ಸಚಿವರಲ್ಲಿ ವಿನಂತಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದಾಗಿ ಗೇಶಿಂಗ್ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಈ ದೇಶದ ಸಂವಿಧಾನದ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಒಳಗೆ ಅವರು ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ನಡವಳಿಕೆ. ಅವರು ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ವರ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಅಷ್ಟೇ ಗೌರವ ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿಯನ್ನು ತೀರಾ ಸಮಾನ ಭಾವದಿಂದ ಕಂಡು ಅದರ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯ ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳ ಸರಕಾರದ್ದಾಗಿದೆ.

ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಪ್ರದೇಶ ಈ ದೇಶದ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೀಮಂತ ಭೂಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಇದು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿಯೂ ಹೌದು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ನೈಸರ್ಗಿಕವಾಗಿಯೂ ಹೌದು. ಇದು ಜಗದ್ವಿಖ್ಯಾತ ಪ್ರವಾಸಿ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿದೆ. ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಪ್ರವಾಸಿಕೇಂದ್ರದಿಂದಲೇ ಅಪಾರ ಆದಾಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಪ್ರದೇಶ ಚಹ ಬೆಳೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಶಸ್ತವಾದ ಸ್ಥಳವಾಗಿದ್ದು, ಇದರಿಂದಲೂ ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಅಪಾರವಾದ ಆದಾಯ ಸಿಗುತ್ತಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ಮೂಲಗಳಿಂದ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಪ್ರದೇಶ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಆದಾಯದ ಒಂದು ಬಲವಾದ ಆಧಾರವಾಗಿದೆ.

ಈವರೆಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಆದಾಯವನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡಾ ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಮಹತ್ವದ್ದೇನನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಸಮಾಧಾನವೇ ಗೂರ್ಖಾಜನಸಮೂಹದೊಳಗೆ ಸ್ಫೋಟಗೊಂಡು ಅದು ಸುದೀರ್ಘ ಹೋರಾಟದ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದು ಕೊನೆಗೆ 'ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿ' ರಚನೆಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಅಂತ್ಯಗೊಂಡಿತು.

ಈಗ ಗೂರ್ಖಾ ಮಂದಿಯದೇ ಆಡಳಿತ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಭೂ ಪ್ರದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿ, ಜನರ ಜೀವನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆ, ತಮ್ಮ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಜಾನಪದಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗಳ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರೇ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳಲಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದಷ್ಟು ಹಣಕಾಸು ನೀಡಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯ ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ್ದಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಭಾರಿ ಆದಾಯದ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಪಾಲನ್ನು ಈಗ ಗಿರಿಮಂಡಳಿಗೆ ನೀಡಬೇಕಿದೆ.

ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿ ಪ್ರಸ್ತುತ 1989-90ರ ಸಾಲಿಗೆ 260 ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳ ಯೋಜನಾ ಪತ್ರವನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನೀಡಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಮೊತ್ತವನ್ನು ನೀಡಲು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಮೀನಮೇಷ ಎಣಿಸುವುದೇ ಆದರೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗೂರ್ಖಾಮಂದಿಯನ್ನು ಕೆಣಕಿದಂತಾಗುತ್ತದೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಮತ್ತೆ ಗೂರ್ಖಾಮಂದಿ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಆರ್ಥಿಕ ಶೋಷಣೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಸಿಡಿದು ನಿಂತರೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಭೀಕರವಾಗಬಹುದು. ಅಂತಹದಕ್ಕೆ ಪ. ಬಂಗಾಳ ಸರಕಾರ ಅವಕಾಶ ನೀಡದಿರಲಿ.

ಆರಡು ಯೋಜನಾ ಪತ್ರವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಮಾರ್ಚ್ 12 ರಂದು ಕಲ್ಕತ್ತದಲ್ಲಿ ತಾವು ಗೇಶಿಂಗ್ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಲೋಚನೆ ನಡೆಸುವುದಾಗಿ ಪ. ಬಂಗಾಳ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಅಶೀಂ ದಾಸ್ ಗುಪ್ತಾ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತೆಯೇ ಮಾರ್ಚ್ 13 ರಂದು ಮಂಡಿಸಲಾಗುವ ರಾಜ್ಯ ಬಜೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ 1989-90 ರ ಸಾಲಿಗಾಗಿ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿಗೆ ಹಣ ಒದಗಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದೂ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು ಬಹಿರಂಗಗೊಳಿಸಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಮಂಡಿಸಲಿರುವ ಬಜೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಗೂರ್ಖಾ ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿಗೆ ನಿರಾಶೆಯಾಗುವಂತಹ ಅಂಕೆ ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ಸರ್ಕಸ್ ನಡೆಸಲು ಹೋದುದೇ ಆದರೆ ಅದು ಪ. ಬಂಗಾಳ ಸರಕಾರ ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿಗೆ ದ್ರೋಹ ಬಗೆದಂತಾಗುತ್ತದೆ, ಆ ಮೂಲಕ ಆಡಳಿತ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣ, ಸ್ವಾಯತ್ತತೆ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಚಾರಧಾರೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ತಣ್ಣೀರು ಚೆಲ್ಲಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಪ. ಬಂಗಾಳ ಸರಕಾರ ಅಂತಹ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಇಡದಿರಲಿ.

ಗೂರ್ಖಾ ಗಿರಿ ಮಂಡಳಿ ಹೊಸದಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿದೆ. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಅದು ಕೆಲವು ಹೊಸ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುವುದಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಆಸೆಗಳಿಗೆ ಪ. ಬಂಗಾಳ ಸರಕಾರ ಅಡ್ಡಗಾಲು ಹಾಕದಿರಲೆಂದು ನಾವು ಆಶಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಭಾನುವಾರ, ಮಾರ್ಚ್ 12, 1989

ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗಬೇಕಿದೆ

ಗ್ರಾಮೀಣ ಮತ್ತು ಅರೆನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಹೊಸ ಸೇವಾ ವಿಧಾನವು ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳಿಂದ ಆರಂಭವಾಗಲಿರುವುದಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಹಣಕಾಸು ಖಾತೆಯ ರಾಜ್ಯ ಸಚಿವರು ಹೇಳಿರುವ ಕುರಿತು ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಈ ದೇಶದ ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳೂ ಕೂಡಾ ಗ್ರಾಮೀಣಾಭಿವೃದ್ಧಿ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನತೆಯ ಏಳಿಗೆಗಳಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗುವಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆಂಬ ಘೋಷಣೆಗಳನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ನೀಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿವೆ. ಅಂತೆಯೇ ಈ ದೇಶದ ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್ ಕ್ಷೇತ್ರ ಕೂಡಾ ಇದರಿಂದ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವು ಗ್ರಾಮೀಣಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದು ಇಡಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ತೀರಾ ಕೆಳವರ್ಗದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಮಂದಿಯ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಫಲವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಹಣಕಾಸು ಖಾತೆಯ ರಾಜ್ಯ ಸಚಿವರು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಮತ್ತು ಅರೆ-ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಫಲಾನುಭವಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರದೇಶದ ಸಾಲದ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸಲಿವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೊಸತೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಗುರುತಿಸುವ ಫಲಾನುಭವಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಡತನದ ರೇಖೆಯ ಕೆಳಗಿರುವ ಮಂದಿಯಂತೂ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಸಾಲದ ವಾಪಸಾತಿಯ ದೂರಾಲೋಚನೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಫಲಾನುಭವಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ಥಿತಿವಂತ ಗ್ರಾಮೀಣ ವರ್ತಕರು ಮತ್ತು ಕೃಷಿಕರು ಮಾತ್ರ ಬ್ಯಾಂಕ್ ನೆರವು ಪಡೆಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಕೇವಲ ಕೆಲವೇ ವರ್ಗದ ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತಾರಷ್ಟೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಇರುವ ಈ ತೆರನಾದ ಬ್ಯಾಂಕ್ ನೆರವಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತಂದು ತೀರಾ ಕೆಳವರ್ಗದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಮಂದಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು ನೀಡುವ ಸಾಲದ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವು ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇದೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಈ ನಾಡಿನ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರಾಗಿರುವ ಬಡಜನತೆಗೆ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ನೆರವು ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿ ಅವರ ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ನೆರವು ಪೂರಕವಾಗಬಹುದು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಗ್ರಾಮೀಣ ಮತ್ತು ಅರೆನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ತರಲಾಗುವ ಹೊಸ ಯೋಜನೆಗಳು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಆಡಳಿತ ನಿರ್ವಹಣೆ ಭಾರತೀಯ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಸೇರಿರುವಂತಹದಾಗಿದ್ದು ದಿನನಿತ್ಯದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ನಡೆಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಸಚಿವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಕೂಡಾ ಅಕ್ಷರಶಃ ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ಇವತ್ತಿನ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರದ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಒಹಳಷ್ಟಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಸರ್ವವಿದಿತ.

ಈ ರೀತಿ ಸರಕಾರದ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಬದಲು ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯಮ ಪ್ರಭುಗಳ ಏಳಿಗೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಪಟ್ಟಭದ್ರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ಬ್ಯಾಂಕ್ ನೆರವನ್ನು ತಮ್ಮ ಏಳಿಗೆಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅಂತಹ ಸಾಕಷ್ಟು ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ. ಇಂತಹದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಅವಕಾಶ ನೀಡದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಬೇಕಿದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆ, ಈ ದೇಶದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಜೀವನವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಅದು ತೀರಾ ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಂದಿಯ ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ, ಅದು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದ ಸರಕಾರ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಇಡಲಿ.

ಮುಂಗಾರು
ಗುರುವಾರ, ಮಾರ್ಚ್ 23, 1989

ವಿಷ ಉಣ್ಣಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಡಿ

ಕೈಗಾದ ಅಣು ವಿದ್ಯುದಾಗರ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಯಾರು-ಎಷ್ಟೇ ವಿರೋಧ ಮಾಡಿದರೂ ಅದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಯೋಜನೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಾಗಿ ಕಂದಾಯ ಸಚಿವ ಜೆ.ಎಚ್. ಪಟೇಲ್ ಮಂಗಳವಾರ ವಿಧಾನಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆಂದು ವರದಿಯಾಗಿದೆ. ಕೈಗಾ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಬಿಡುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲಾ ಪರಿಷತ್ತು ಮಾಡಿರುವ ನಿರ್ಣಯವೂ ಯೋಜನೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರದೆಂದೂ ಸಚಿವ ಪಟೇಲ್ ಹೇಳಿದರೆಂದು ವರದಿ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ವಿವಾದಗ್ರಸ್ತವಾಗಿರುವ ಈ ಕೈಗಾ ಅಣುವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರದ ಬಗ್ಗೆ ಸಚಿವ ಪಟೇಲ್ ಈಗ ಆಡಿರುವ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾತುಗಳು "ಏನೇ ಆದರೂ ಕೈಗಾದಲ್ಲಿ ಅಣುವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಯೇ ಸಿದ್ಧ" ಎನ್ನುವ ಸರಕಾರಿ ಉದ್ಧಟತನವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕಾರಸ್ಥ ಜನ ಮಾಡುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಜನ ಮಣಿಯಲೇಬೇಕೆಂಬ "ಸರಕಾರಿ ಅಹಂ"ನ ವಾಸನೆಯೂ ಸಚಿವರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿದೆ.

ಮಾನ್ಯ ಜೆ. ಎಚ್. ಪಟೇಲರು ಸಚಿವರಾಗಿರುವ ಸರಕಾರ ಜನಹಿತಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಜನರಿಂದ ಆಯ್ಕೆಯಾದ ಸರಕಾರ. ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸರಿಕಂಡುದೆಲ್ಲಾ ಜನಸಮೂಹಕ್ಕೆ ಹಿತಕಾರಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವೇನಿಲ್ಲ. ತಮಗೆ ಏನು ಬೇಕು-ಯಾವುದು ಬೇಡ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸುವ ಹಕ್ಕು ಜನತೆಗೆ ಇದೆ. ಅಣುವಿದ್ಯುದಾಗರ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಆಯ್ಕೆಯಾದ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೈಗಾದ ಸುತ್ತ-ಮುತ್ತಲಿನ ಜನ ಅಣುವಿದ್ಯುದಾಗರ ತಮ್ಮ ಹಿತಕ್ಕೆ ಮಾರಕವಾಗಲಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಅಣು ವಿಕಿರಣವನ್ನು ಚಿಮುಕಿಸುತ್ತಲೇ ಬರುವ ಅಣುವಿದ್ಯುದಾಗರ ಸುತ್ತ-ಮುತ್ತಲಿನ ಜನರ ಬದುಕಿಗೆ ವಿಷ ಉಣ್ಣಿಸುವ ಕೇಂದ್ರವಾಗುವುದೆಂಬ ಭಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಹಿತಿಗಳು, ವಿಜ್ಞಾನಾಸಕ್ತರು, ಪರಿಸರ ಪ್ರೇಮಿಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ ಪ್ರಜಾ ಸಮೂಹ ಜನತಾಂತ್ರಿಕ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಒಂದು ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾವರ್ಗ ತಮ್ಮ ಬೇಕು-ಬೇಡಗಳನ್ನು ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಲು ಅನುಸರಿಸಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲ ಸಭ್ಯ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಕೈಗಾ ಅಣುಸ್ಥಾವರ ವಿರೋಧಿಗಳು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಭೆ-ಮೆರವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ತಮಗಿದು ಬೇಡವಾದ ಯೋಜನೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಹೂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಣುಸ್ಥಾವರದ ಅಧ್ವರ್ಯುಗಳಾದ ಅಣು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ವಾದಕ್ಕೆ ವಿಚಾರಗೋಷ್ಠಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥ ಸವಾಲೆಸೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅಣುವಿದ್ಯುದಾಗರದ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತರ್ಕಬದ್ಧವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದಿದ್ದಾರೆ. ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಅನ್ವೇಷಣೆಗಳಲ್ಲಿ ದಾಪುಗಾಲಿಡುತ್ತಿರುವ ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳು ಅಪಾಯಕಾರಿ ಅಣು ವಿದ್ಯುದಾಗರಗಳ ವಿಸರ್ಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆದ ಮೇಲೂ ಸರಕಾರಿ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭುಗಳು 'ತಾವು ವಿರೋಧಿ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಮಗಿಷ್ಟ ಬಂದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ' ಎನ್ನುವ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದು ತೀರಾ ವಿಷಾದನೀಯ ಸಂಗತಿ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಪ್ರಜಾವರ್ಗ ಹಿಡಿದಿರುವ ಪಟ್ಟು ನ್ಯಾಯವಾದುದಲ್ಲವೆಂದು ಸರಕಾರಿ ಪ್ರಾಜ್ಞರಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಅನ್ನಿಸಿದರೂ ಜನರಿಗೆ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿ ಅವರ ಒಲವನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯ ಸರಕಾರದ ಮೇಲಿದೆ.

ಆದರೆ ಮಂಗಳವಾರ ಸಚಿವ ಜೆ. ಎಚ್. ಪಟೇಲರು ವಿಧಾನಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಅಧಿಕಾರದ ಅಮಲಿನ ದುರ್ವಾಸನೆ ಬಡಿಯುತ್ತಿದೆ. ಸಚಿವ ಪಟೇಲರು ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಮಿಡಿಯುವ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳ ಒಬ್ಬ ಅಪ್ಪಟ ಜನತಂತ್ರವಾದಿಯೆಂದು ನಂಬಿದ್ದ ನಮಗೆ ಅವರ ಮಾತಿನ ಧಾಟಿಯಿಂದ ಅತೀವ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸಮೂಹ ಹಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಯಾವುದೇ ವಿಚಾರವಾದರೂ ಅದು ಸಮೂಹ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯ ಮೂಸೆಯಲ್ಲಿ ಪುಟಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಸಮಾಜವಾದಿ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೆರೆದಾಡಿಸಿದ ಸಚಿವ ಪಟೇಲರು ಈಗ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಗೆ ಅಸಹನೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಖೇದಕರ.

ಮಾನ್ಯ ಪಟೇಲರ ಸರಕಾರವೀಗ ಕೈಗಾದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಲು ಹೊರಟಿರುವ ಅಣುವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರ ಜನರಿಗಾಗಿ ಇದರ ಸಾಧಕ-ಬಾಧಕಗಳನ್ನು ನಾಳೆ ಅನುಭವಿಸುವವರು ಇದೇ ಜನ. ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರಷ್ಯಾದ ಚರ್ನೋಬೈಲ್ ಅಣುವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲಿ ವಿಕಿರಣ ಸೋರಿಕೆಯಾಗಿ ಸುತ್ತಲಿನ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಮಂದಿಯ ಬದುಕನ್ನು ಬೂದಿ ಮಾಡಿದಂತೆ ನಾಳೆ ಪಟೇಲರ ಸರಕಾರ ಕಟ್ಟುವ ಕೈಗಾ ಅಣುವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲಿ ವಿಕಿರಣ ಸೋರಿಕೆಯಾದರೆ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ಸಾಯುವವರು ಈ ನಾಡಿನ ಬಡ ಕನ್ನಡಿಗರು. ಇಂತಹ ಸೋರಿಕೆಯಾಗದಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಭದ್ರತೆಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಕೈಗೊಳ್ಳುವೆವೆಂಬ ಸರಕಾರಿ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಭರವಸೆಯ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಡಲು ನಮ್ಮ ಜನ ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸಚಿವ ಪಟೇಲರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲೇಬೇಕು. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆವ ಯಾವುದೇ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಲ್ಲೂ ಕನಿಷ್ಠ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಸರಕಾರಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಭ್ರಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಅರಿವು ಸಚಿವ ಪಟೇಲರಿಗಿರಲೇಬೇಕು. ಭೋಪಾಲದ ಅನಿಲ ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲಿ ವಿಷಾನಿಲ ಸೋರಿಕೆಯಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಯಾಕೆ ಸತ್ತರೆಂಬುದರ ಸತ್ಯಕಥೆ ಸಚಿವ ಪಟೇಲರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲೇಬೇಕು. ಗುಜರಾತಿನ ಮೋರ್ವಿ ಜಲಾಶಯ ಯಾಕೆ ಒಡೆದು ಹೋಯಿತು-ಅದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಹಸ್ರ ಮಂದಿ ಹೇಗೆ ಕೊಚ್ಚಿಹೋದರೆಂಬುದರ ಒಳ-ತಳ ತಿಳಿಯದವರು ಪಟೇಲರಲ್ಲ. ಪಟೇಲರು ಈಗ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತಿರುವ ಸರಕಾರಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಟ್ಟಿರುವ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಮನೆಗಳು, ಸೇತುವೆಗಳು ಕುಸಿದು ಬೀಳುತ್ತಿರುವುದು ಮಾಮೂಲಿಯಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಭ್ರಷ್ಟ ಸರಕಾರಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕೈಗಾದಲ್ಲಿ ಅಪಾಯ ರಹಿತವಾದ ಒಂದು ಭದ್ರ ಅಣುಸ್ಥಾವರವನ್ನು ಬಿಗಿಯುವುದೆಂಬ ಭರವಸೆ ಏನಿದೆ.?- ಎಂದೀಗ ಸಚಿವ ಪಟೇಲರನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲೀಗ ವಿದ್ಯುತ್ತಿನ ಅಭಾವವಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಾಡಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಮುನ್ನಡೆ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಧಿಕ ವಿದ್ಯುತ್ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಆದ್ಯಗಮನ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಹೊಣೆ ಸರಕಾರದ ಮೇಲಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಅಣುಶಕ್ತಿಯೊಂದೇ ನಮಗಿರುವ ಮೂಲವಲ್ಲ. ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಜಲ ವಿದ್ಯುನ್ಮೂಲಗಳಿವೆ. ಗೃಹ ಬಳಕೆಗೆ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಜೈವಿಕ ಅನಿಲ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಅವಕಾಶಗಳಿವೆ. ಸೌರ ಶಕ್ತಿಯ ಸೆರೆ ಹಿಡಿವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಅಧಿಕ ವೆಚ್ಚದ ಬಾಬುಗಳೆಂದು ಸರಕಾರ ತಿಳಿಯುವುದಾದರೆ ಇಂದು ಮುಂಬಯಿ ಬಳಿಯ ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ಬಾವಿಗಳಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿ ಸುಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಗ್ಯಾಸಿಗೆ ಕೊಳವೆಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ತಂದು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವಿದ್ಯುತ್ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯುತ್ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ತೆರೆದಿರುವ ಅಪಾಯ ರಹಿತ ಅವಕಾಶಗಳು.

ಇಂತಹ ಉತ್ತಮ ಅವಕಾಶಗಳ ಬಳಕೆಗೆ ಶ್ರಮವಹಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮನುಕುಲಕ್ಕೆ ಮಾರಕವಾಗಿ ಉಗಮಿಸಿರುವ ಅಣುಶಕ್ತಿಯ ಆಗರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಈ ನಾಡಿನ ಮುಗ್ಧ ಜನರನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಾಯಿಸುವ, ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿಯಬಾರದು.

ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಾದವರು ಸಮಾಜ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯದ ರಕ್ಷಕರಾಗಬೇಕು ಜನಜೀವನಕ್ಕೆ ಭವ್ಯತೆಯ ರೂಪುಗೊಡುವ ಶಿಲ್ಪಿಗಳಾಗಬೇಕು. ಜನರ ಒಡಲಿನಿಂದ ಉಕ್ಕಿ ಬರುವ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ಸಹೃದಯಿಗಳಾಗಬೇಕು. ಸರಕಾರ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯೆಂಬ ಉದ್ಧಟತನ ಇರಬಾರದು. ಸಚಿವ ಪಟೇಲರು ಈಗಲಾದರೂ ತಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ತಪ್ಪಿನ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದು ನಾವು ಆಶಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಶುಕ್ರವಾರ, ಮಾರ್ಚ್ 31, 1989

ಇನ್ನಾದರೂ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ನಿಲುವು ಬಿಡಿ

ದಿನ ಕಳೆದಂತೆ ತೀರಾ ಜಟಿಲವಾಗುತ್ತಲೇ ಬಂದಿರುವ ಪಂಜಾಬ್ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಆಶಕ್ತ ಧ್ವನಿಗಳು ಈಗ ಕೇಳಿ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿವೆ. ದೊಡ್ಡ ಮಾತುಗಳ ಸುದ್ದಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪರಿಚಿತರಾಗಿರುವ ರಾಜ್ಯ ಸಭಾಸದಸ್ಯ ರಾಮ್ ಜೇಠ್ಮಲಾನಿ ತಮಗೆ ಸಂಧಾನದ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟರೆ ಪಂಜಾಬಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹದಿನೈದೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಗೆಹರಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಬುಧವಾರ ಎಡ ಹಾಗೂ ಬಲ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷಗಳ ಪ್ರಮುಖರು ಹೊಸದಿಲ್ಲಿಯ ಬೋಟ್‌ಕ್ಲಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಧರಣಿ ನಡೆಸಿ ಪಂಜಾಬಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಆರು ಸೂತ್ರಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಮನವಿಯೊಂದನ್ನು ಪ್ರಧಾನಿಯವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ದೇಶದ ಗಣ್ಯ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಮುಖ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಪಂಜಾಬ್ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಶೀಘ್ರ ಪರಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ಲಕ್ಷಣವೇ. ಆದರೆ ಇವರು ಸೂಚಿಸಿರುವ ಪರಿಹಾರ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಜಾಬ್ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಬುಧವಾರ ವಾಮಪಂಥೀಯ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಮುಖಂಡರುಗಳು ಪ್ರಧಾನಿಯವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ ಮನವಿಯಲ್ಲಿ ಪಂಜಾಬಿನ ಜನರ ದೂರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಪರಿಹರಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು, ಗ್ರಾಮ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಣಾದಳಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕು, 1984ರ ನವೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೊಸದಿಲ್ಲಿ ಮತ್ತಿತರ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಖರ ಹತ್ಯೆ ನಡೆಸಿದ ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ದಂಡಿಸಬೇಕು, ಸರ್ವ ಪಕ್ಷಗಳ ಸಭೆ ಕರೆಯಬೇಕು ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ವಾಮ ಪಂಥೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಮುಖಂಡರು ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವ ಈ ಸೂತ್ರಗಳು ಸಿಕ್ಖ್ ಜನಾಂಗದ ಸದ್ಯದ ನೋವನ್ನು ಶಮನ ಮಾಡಬಲ್ಲವೇ ಹೊರತು ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾರವು. ಸಿಕ್ಖರ ನೋವನ್ನು ಶಮನ ಮಾಡಿ ಪಂಜಾಬಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಇದೇ ಮಾರ್ಚ್ 4ರಂದು ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿ ಘೋಷಿಸಿದ ಕೆಲವು ಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಇದಾಗಬೇಕಿತ್ತು.

ಜೋಧ್‌ಪುರ ಬಂಧಿಗಳ ಬಿಡುಗಡೆ ಮತ್ತು ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಭದ್ರತಾ ಪಡೆಗಳ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯ ಕಾಠಿಣ್ಯವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಸಮಗ್ರ ಸಿಕ್ಖ್ ಸಮೂಹ ಸಂತುಷ್ಟವಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಆಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ವಾಸ್ತವಸ್ಥಿತಿ. ಭಯೋತ್ಪಾದಕರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಮಾಮೂಲಿಯಾಗಿ ನಡೆದಿವೆ. ಅಲ್ಲಿನ ವಾತಾವರಣ ಇದುವರೆಗೆ ತಿಳಿಯಾಗಿಲ್ಲ.

ಸಿಕ್ಖರನ್ನು ಪ್ರೀತಿ-ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಕಂಡು, ಅವರ ಕುಂದು-ಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಪರಿಹರಿಸಿ ಅಥವಾ ಅವರ ವಿತ್ತ-ಜೀವಿತಕ್ಕೆ ರಕ್ಷಣೆ ನೀಡಿ ಬಗೆಹರಿಸಬಹುದಾದಷ್ಟು ಸರಳವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ ಪಂಜಾಬಿನದ್ದಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಧರ್ಮದ ವಿಚಿತ್ರ ಮಿಶ್ರಣವಿದೆ. ಈ ಮಿಶ್ರಣವನ್ನು ನಾವು 1973 ರಲ್ಲಿ ಅಕಾಲಿದಳವು ಆನಂದಪುರಸಾಹಿಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಸಿಕ್ಖರು ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪಂಜಾಬಿಗೆ ತನ್ನ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ವಿಕಸನ ಹೊಂದಲು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆ ಬೇಕೆಂಬುದು ಆನಂದಪುರ ಸಾಹಿಬ್ ನಿರ್ಣಯದ ಮೂಲ ಮಂತ್ರ. ಚಂಡೀಗಢವು ಪಂಜಾಬಿನ ರಾಜಧಾನಿಯಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ರಾವಿ ಮತ್ತು ಬಿಯಾಸ್ ನದಿಗಳ ನೀರಿನ ಹಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಜಾಬಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಪಾಲು ಸಿಗಬೇಕೆಂಬುದು ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ ಬೇಡಿಕೆಗಳು.

ಆನಂದಪುರ ಸಾಹಿಬ್ ನಿರ್ಣಯವು ಸಿಕ್ಖರ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಅತೀವ ಒತ್ತುಕೊಟ್ಟಿದೆಯೆಂಬುದು ನಿಜ. ಸಮಗ್ರ ಸಿಕ್ಖ್ ಜನಸಮೂಹದ ಧಾರ್ಮಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕಿಗೆ ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾದ ಅಚ್ಚುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡ ಸಿಕ್ಖ ಧರ್ಮ ತನ್ನ ಸ್ವಂತಿಕೆಯ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಸಿಕ್ಖಿಸಂ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಒಂದು ಪಂಥವೆಂಬ ವರ್ಣನೆಗೆ ಸಿಕ್ಖರು ಅಸಹನೆ ತೋರಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಾಹಿನಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಳೈಸಿರುವ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಭಾವ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಖ್ ಧರ್ಮ ಶಿಥಿಲವಾಗುವುದೆಂಬ ಭಯ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಸಿಕ್ಖರಿಗೂ ಇದೆ. ಅವರ ಈ ಭಯವೇ ಆನಂದಪುರ ಸಾಹಿಬ್ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಬಾರದು.

ಆನಂದಪುರ ಸಾಹಿಬ್ ನಿರ್ಣಯವು ಸ್ವತಂತ್ರ ಖಲಿಸ್ತಾನದ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಕ್ಷಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಭಾರತದ ಎಲ್ಲ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳೂ ಆನಂದಪುರ ಸಾಹಿಬ್ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಲಘುವಾಗಿ ಕಂಡರು. ಕೆಲವರು ಅಸಹನೆ ತೋರಿಸಿದರು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದಿಗಳ ಈ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ನಿಲುವೇ ಖಲಿಸ್ತಾನದಂತಹ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆಯು ಒಕ್ಕೂಟ ಭಾರತದ ಅಂಗೀಕೃತ ತತ್ವವೆಂಬುದನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಅರಿತು ವರ್ತಿಸಿದ್ದರೆ ಆನಂದಪುರ ಸಾಹಿಬ್ ನಿರ್ಣಯವು ಮತಾಂಧ ಸಿಕ್ಖರ ಸಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆಯೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಭಾರತವು ಸ್ವಾಯತ್ತ ರಾಜ್ಯಗಳ ಒಕ್ಕೂಟ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಬೇಕೆಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಎಲ್ಲ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಭಾಷಾವಾರು ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಘಟಕಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಭಾರತದಂತಹ ಜನಬಾಹುಳ್ಯವಿರುವ ವಿಶಾಲವಾದ ದೇಶ ಒಂದು ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದರ ಅರಿವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇತ್ತು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಹೊಂದಿದ್ದ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸರಕಾರವು ದೇಶ ರಕ್ಷಣೆ, ವಿದೇಶ ವ್ಯವಹಾರ, ಸಂಪರ್ಕ, ಹಣಕಾಸಿನ ಮುದ್ರಣದಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಹೊಣೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸಿ, ಇತರೆಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸ್ವಾಯತ್ತ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಬಿಡಬೇಕು. ಇಂತಹ ಸ್ವಾಯತ್ತ ರಾಜ್ಯಸರಕಾರಗಳು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮರಾಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೊಡನೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ದುರ್ದೈವದಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರ ಗಾಂಧಿವಾದವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆತ ಭಾರತ ಗಾಂಧಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಗಳ ಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲೂ ರಾಜ್ಯಗಳು ಕೇಂದ್ರದ ಅವಲಂಬಿಗಳಾಗಿವೆ. ಅಪಾರ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳಿಗೂ ಈಗ ಬಹುಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ದೇಶದ ಮುಗ್ಧ ಜನರನ್ನು ವಂಚಿಸಲು ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಉಪಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ವಿಧ್ವಂಸಕಾರಿಯೆಂದು ಖಂಡಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಮಾತು-ಮಾತಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಾಹಿನಿಯ ಬೊಗಳೆ ಬಿಡುತ್ತಿರುವ ಈ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಸಣ್ಣತನವೇ ಇಂದು ದೇಶದ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕತಾವಾದಕ್ಕೆ ಪುಟಗೊಡುತ್ತಿದೆ.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಮುಂದುವರಿಯಗೊಟ್ಟರೆ ಭಾರತ ಒಂದು ಸಮಗ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿ ಉಳಿಯಬಲ್ಲದೆಂದು ಯಾರೂ ಭ್ರಮಿಸಬಾರದು. ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸರಕಾರದ ಅಂಕಿತದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸೇನಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾಳೆ ಜನರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಲು ಬಳಸಬೇಕಾದೀತು. ಕಳೆದ ಸುಮಾರು ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪಂಜಾಬಿನ ಸಿಕ್ಖರ ವಿರುದ್ಧ ಭದ್ರತಾ ಪಡೆಗಳ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಸಶಸ್ತ್ರ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಬಳಸಿದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಳಿಸಿದರೂ ಬಲ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಸಿಕ್ಖರ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಪಂಜಾಬಿನ ಸಿಕ್ಖರ ಸ್ವಾಯತ್ತೆಯ ಬೇಡಿಕೆ ತೀರಾ ಸಹಜವಾದುದೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಈಗಲಾದರೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಆ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಜಾಬಿನ ಸಿಕ್ಖರೊಡನೆ ಸಂಧಾನ ನಡೆಸಬೇಕು. ಪಂಜಾಬಿಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆ ಭಿನ್ನ ಜನಾಂಗಗಳಿಗೂ ಭಾಷಾ ಘಟಕಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಭಾರತದಲ್ಲೀಗ ಹರಡುತ್ತಿರುವ ಕ್ಷೋಭೆಯನ್ನು ತಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಹೀಗೆ ಭಾರತದ ಭೂಪಟವನ್ನು ಸ್ವಾಯತ್ತ ರಾಜ್ಯಗಳ ಒಕ್ಕೂಟವಾಗಿ ಪುನರ್‌ರಚಿಸಲು ರಾಜ್ಯಾಂಗವನ್ನು ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಬದಲಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೊಸ ರಾಜ್ಯಾಂಗ ಸಭೆಯನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆಗತ್ಯವೆನ್ನಿಸಿದರೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತೆ ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರದ ಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಮೇಲೆ ಜನಮತ ಗಣನೆ ನಡೆಯಲಿ.

ಮುಂಗಾರು
ಗುರುವಾರ, ಮಾರ್ಚ್ 30, 1989

ಧಾವನ್-ದುರಂತದ ಮುನ್ಸೂಚನೆ!

ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಹತ್ಯೆಯ ತನಿಖೆ ನಡೆಸಿದ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಥಕ್ಕರ್ ಆಯೋಗದ ವರದಿಯ ಒಳ ತಿರುಳು ಏನೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಇದುವರೆಗೆ ನಡೆದಿದ್ದ ಊಹಾಪೋಹಗಳಿಗೆ ಈಗ ತೆರೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ದೇಶದ ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸೋಮವಾರ ಮಂಡಿಸಿದ ಈ ವರದಿಯು ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಹತ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕನಾಗಿದ್ದ ಆರ್. ಕೆ. ಧಾವನ್ ಅವರ ಕೈವಾಡದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸುಳಿವಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಹತ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀ ಶಕ್ತಿಗಳು ಶಾಮೀಲಾಗಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆಯೆಂದೂ ಥಕ್ಕರ್ ಆಯೋಗದ ವರದಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ದೇಶದ ಪ್ರಧಾನಿಯಾಗಿದ್ದ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರ ಜೀವರಕ್ಷಣೆಯ ಹೊಣೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನೇಕರ ಅಸಡ್ಡೆ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯಲೋಪದ ಮೇಲೂ ಥಕ್ಕರ್ ಆಯೋಗ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲಿದೆ.

ಥಕ್ಕರ್ ಆಯೋಗದ ವರದಿಯಲ್ಲಡಕವಾಗಿರುವ ಅನೇಕ ಮುಖ್ಯಾಂಶಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಈ ದೇಶದ ರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಉಗಮಿಸಿರುವ ವಾಮಾಚಾರಗಳ ಸ್ಪಷ್ಟ ಪರಿಚಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಗಹನವಾದ ನ್ಯಾಯಾಂಗ ವರದಿಯನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಗೋಪ್ಯವಾಗಿಟ್ಟ ದೇಶದ ಸರಕಾರದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಹವಾಗುತ್ತದೆ. ಥಕ್ಕರ್ ಆಯೋಗದ ವರದಿ ದೇಶದ ಪತ್ರಿಕೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಸೋರಿ ಹೋಗಿ ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷಗಳು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಸರಕಾರ ಈ ವರದಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ.

ಅಧಿಕಾರಸ್ಥ ಜನರಿಗೆ ಕಿರಿ-ಕಿರಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲ ನ್ಯಾಯಾಂಗ ವರದಿಗಳನ್ನೂ ಗೌಣವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಅಥವಾ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಡತದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ದೇಶದ ಸರಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಸರಕಾರ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರೆ ಯಾವುದೇ ನ್ಯಾಯಾಂಗ ವರದಿಯನ್ನಾದರೂ ಪ್ರಕಟಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸಬಹುದಾದ ಶಾಸನವನ್ನೂ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ನ್ಯಾಯಾಂಗ ತನಿಖಾ ವರದಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಈಗೀಗ ತಳೆಯುತ್ತಿರುವ ನಿಲುವು ಮತ್ತು ಮಾಡಿರುವ ಶಾಸನ ಜನತಂತ್ರ ರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ತಿರುಳನ್ನು ಕೆಡಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇದೇನೂ ಹೊಸತಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಜಾಡ್ಯವಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇದು ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಬೊಗಳೆ ಬಿಡುತ್ತಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಿತದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇಂತಹ ಅನಿಷ್ಟ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ದಮನಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ನಿರಾಕರಿಸುವ ಭಾರತೀಯ ಮನೋಧರ್ಮವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠುರತೆ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಅಧಿಕಾರಸ್ಥ ಜನರಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ತೀರಾ ತಪ್ಪೆಂಬ ಸತ್ಯದ ಮನವರಿಕೆ ಪ್ರಜಾ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಆಗದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಾರಣ.

ಸರಕಾರವು ಸತ್ಯಾಂಶಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಮಣ್ಣೆರಚುತ್ತದೆಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಥಕ್ಕರ್ ಆಯೋಗದ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರ ತನ್ನ ವಿಶೇಷ ತನಿಖಾ ಮಂಡಳಿಯ ಮೂಲಕ ನಡೆಸಿದ ತನಿಖಾ ವರದಿಯನ್ನು ಒಂದು ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರ ಹತ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕನಾಗಿದ್ದ ಆರ್. ಕೆ. ಧಾವನ್ ಅವರ ಕೈವಾಡದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸುಳಿವಿದೆಯೆಂದು ಥಕ್ಕರ್ ಆಯೋಗ ಹೇಳಿದೆ. ತನ್ನ ಈ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾದ ಹಲವಾರು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಆಯೋಗ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದೆ. ಆದರೂ ಇದರ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರದ ವಿಶೇಷ ತನಿಖಾ ಮಂಡಳಿ ನಡೆಸಿದ ತನಿಖೆಯಲ್ಲಿ ಧಾವನ್ ನಿರ್ದೋಷಿಯೆಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲಾಗಿದೆಯಂತೆ! ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ತನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶಗಳನ್ನು ತಿರುಚಲು ಇರುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಇದು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

'ಮುಂಗಾರು' ಓದುಗರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗಾದರೂ ನೆನಪಿರಬಹುದಾದಂತೆ ಇಂದಿರಾ ಹತ್ಯೆಯ ಘಟನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ 'ಮುಂಗಾರು' 1984ರ ನವೆಂಬರ್ 12ರಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರ ಸುತ್ತಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿ "ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೃದಯಹೀನವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ವಾಮಾಚಾರಗಳ ಗೂಡು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಬಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನುಂಗುವ ರಾಕ್ಷಸೀ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದೆ", ಎಂದು ಬರೆಯಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

1984ರ ಅಕ್ಟೋಬರ್ 31ರಂದು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸುಮಾರು 9 ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪೀಟರ್ ಉಸ್ತಿನೋವ್ ಅವರಿಗೆ ಟಿ. ವಿ. ಸಂದರ್ಶನ ನೀಡಲು ತಮ್ಮ ವಾಸದ ಮನೆಯಿಂದ ಪಕ್ಕದ ಗೃಹ ಕಚೇರಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಅಂಗರಕ್ಷಕನಿದ್ದ. ಎಡಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕ ಆರ್. ಕೆ. ಧಾವನ್ ಇದ್ದರು. ಬಲಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕಾ ಸಲಹೆಗಾರ ಎಚ್. ವೈ. ಶಾರದಾಪ್ರಸಾದ್ ಮತ್ತು ವಿದೇಶಾಂಗ ವ್ಯವಹಾರ ಇಲಾಖೆಯ ವಿಶೇಷಾಧಿಕಾರಿ ಜಿ. ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿ ಇದ್ದರು. ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ನಡೆದಿದ್ದ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರ ಮೇಲೆ ಮೊದಲು ಬಿಯಾಂತ್‌ಸಿಂಗ್ ಮತ್ತೆ ಸತ್ವಂತ್‌ಸಿಂಗ್ ಗುಂಡಿನ ಮಳೆಗರೆದಾಗ ಇವರೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲ್ಕಿತ್ತರೆಂಬುದನ್ನು ಮುಂಗಾರು ಅಂದು ವರದಿ ಮಾಡಿತ್ತು.

ಗುಂಡಿನ ಏಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಸಿದುಬಿದ್ದ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರ ಹತ್ತಿರ ಇವರ್ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಡಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಓಡಿಬಂದ ಸೊಸೆ ಸೋನಿಯಾಗಾಂಧಿ ತನ್ನ ಅತ್ತೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೂಗಿದರು. ಸೇವಕರನ್ನು ಕರೆದು ಗಾಯಗೊಂಡ ಅತ್ತೆಯನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದರು. ಮನೆಯಿಂದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಲು 25 ನಿಮಿಷ ತಗಲಿತ್ತು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕರ್ಯಾರೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿದ ಮೇಲೂ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರನ್ನು ಚಿಕಿತ್ಸಾ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಳಂಬವಾಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಅಂದು 'ಮುಂಗಾರು' ವರದಿ ಮಾಡಿತ್ತು.

'ಮುಂಗಾರು' ವಿನ ಈ ವರದಿ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕ ವರ್ಗದ ನಡೆವಳಿಕೆಯನ್ನು ಸಂಶಯದಿಂದ ಕಂಡಿತ್ತು. ಅಂದು ನಾವು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದ ಸಂಶಯವನ್ನು ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಥಕ್ಕರ್ ಈಗ ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. "ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರ ಸುತ್ತ ವಾಮಾಚಾರಗಳ ಗೂಡು ಕಟ್ಟಿ ಕೂತಿದ್ದ ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿಯ ರಾಣಿ ನೊಣ" ಆರ್. ಕೆ. ಧಾವನ್ ಎಂಬುದನ್ನು ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಥಕ್ಕರ್ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯವರ ಹತ್ಯೆಗೆ ಮೊದಲೇ "ಅತಿ ಪ್ರಭಾವಿ" ಎನ್ನಿಸಿದ್ದ ಅವರ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕ ಆರ್. ಕೆ. ಧಾವನ್ ಕುಖ್ಯಾತರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಪ್ರಧಾನಿ ಕಾರ್ಯಾಲಯದ ಎಲ್ಲ ಕುಕೃತ್ಯಗಳಿಗೂ ಈ ಧಾವನ್ ಎನ್ನುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಕಾರಣವೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಎರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಧಾವನ್‌ರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದರು. ಯುವ ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಾಲಯದ ಕಸಗುಡಿಸುತ್ತಿರುವರೆಂಬ ಪ್ರಶಂಸೆ ಬಂದಿತ್ತು.

ಇದಾದ ನಾಲ್ಕೂವರೆ ವರ್ಷಗಳ ಬಳಿಕ ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಅದೇ ಕುಖ್ಯಾತ ಧಾವನ್ ಯಾಕೆ ಬೇಕಾದರೆಂಬುದು ತೀರಾ ಒಗಟಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲ ಶೀಘ್ರ ಲಿಪಿಕಾರ ಬೇರೊಬ್ಬ ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನಿಯವರಿಗೆ ಯಾಕೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ?- ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏಳುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಥಕ್ಕರ್ ತಮ್ಮ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಹತ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಧಾವನ್ ಕೈವಾಡದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸೂಚನೆ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೂ ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಧಾವನ್ ಅವರೇ ಯಾಕೆ ಬೇಕಾದರು? ಎಂಬುದು ತೀರಾ ನಿಗೂಢವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ.

ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ತೀರಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಮಜಲುಗಳು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಇಂದಿನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವಗಾಂಧಿಯವರು ಧಾವನ್‌ರಂತಹ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಹ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅಧಿಕಾರದ ಕವಚ ತೊಡಿಸಬಾರದಿತ್ತು. ಭಾರತದಂತಹ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದೇಶದ ಪ್ರಧಾನಿಗೆ ಧಾವನ್‌ರಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸೇವೆ ಅನಿವಾರ್ಯವೆನ್ನಿಸಿರುವುದು ಬರಲಿರುವ ದುರಂತದ ಮುನ್ಸೂಚನೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇವೆ.

ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಹಿತದ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇರುವುದಾದರೆ ಈಗಲಾದರೂ ಧಾವನ್‌ರನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸಬೇಕು.

ಮುಂಗಾರು

ಬುಧವಾರ, ಏಪ್ರಿಲ್ 19, 1989

ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ಮುಷ್ಕರ

ದೇಶದ ಹನ್ನೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಬಂದರುಗಳ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಇದೀಗ ಮುಷ್ಕರದ ಹಾದಿಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂಬಯಿ,ಕಲ್ಕತ್ತ,ನವಮಂಗಳೂರು,ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣ ಮತ್ತು ಗೋವಾಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕು ಹೇರುವ ಮತ್ತು ಇಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ಥಗಿತಗೊಂಡಿದ್ದು ಉಳಿದ ಬಂದರುಗಳ ನಿತ್ಯದ ಕೆಲಸ ಕೂಡಾ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಗೊಂಡಿದೆ.

ಕಲ್ಕತ್ತ ಮತ್ತು ಪಣಜಿಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಮುಷ್ಕರ ಹಿಂಸೆಯತ್ತ ತಿರುಗಿದ್ದು ಉಳಿದೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಿಗು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ. ತುರ್ತು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ಈಗಾಗಲೇ ಸರಕಾರ ಪ್ರಮುಖ ಬಂದರುಗಳಲ್ಲಿ ಸೇನೆ ಮತ್ತು ನೌಕಾಪಡೆಯ ನೆರವು ಪಡೆದಿದೆ.

ಬಂದರು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಈ ಮುಷ್ಕರ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾದುದೇನಲ್ಲ. ಈ ತಿಂಗಳ ದಿನಾಂಕ ಏಳರಿಂದಲೇ ಸರಕಾರ, ಬಂದರು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಜತೆ ಮಾತುಕತೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರೂ ಈವರೆಗೆ ಸಹಮತದ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಮುಷ್ಕರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ.

ಮಾತುಕತೆ ವೇಳೆ ವೇತನ ತಾರತಮ್ಯ ನೀತಿ ವಿರುದ್ಧದ ತಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸರಕಾರ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಮುಷ್ಕರ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಯಿತೆಂದು ಮುಷ್ಕರದ ನೇತೃತ್ವ ವಹಿಸಿರುವ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಬಂದರು ಮತ್ತು ಹಡಗುಕಟ್ಟೆ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಒಕ್ಕೂಟದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಶೇಕಡ 28ರಷ್ಟು ವೇತನ ಏರಿಕೆಯ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬೇಡಿಕೆ 'ಅಸಮರ್ಥನೀಯ' ಎಂದು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಿರುವ ಸರಕಾರ ಶೇಕಡ 15ರಷ್ಟು ವೇತನ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸಿದ್ಧ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಶೇಕಡ 66 ರಷ್ಟು ವೇತನ ಏರಿಕೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಾಗ ಸರಕಾರ ಕೇವಲ ಶೇಕಡ 5.1 ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ವೇತನ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಾಗಿ ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಬಂದರು ಕಾರ್ಮಿಕರು ಮುಷ್ಕರದ ಹಾದಿ ಹಿಡಿಯುವುದು ಇದೇನೂ ಹೊಸದಲ್ಲ. 1984ರಲ್ಲಿಯೂ ವೇತನ ತಾರತಮ್ಯದ ವಿರುದ್ಧ ಕಾರ್ಮಿಕರು 26 ದಿನಗಳ ಮುಷ್ಕರ ನಡೆಸಿದ್ದರು. ಆದರಿಂದ ಸುಮಾರು 26 ಲಕ್ಷ ಮಾನವದಿನಗಳ ನಷ್ಟ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

1984ರ ಮುಷ್ಕರದ ನಂತರ ಬಂದರು ಕಾರ್ಮಿಕರು ಮತ್ತು ಸರಕಾರದ ನಡುವೆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯ ಒಪ್ಪಂದವೇರ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಸುಮಾರು 91 ರೂಪಾಯಿಯಷ್ಟು ಮಾಸಿಕ ವೇತನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಈ ಒಪ್ಪಂದದ ಅವಧಿ 1987ರ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ಗೆ ಪೂರ್ಣಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ಆ ನಂತರ ಒಪ್ಪಂದದ ನವೀಕರಣದ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಪುನರ್ ಮಾತುಕತೆ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸದೇ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ ತಾಳಿರುವುದೇ ಬಂದರು ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಮುಷ್ಕರದ ಹಾದಿಗೆ ತಳ್ಳಿದೆ.

ಹಡಗುಕಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಬಂದರು ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ವೇತನ ರೂಪದಲ್ಲಿ 410 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ಈಗ ಮತ್ತೆ 60ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ವೇತನ ನೀಡಲು ಸಿದ್ಧವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಸರಕಾರ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ತಯಾರಿಲ್ಲ.

ಬಂದರುಗಳಿರುವ ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಉದ್ದಿಮೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ವೇತನ ಶ್ರೇಣಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ತಮಗೆ ವೇತನ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ತಾರತಮ್ಯ ನಿವಾರಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ಬಂದರು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಪ್ರಮುಖ ಬೇಡಿಕೆ. ಈಗ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ವೇತನ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಉದ್ದಿಮೆಗಳ ಬ್ಯೂರೋ ಸೂಚಿಸಿದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ಇದೆ ಎಂದು ಸರಕಾರ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ.

ಆದರೆ ಸರಕಾರ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಸೂತ್ರ ಕೇವಲ ಕನಿಷ್ಠ ವೇತನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾರ್ಮಿಕರ ವಾದ.

ಸಂಧಾನದ ಮೂಲಕ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಇತ್ಯರ್ಥಗೊಳಿಸಬಹುದಾದ ವಿವಾದವನ್ನು ಸರಕಾರ ಘನತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅನಗತ್ಯ ಹಠಮಾರಿತನ ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆಯೆಂದೇ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಕಾರ್ಮಿಕರ ಜತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಒಪ್ಪಂದದ ಅವಧಿ ಮುಗಿದು ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷ ಕಳೆದರೂ ಸರಕಾರ ತೆಪ್ಪಗೆ ಕೂತ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಸಮರ್ಥನೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಮುಷ್ಕರದ ಮೂಲಕವೇ ಕಾರ್ಮಿಕರು ತಮ್ಮ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕಾದ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತಿರುವುದು ತೀರಾ ಅನಾರೋಗ್ಯಕರ ಬೆಳವಣಿಗೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಬಂದರುಗಳ ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿ ಬಗ್ಗೆ ಕುರುಡಾಗಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನೇ ಬಹುವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ನಮ್ಮ ಬಂದರುಗಳು ಅದಕ್ಷತೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಹೆಸರಾಗಿವೆ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ವೇತನ ಏರಿಕೆಯ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬೇಡಿಕೆಯು ಈಡೇರಿಕೆ ಕೂಡಾ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಒಳಿತುಂಟು ಮಾಡಲಾರದು.

ವೇತನ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ನವೀಕರಣಗೊಳಿಸದೆ ನನೆಗುದಿಗೆ ತಳ್ಳಿದ ಸರಕಾರವೇ ಈ ಮುಷ್ಕರಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣ ಹೊಣೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಸರಕಾರವೇ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಜತೆ ತಕ್ಷಣ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಿ ಸಹಮತದ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಅವರ ಮನವೊಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಮುಂಗಾರು

[illegible] 25, 1989

ಮಾತುಕತೆಗಿದು ಸೂಕ್ತ ಕಾಲ

ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ಉಗ್ರಗಾಮಿಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ನೈಜ ಕಳಕಳಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತಿರುವ ಅಲ್ಲಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರೇಮದಾಸ ರಣಸಿಂಘೆ ಅವರು ಇನ್ನಷ್ಟು ಪರಿಹಾರ ಪ್ರಸ್ತಾಪಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಉಗ್ರಗಾಮಿ ಸಂಘಟನೆಯಾದ ಎಲ್‌ಟಿಟಿಇಯನ್ನು ಮಾತುಕತೆಗಳಿಗೆಳೆಯಲು ಏಕಪಕ್ಷೀಯ ಸಮರ ವಿರಾಮವನ್ನು ಲಂಕಾ ಸರಕಾರದ ಪರವಾಗಿ ಪ್ರೇಮದಾಸ ಘೋಷಿಸಿದ್ದರು. ಮೊದಲೆರಡು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಈ ಪ್ರಸ್ತಾಪಕ್ಕೆ ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕದ ಎಲ್‌ಟಿಟಿಇ ಕೊನೆಗೆ ಮಾತುಕತೆಗೆ ಬರಲು ಒಲವು ತೋರಿದ್ದು ಮಾತುಕತೆಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿತು.

ಈಗ ಪ್ರೇಮದಾಸ ಅವರು, ಹಿಂಸಾಕೃತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸಿಂಹಳೀಯ ಉಗ್ರಗಾಮಿ ಗುಂಪಾದ ಜನತಾ ವಿಮುಕ್ತಿ ಪೆರಮುನವನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, [illegible] ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಜೆವಿಪಿಯನ್ನು ಮಾತುಕತೆಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಲು ಸ್ವತಃ ಜೆವಿಪಿಯ ಅಡಗುತಾಣಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲೂ ತಾನು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆಂದು ಪ್ರೇಮದಾಸ ಘೋಷಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸಿಂಹಳೀಯರು, ತಮಿಳರು ಹಾಗೂ ಮುಸ್ಲಿಮರ ನಡುವಣ ಜನಾಂಗೀಯ ಕಲಹದ ನರಕಾಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಯುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀಲಂಕೆಗೆ ಈಗ ತುರ್ತಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಯುದ್ಧರಹಿತ, ಸೌಹಾರ್ದದ ಬಾಳ್ವೆ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರೇಮದಾಸ ಅವರು ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಬೇಕಾದ ರಾಜಕೀಯ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನೂ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಮಿಳು ಹಾಗೂ ಸಿಂಹಳೀಯ ಉಗ್ರಗಾಮಿಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಭೇಟಿಯಾಗಲು ತಾವು ಸಿದ್ಧವೆಂದು ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ಅವರು ಮಾತುಕತೆಗೆ ಬೇಕಾದ ವಿಶ್ವಾಸದ ವೇದಿಕೆಗೆ ಮೊದಲ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

"ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲೂ ನಾನು ಸಿದ್ಧ. ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ನೆಲೆಸುವಂತಾಗಲು ಯಾವುದೇ ಅಪಾಯ ಎದುರಿಸಲೂ ಹಾಗೂ ಯಾವುದೇ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಲೂ ಸಿದ್ಧ" ಎಂದು ಪ್ರೇಮದಾಸ ಹೇಳಿರುವ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಭಾವೋದ್ವೇಗ ಅಡಗಿದ್ದಿರಬಹುದಾದರೂ ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ನಮಗೆ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂಸೆಯ ವಾತಾವರಣದಿಂದ ಆರೋಗ್ಯಪೂರ್ಣ ಮಾತುಕತೆಯ ಹೊಸ ಮಜಲಿನತ್ತ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಇಂತಹ ವಿಶ್ವಾಸಪೂರ್ಣ ಮಾತುಗಳೂ ಅಗತ್ಯ. ತಮಿಳರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯೊಂದೇ ತಮ್ಮ ನೈಜಗುರಿ ಎಂಬುದಾದಲ್ಲಿ ಎಲ್ ಟಿ ಟಿ ಇ ಈಗ ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ತಮಿಳರ ಹಿತ ಕಾಪಾಡುವ ರಾಜಕೀಯ ಚಿತ್ರ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಸಮರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ರಾಜಕೀಯ ಲಾಭಗಳನ್ನು ಎಲ್ ಟಿ ಟಿ ಇ ಈಗ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ.

ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ಆಳುವ ಪಕ್ಷ ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪೂರಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದೆ. ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿನ 3.2 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಭಾರತ ಮೂಲದ ತಮಿಳರಿಗೆ ಮತದಾನ ಹಕ್ಕು ನೀಡುವ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನೂ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ರೂಪಿಸಿದೆ. ಈ ಹಕ್ಕು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಸಂವಿಧಾನಕ್ಕೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ವಿಶೇಷ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಬಗ್ಗೆ ಈ ವಾರ ಸಂಸತ್ತು ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಲಿದೆಯೆಂದೂ ಲಂಕಾದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಉದ್ಯಮ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಚಿವ ಎಸ್. ತೊಂಡಮಾನ್ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರೇಮದಾಸ ಅವರ ಈ ಹೊಸ ರಾಜಕೀಯ ಕ್ರಮಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತವನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸುವ ಯತ್ನವೂ ಅಡಗಿದೆಯೆಂದು ಕೆಲವು ರಾಜಕೀಯ ವೀಕ್ಷಕರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್‌ಟಿಟಿಇಯನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ, ಈ ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾ–ಭಾರತ ಒಪ್ಪಂದದ ಮೂಲಕ ತಮಿಳರು ಹಾಗೂ ಲಂಕಾ ಸರ್ಕಾರದ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯವರ್ತಿ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದ್ದ ಭಾರತವನ್ನು ಈಗ [illegible]ವನ್ನಾಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಇದೆಂದೂ ಸ್ವತಃ ಕೆಲವು ತಮಿಳು ಉಗ್ರಗಾಮಿ ಗುಂಪುಗಳೇ ಆರೋಪಿಸಿವೆ. ಆದರೆ ಭಾರತ-ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಒಪ್ಪಂದದ ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಪರಿಣಾಮ ಬಾರದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮದಾಸ ಅವರು ಈಗ ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಕ್ರಮ, ರಾಜಕೀಯ ಮುತ್ಸದ್ದಿತನದ್ದು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇದೆ. ಭಾರತ-ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಮೈತ್ರಿ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ ಆಲೋಚನೆಯೂ ಪ್ರೇಮದಾಸರಿಗೆ ಇದೆ. ಈ ಸಂಬಂಧ ಕರಡು ಒಪ್ಪಂದವೊಂದನ್ನು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ವೃಥಾ ಪ್ರಾಣಹಾನಿಯನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗದಿರುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ತಲುಪಿರುವ ತಮಿಳು ಉಗ್ರಗಾಮಿಗಳು ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪುನರ್‌ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುವ ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವರೆಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ಭವಿಷ್ಯ ಕೂಡಾ ನಿಂತಿದೆ. ಅಂಥ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಸೌಹಾರ್ದತೆಯ ಮಾತುಕತೆಯತ್ತ ಎಲ್‌ಟಿಟಿಇ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡದಿದ್ದಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತ ಬೆಲೆ ತೆರಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದೀತು.

ಮುಂಗಾರು

ಗುರುವಾರ, ಏಪ್ರಿಲ್ 27, 1989

ಉತ್ತರಿಸಬೇಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ

ಜಪಾನಿನ ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಜಪಾನಿನ ಪ್ರಧಾನಿಯಾಗಿದ್ದ ನೊಬೊರು ತಾಕೆಶಿಟಾ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಾವಧಿಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಇನ್ನೂ ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳು ಬಾಕಿ ಉಳಿದಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಆ ಅವಧಿ ಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳುವ ಮುನ್ನವೇ 'ರಿಕ್ರೂಟ್ ಕಂಪೆನಿಯ ಸಂಭಾವನೆ ಹಗರಣ'ದ ನೈತಿಕ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತಾವು ಪ್ರಧಾನಿ ಹುದ್ದೆಗೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡುವ ತಾಕೆಶಿಟಾ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜಪಾನಿನ ರಾಜಕೀಯ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಕೋಲಾಹಲ ಎಬ್ಬಿಸಿದ 'ರಿಕ್ರೂಟ್ ಕಂಪೆನಿ ಹಗರಣ'ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನಿ ಹಾಗೂ ಅವರ ಆಪ್ತೇಷ್ಟರು 18 ಲಕ್ಷ ಡಾಲರ್‌ನಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಅಕ್ರಮ ಸಂಭಾವನೆಯಾಗಿ ರಿಕ್ರೂಟ್ ಕಂಪೆನಿಯಿಂದ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆಂದು ಆಪಾದಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಧಾನಿ ತಾಕೆಶಿಟಾ ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಿದ ಬೆನ್ನಲ್ಲೇ ಅವರ ಮಾಜಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಇಹೆ ಓಕಿ ಅವರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ವರದಿಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಓಕಿ ಅವರೂ ರಿಕ್ರೂಟ್ ಕಂಪೆನಿ ಹಗರಣದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದುದಾಗಿ ವರದಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದ್ದು, ಅವರು ಪ್ರಧಾನಿ ಅವರಿಗೆ ಹಣಕಾಸು ಸಲಹೆಗಾರರಾಗಿದ್ದರು.

"ರಿಕ್ರೂಟ್ ಕಂಪೆನಿ ಹಗರಣದಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಜನರ ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹತೆ ಕುಸಿದಿರುವುದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲಿನ ಜನರ ನಂಬಿಕೆ ಕುಸಿಯದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ನೈತಿಕ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ನಾನು ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ತಾಕೆಶಿಟಾ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಜಪಾನಿನ ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಭಿನ್ನ ಮುಖಗಳು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಪ್ರೇಮಿಗಳ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಜಾಗತಿಕ ರಾಜಕೀಯ ರಂಗದಲ್ಲಿ ರಿಕ್ರೂಟ್ ಕಂಪೆನಿಯಂತಹ ಕೆಲವು ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪೆನಿಗಳು ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಮಾಲೀಕರು ವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೊಳಕು ಪಾತ್ರ ಒಂದು ಮುಖವಾದರೆ, ಇಂತಹ ಹಗರಣಗಳು ಬಹಿರಂಗಗೊಳ್ಳುವವರೆಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಆನಂತರ ನೈತಿಕ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವ ಜನನಾಯಕರದ್ದು ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ.

ಕಳೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದೀಚೆಗೆ ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ವಿರುದ್ಧ ಅತ್ಯಂತ ಬಲಿಷ್ಠವಾದ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. ರಿಕ್ರೂಟ್ ಹಗರಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಈ ಹಿಂದೆಯೇ ತಾಕೆಶಿಟಾ ಅವರ ಸಂಪುಟದ ಮೂವರು ಸಚಿವರು ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಿದ್ದರು. 12ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿಯನ್ನು ಲಂಚದ ಆರೋಪದ ಮೇಲೆ ಬಂಧಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೂ ಪ್ರಧಾನಿ ಅವರೇ ಮುಖ್ಯ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಬೇಕಾಯಿತು.

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಪಾತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಜಪಾನಿನ ಈ ಹಗರಣ ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಪಾಠವೊಂದನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಇವತ್ತು ರಾಜಕೀಯವೆಂಬುದು ಲಂಚ ಹಾಗೂ ಭ್ರಷ್ಟತೆಯ ಪಂಚಾಂಗದ ಮೇಲೆ ಸೌಧ ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವ ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜಪಾನಿನ ಜನರು ತಮ್ಮ ಜನನಾಯಕರು ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡುವಂತೆ ಒತ್ತಡ ತಂದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮಾನ ಉಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸ್ತುತ್ಯಾರ್ಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪೆನಿಗಳ ಹಾವಳಿ ಹಿಂದಿನ ಮೇಲೆ ಅಂತರ್ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ರಾಜಕೀಯ ಸಂಬಂಧಗಳು ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟುತ್ತಿರುವ ಕರಾಳ ಕುಕೃತ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಈ ಹಗರಣ ಗಮನ ಸೆಳೆದಿದೆ. ಅಮೆರಿಕದ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪೆನಿ ಭಾರತದಂತಹ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಷಾನಿಲ ದುರಂತಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ನುಣುಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಸ್ವೀಡನ್ನಿನ ಬಂದೂಕು ಕಂಪೆನಿಯೊಂದು ಭಾರತದಂತಹ ತೃತೀಯ ಜಗತ್ತಿನ ದೇಶಗಳ ಆಳುವವರನ್ನು ಕಮಿಶನ್ ಕೊಟ್ಟು 'ಖರೀದಿಸುವುದು'- ಸಾಮಾನ್ಯವೆಂಬಂತೆ ಪರಿಗಣಿತವಾಗುತ್ತಿರುವ ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜಪಾನಿನಲ್ಲಾದಂತೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ರೂಪುಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇದೆ. ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪೆನಿಗಳ ಹಿಂದಿನ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ತೃತೀಯ ಜಗತ್ತಿನ ದೇಶಗಳ ಜನರ ದೈನಂದಿನ ಬಾಳ್ವೆಯ ಮೇಲೆ ಹಬ್ಬಿರುವ ವಿಷಜಾಲವನ್ನು ಭೇದಿಸಲು ಇರುವ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ ಮಾರ್ಗ ಜನರ ಒತ್ತಡ ಎಂಬುದು ಈ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಸಾಬೀತಾಗಿದೆ. ಈ ಹಿಂದೆ 1970ರಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕದ ಲಾಕ್‌ಹೀಡ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಶನ್‌ನಿಂದ ಸುಮಾರು 5 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯಷ್ಟು ಅಕ್ರಮ ಸಂಭಾವನೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದ ಆರೋಪದ ಮೇಲೆ ಆಗಿನ ಪ್ರಧಾನಿ ಕಾಕುಯಿ ತನಾಕಾ ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಭಾರತದ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಜಪಾನಿನ ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾದ ಪಾಠ ಬಹಳಷ್ಟಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಆಳುವವರ ಮೇಲೆ ಈಗಾಗಲೇ ಬೊಫೋರ್ಸ್, ಫೇರ್‌ಫ್ಯಾಕ್ಸ್, ಎಚ್‌ಡಿಡಬ್ಲ್ಯು ಸಬ್‌ಮೆರಿನ್, ಬಾಟ್ಲಿಂಗ್, ಲ್ಯಾಂಪ್, ಲಾಟರಿ ಮುಂತಾದ ನೂರಾರು ಹಗರಣಗಳ ಆರೋಪಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಈ ಯಾವುದೇ ಹಗರಣದಲ್ಲೂ ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಸ್ಪಷ್ಟವೆನ್ನಬಹುದಾದ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ಪುರಾವೆಗಳಿದ್ದರೂ ಯಾವುದೇ ರಾಜಕಾರಣಿ ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಿದ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿಲ್ಲ. ರಾಜೀನಾಮೆ ಬಿಡಿ; ಕನಿಷ್ಠ ನೈತಿಕ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ದೇಶದ ಮುಂದೆ ತಪ್ಪೊಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತಹ ನಿದರ್ಶನಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಲಾಲ್‌ಬಹದ್ದೂರ್ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯವರು ರೈಲ್ವೆ ಸಚಿವರಾಗಿದ್ದಾಗ ಅಪಘಾತವೊಂದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೈತಿಕ ಹೊಣೆ ಹೊತ್ತು ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಿದ ಪ್ರಮುಖ ಉದಾಹರಣೆಯೊಂದನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳೆಲ್ಲ ಮುಖಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ಮೂರು ದಶಕಗಳಲ್ಲಂತೂ ಯಾವುದೇ ಹಗರಣಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ದಪ್ಪಚರ್ಮವನ್ನು ಚುಚ್ಚಿದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಹಣವನ್ನು ಮಾನ ಹರಾಜಾಗುವಂತೆ ನುಂಗಿ ತಿಂದು ಕೂಡಾ ಮೌಲ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವ ಆತ್ಮವಂಚನೆಯ ಪರಂಪರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲೀಗ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಗತಿ ಎನ್ನಿಸಿದೆ.

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಶುದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರು ಎಂದು ಎಚ್ಚರಗೊಂಡಾರು? ಅಥವಾ ಜಪಾನಿನ ಜನರಂತೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಂಟಿದ ಈ ಭ್ರಷ್ಟ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಬಂದಳಿಕೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯಲು ನಮ್ಮ ಜನ ಎಂದು ಮನ ಮಾಡಿಯಾರು? ಭಾರತ ಈಗ ಮುಳುಗಿರುವ ಕೊಚ್ಚೆಯಿಂದೆದ್ದು ನೈಜ ಪ್ರಗತಿಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಜನ ತಕ್ಷಣ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕಾದ ಯಕ್ಷಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿವು.

ಮುಂಗಾರು

ಭಾನುವಾರ, ಏಪ್ರಿಲ್ 30, 1989

ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ ಯೋಜನೆ

ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ 4.4 ಕೋಟಿ ಕಡು ಬಡ ಸಂಸಾರಗಳ ಪೈಕಿ ಪ್ರತಿ ಕುಟುಂಬದ ಕನಿಷ್ಠ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಕಲ್ಪಿಸುವ 'ಜವಾಹರ್ ರೋಜ್‌ಗಾರ್ ಯೋಜನೆ'ಯ ಪ್ರಾರಂಭವನ್ನು ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರು ಘೋಷಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ಯೋಜನೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಪೂರೈಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಇದು ಬಡಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಆಸರೆ ನೀಡುವ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಯೋಜನೆಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಈ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಯೋಜನೆಗೆ ಒಟ್ಟು 2100 ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗುವುದೆಂದೂ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬಡತನದ ರೇಖೆಗಿಂತ ಕೆಳಗೆ ಬದುಕು ಸಾಗಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಂದಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗದ ಆಸರೆ ನೀಡಲು ಈ ಮೊತ್ತ ಕೂಡಾ ತೀರಾ ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಮಾಣದ್ದು ಎಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿ ಎನಿಸದು.

ಈ ಹಣವನ್ನು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತ್‌ಗಳ ಮೂಲಕ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲಾಗುವುದೆಂದು ಸರಕಾರ ಹೇಳಿದೆ. ಅಧಿಕಾರ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳು ಹಳ್ಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ತಲುಪುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಆಲೋಚನೆ ಕೂಡಾ ಸಮಂಜಸವಾದುದೇ ಆಗಿದೆ. 3000 ದಿಂದ 4000 ದ ವರೆಗಿನ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇರುವ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತ್‌ಗಳಿಗೆ 80,000 ದಿಂದ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂ.ಗಳ ತನಕ ನೆರವು ನೀಡಲಾಗುವ ಯೋಜನೆ ಸರಕಾರದ್ದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಭಾರಿಸಂಖ್ಯೆಯ ಬಡಜನತೆಗೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ ಒದಗಿಸುವುದು ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಅದೆಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಬಗೆಹರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕವಾಗಬಹುದೆನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಇಲ್ಲಿ ಏಳುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖವಾಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಈ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಗ್ರಾಮೀಣ ಬಡ ಕುಟುಂಬದ ಓರ್ವ ಪುರುಷ ಅಥವಾ ಮಹಿಳಾ ಸದಸ್ಯೆಗೆ ಅವರ ವಾಸಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಸಮೀಪ ವರುಷಕ್ಕೆ ಕನಿಷ್ಠ 50ರಿಂದ 100 ದಿನಗಳ ಕೆಲಸ ಒದಗಿಸುವುದು ಈ ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 50ರಿಂದ 100 ದಿನಗಳ ಕೆಲಸ ಒದಗಿಸುವ ಮೂಲಕ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿದಂತಾಗುವುದೇ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡಾ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇದರ ಬದಲು ಗ್ರಾಮೀಣ ಮಂದಿಗೆ ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತದಲ್ಲಿರುವ ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಒತ್ತು ನೀಡುವಂತಹ ಪುಟ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅದೊಂದು ಉತ್ತಮ ಯೋಜನೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ.

ಈ ಯೋಜನೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 30 ರಷ್ಟು ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಮಹಿಳೆಯರಿಗೇ ಮೀಸಲಿಡುವ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಿದೆ. ಆದರೆ ಕೇವಲ 50 ಅಥವಾ 100ದಿನಗಳ ಕೆಲಸ ಒದಗಿಸುವ ಮೂಲಕ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ ಒದಗಿಸುವುದೇ ಆಗಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವಂತದ್ದೇ ಆಗಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಮಾತೆನ್ನುವುದು ಕೂಡಾ ಸ್ಪಷ್ಟ.

ಈಗಾಗಲೆ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮೀಣ ಉದ್ಯೋಗ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಈಗ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಜವಾಹರ ಉದ್ಯೋಗ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಲೀನಗೊಳ್ಳಲಿದೆ ಎಂದೂ ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಜವಾಹರ ಉದ್ಯೋಗ ಯೋಜನೆಯ ಕಾರ್ಯವ್ಯಾಪ್ತಿ ವ್ಯಾಪಕಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆ, 2,100 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ವೆಚ್ಚದ ಈ ಉದ್ಯೋಗ ಯೋಜನೆ ಒಂದು ಹಂತದಲ್ಲಿ ಬಡವರ ಬದುಕಿಗೆ ಪೂರಕವಾದಂತದ್ದೇ ಆಗಿದೆಯಾದರೂ ಆದರ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿನ ಪೂರೈಕೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿದ್ದರೆ ಇದೊಂದು ಉತ್ತಮ ಯೋಜನೆಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿಲ್ಲದಿಲ್ಲ.

ಮುಂಗಾರು
ಶನಿವಾರ, ಮೇ 6, 1989

ಇದು ನ್ಯಾಯ ನಿಷ್ಠುರತೆಯಲ್ಲ

ಕರ್ನಾಟಕದ ರಾಜಕೀಯದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೊಮ್ಮಾಯಿ ನೇತೃತ್ವದ ಸರಕಾರ ಉರುಳಿದ್ದು ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಜನತಾದಳದ ಕರ್ನಾಟಕ ಘಟಕದ ಮಹಾಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಜೀವರಾಜ ಆಳ್ವ ಅವರು ತಮ್ಮ ಹುದ್ದೆಗೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ರಾಜಕಾರಣದ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲುವಂತಹದ್ದಾಗಿದೆ.

ಎಸ್. ಆರ್. ಬೊಮ್ಮಾಯಿ ಅವರ ಸರಕಾರ ಉರುಳಲು ಕಾರಣವಾದ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿನ ಇತ್ತೀಚಿನ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಶಮನಗೊಳಿಸುವ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಆಳ್ವ ಅವರು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಪಾತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಜನತಾದಳದ ಕೇಂದ್ರೀಯ ನಾಯಕತ್ವ ಅಸಮಾಧಾನಗೊಂಡಿದ್ದು, ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಆಳ್ವ ಅವರು ತಕ್ಷಣ ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ವಿ. ಪಿ. ಸಿಂಗ್ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆನ್ನಲಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಜನತಾದಳದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದ ರಾಜಕಾರಣ ಹಾಗೂ ಆ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ಘಟಕದ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ನಡೆಸಿದಾಗ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ವಿ. ಪಿ. ಸಿಂಗ್ ಅವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ನಿಲುವು ನ್ಯಾಯ ನಿಷ್ಠುರತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವಂತಹದ್ದಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಗುಂಡೂರಾವ್ ನೇತೃತ್ವದ ಸರಕಾರದ ಅಟ್ಟಹಾಸ ಅಬ್ಬರಗಳಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಜನತಾ ಪಕ್ಷದೊಳಗೆ ಮೇಲಿನಿಂದ [illegible] ಬಂದ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆಯವರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬದಿಗೊತ್ತಿ ತಮ್ಮ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಗದ್ದುಗೆಯನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ನಂತರ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದ ಅವಧಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಕುಟಿಲ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೇ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ನೀಡುತ್ತಾ ನಾನಾ ತರನಾದ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಯೂ ಮೌಲ್ಯಾಧಾರಿತ ರಾಜಕಾರಣದ ಸೋಗು ಹಾಕಿ ಜನಸಮೂಹವನ್ನು ವಂಚಿಸುತ್ತಾ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾ ಬಂದರೆನ್ನುವುದು ಈಗ ಜಗಜ್ಜಾಹೀರಾಗಿದೆ.

ಇತ್ತೀಚಿನ ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಗಡೆಯವರ ಈ ಸೋಗಲಾಡಿ ರಾಜಕಾರಣ ಬಯಲುಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ಜನರಿಂದಲೂ, ಮಾಧ್ಯಮಗಳಿಂದಲೂ ಕೊನೆಗೆ ಪಕ್ಷದೊಳಗಿನ ಶಾಸಕರಿಂದಲೂ ಈ ಕುರಿತು ಅಸಹನೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ಕೊನೆಗೆ ಹೆಗಡೆ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಗಾದಿ ತ್ಯಜಿಸುವುದು ತೀರಾ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಯ್ತು. ನಂತರ ಬೊಮ್ಮಾಯಿಯವರು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದರು.

ಆ ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿದ ಹೆಗಡೆಯವರು ತಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಅತ್ತ ಸರಿಸುತ್ತಾ, ಇತ್ತ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರತೊಡಗಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಕಾರಣದ ಪ್ರಭಾವಿ ರಾಜಕಾರಣಿ ಜೀವರಾಜ ಆಳ್ವರನ್ನು ದಾಳವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಡೆದರು.

ಜೀವರಾಜ ಆಳ್ವ ಅವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಚಳವಳಿಗಳ ಮೂಲಕ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯೂರಿ ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಮೇಲೇರುತ್ತಾ ಬಂದವರು. ಇವರ ಸಂಘಟನಾ ಚಾತುರ್ಯ, ನಿಷ್ಠೆ, ಮುತ್ಸದ್ದಿತನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿದ ತಂತ್ರಗಾರ ಹೆಗಡೆಯವರು ಆಳ್ವರನ್ನು ತಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಸಫಲರಾದರು.

ನಂತರ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಆಳ್ವರನ್ನೇ ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಾನಾ ತರನಾದ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ರಾಜಕಾರಣಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಅಪಾರ ಜನ ಬೆಂಬಲವಿರುವ ದೇವೇಗೌಡರನ್ನು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ತೇಜೋವಧೆಗೊಳಿಸಲು ಕೂಡಾ ಹೆಗಡೆಯವರು ಆಳ್ವರನ್ನೇ ಮುಂದೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ ತಪ್ಪಿದ ಮೇಲೆಯೂ ಇಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತೆ ಆಳ್ವ ಅವರನ್ನೇ ದಾಳವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಸಂದಿಗ್ಧದಲ್ಲಿ ಹೆಗಡೆಯವರ ಕೆಲವು ಆಶಯಗಳನ್ನು ಬೊಮ್ಮಾಯಿ ನೇತೃತ್ವದ ಸರಕಾರ ತಳ್ಳಿಹಾಕಿದ್ದೇ ಹೆಗಡೆಯವರು ಕ್ರುದ್ಧರಾಗಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ನಂತರ ಕೆಲವು ಶಾಸಕರನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಬೊಮ್ಮಾಯಿಯವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಲೆತ್ನಿಸಿದ್ದೂ ಸುಳ್ಳೇನಲ್ಲ. ಈ ಗೊಂದಲಗಳ ನಡುವೆ ಪಕ್ಷದೊಳಗಿನ ಕಿತ್ತಾಟ, ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರಗಳ ಸುಳಿವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಬೀದಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಇದೇ ಸಂದಿಗ್ಧತೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಘೋಷಿಸಲಾಯಿತು.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಜನತಾದಳದ ಕೇಂದ್ರ ಘಟಕ ಕೇವಲ ಜೀವರಾಜ ಆಳ್ವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಲಿಪಶುವನ್ನಾಗಿಸಿರುವುದು ಮಾತ್ರ ತೀರಾ ಪಕ್ಷಪಾತ ಧೋರಣೆಯದ್ದಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿ ಎನಿಸದು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಗೊಂದಲಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆಯವರ ಮೇಲೆಯೂ ಸಮರ್ಪಕವಾದ ಶಿಸ್ತಿನ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡರೆ ಅದು ಜನತಾದಳದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಆರೋಗ್ಯಪೂರ್ಣ ಹೆಜ್ಜೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇದು ಕೇವಲ ಪಕ್ಷಪಾತದ ಧೋರಣೆಯಾಗಿ ಇಡಿ ಈ ಗೊಂದಲಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಕಾರಣವಾದ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಿಸೆಯೊಳಗೆ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇನ್ನಾರನ್ನೋ ಬಲಿಪಶುವನ್ನಾಗಿಸಿದ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಎಸಗಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಜನತಾದಳದ ಕೇಂದ್ರ ಘಟಕ ಮತ್ತು ವಿ. ಪಿ. ಸಿಂಗ್ ಅವರು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಆತ್ಮ ವಿಮರ್ಶೆ ನಡೆಸಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗುವುದು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ನಡವಳಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಭಾನುವಾರ, ಮೇ 7, 1989

ಆರೋಗ್ಯಪೂರ್ಣ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ

ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ಜನಾಂಗೀಯ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಇತ್ಯರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ತಮಿಳು ಉಗ್ರಗಾಮಿಗಳು ಮತ್ತು ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರದ ನಡುವೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಮಾತುಕತೆಗಳು ಪ್ರಗತಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಕಳೆದ ಕೆಲವು ವರುಷಗಳಿಂದ ಅಶಾಂತಿಯ ಮಡುವಲ್ಲಿ ತೊಳಲಾಡುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಜನಸಮೂಹ ಈ ಮಾತುಕತೆ ಸಫಲಗೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಉಸಿರಾಡಬಹುದು. ಈ ಮಾತುಕತೆ ಪ್ರಗತಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ಒಂದು ಆರೋಗ್ಯ ಪೂರ್ಣ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀಲಂಕಾ ತಮಿಳರು ಮತ್ತು ಸಿಂಹಳೀಯರ ನಡುವೆ ಬಿರುಕು ಬಿಟ್ಟ ಸಂಬಂಧಗಳು ನಂತರ ಸರಕಾರದ್ದೇ ಕೆಲವು ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ರಾಜಕಾರಣಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಉಲ್ಬಣಗೊಂಡು ಹಿಂಸಾ ರೂಪಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಸಹಸ್ರಾರು ಮಂದಿಯ ಸಾವು ನೋವುಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇಂದಿಗೂ ನಿತ್ಯವೂ ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ಉತ್ತರ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಘರ್ಷಣೆ ಗಲಭೆಗಳ ಆಗರವೆನಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ರಾಜಕೀಯ ಸಲಹೆಗಾರ ಆ್ಯಂಟನ್ ಬಾಲಸಿಂಗಂ ನೇತೃತ್ವದ ಎಲ್. ಟಿ. ಟಿ. ಇ ತಂಡ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ವಿಜೆದಾಸ್ ನೇತೃತ್ವದ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರದ ಏಳು ಸದಸ್ಯರ ತಂಡಗಳು ತಮ್ಮ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಮಾತುಕತೆಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರು ಎಂದೂ ವರದಿಯಾಗಿದೆ.

ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಹಿಂಸೆಯಿಂದಲೇ ಮಟ್ಟ ಹಾಕುತ್ತೇವೆಂದು ಹೊರಟ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ಕೊನೆಗೆ ತಾನು ಸೋತು ಕೈಚೆಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಭಾರತ ಸರಕಾರದ ನೆರವು ಬಯಸಿತು. ಭಾರತದ ಶಾಂತಿಪಡೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿ ಎಲ್. ಟಿ. ಟಿ. ಇ ಉಗ್ರಗಾಮಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ನೇರ ಸಮರ ಸಾರಿತು. ಕಳೆದ ಒಂದೂವರೆ ವರುಷಗಳಿಂದ ನಡೆದ ಈ ನೇರ ಸಮರದಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಭಾರತದ ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಂತಿ ಪಡೆಗೆ ಉಗ್ರಗಾಮಿಗಳನ್ನು ಮಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸಮರ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಲೇ ನಡೆದಿದೆ. ಉಭಯ ಬಣಗಳಲ್ಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾವು ನೋವುಗಳಾಗಿವೆ. ಇದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸೇನೆಯ ಬಳಕೆಯಿಂದ ಅಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಈಗ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾದ ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಹಾರ ಒಂದೇ ಮುಖ್ಯ ಮಾರ್ಗ.

ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ಈಗ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಿರುವುದೊಂದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ನಿರಂತರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಹಠಮಾರಿತನವನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಎಲ್. ಟಿ. ಟಿ. ಇ. ಉಗ್ರಗಾಮಿಗಳೂ ಕೂಡಾ ಈ ಸಲ ಶಾಂತಿಯುತ ಮಾತುಕತೆಗೆ ಒಪ್ಪಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿರುವುದೊಂದು ಶುಭ ಸೂಚನೆಯಾಗಿದೆ.

ಇದು ಸುಸಮಯ. ಈ ಮಾತುಕತೆಗಳನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿಸಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡಬಾರದು. ಉಗ್ರಗಾಮಿಗಳೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಹಂತದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತೀರಾ ಹಠಮಾರಿತನದ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತಿ ಮುಂದುವರಿಯ ಬೇಕಾಗಬಹುದು. ತಮ್ಮ ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಅವರು ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರವನ್ನು ಈ ತೆರನಾದ ಮಾತುಕತೆಗಳ ಮೂಲಕ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯ ಬಹಳಷ್ಟಿದೆ.

ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ಕೂಡಾ ಹಿಂದೆ ಬಹಳಷ್ಟು ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಶ್ರೀಲಂಕಾ ತಮಿಳರನ್ನು ಮಲತಾಯಿ ಧೋರಣೆಯಿಂದಲೇ ಕಾಣುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಇದರ ವಿರುದ್ಧ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯುತ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಾಗ ತಿರಸ್ಕಾರ ಭಾವದಿಂದ ಕಂಡ ಅಲ್ಲಿನ ಸರಕಾರ ಈ ಜನಾಂಗೀಯ ವೈಷಮ್ಯ ಉಗ್ರರೂಪ ತಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಈಗ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಬದಲಾಗಿದೆ. ತಮಿಳರ ಪ್ರಬಲತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣ ಕಲ್ಪನೆ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅದು ಶಾಂತಿಯುತ ಮಾತುಕತೆಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ತಮಿಳರೇ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರಾಗಿರುವ ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ಉತ್ತರ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಯತ್ತೆ ನೀಡಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿ.

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಒಳಗೆ ಈ ಉತ್ತರ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ತಮಿಳರಿಂದಲೇ ಚುನಾಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸರಕಾರ ಆಡಳಿತದ ಗದ್ದುಗೆ ಏರಲಿ. ಇದರ ಆಂತರಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಒಳಗೆ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ನಡೆಸುವಂತಹ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ರಾಜಕಾರಣಗಳಿಂದ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ಕೂಡಾ ದೂರವಿರಲಿ.

ಈ ಮೂಲಭೂತ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಉಗ್ರಗಾಮಿಗಳು ಬದ್ಧರಾಗಿ ಮಾತುಕತೆಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಗೊಳಿಸಲಿ. ಇದರಿಂದ ಕಳೆದ ಕೆಲವು ವರುಷಗಳಿಂದ ನಡೆದಿರುವ ಭೀಕರ ನರಮೇಧ, ಹಿಂಸಾಚಾರಗಳಿಗೆ ಇತಿಶ್ರೀ ಹಾಡಿದಂತಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಇದು ಆಗಲೇಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯ. ಇದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಂತಹ ದೇಶಕ್ಕೆ ಶೋಭೆ ತರುವಂತಹ ವಿಚಾರ ಕೂಡಾ ಆಗಿದೆ. ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್. ಟಿ. ಟಿ. ಇ. ಮತ್ತು ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರದ ನಡುವಣ ಮಾತುಕತೆಗಳು ಸರಿದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಂತಾಗಲಿ.

ಮುಂಗಾರು
ಶನಿವಾರ, ಮೇ 20, 1989

ಮಾನವತೆಯ ನಿಲುವು ಬೇಕಿದೆ

ಭಾರತ-ನೇಪಾಳ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶಿಯರು ಅಕ್ರಮ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಬಿಹಾರದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯವರಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿರುವುದಾಗಿ ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಆ ರೀತಿ ಒಂದು ದೇಶದ ಗಡಿಯೊಳಗೆ ಯಾವುದೇ ದೇಶದ ನಾಗರಿಕರು ಅಕ್ರಮ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಅದು ಅಪರಾಧವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಿಜ. ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ನೇಪಾಳ ಮತ್ತು ಭಾರತದ ರಾಜತಾಂತ್ರಿಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದಾಗ ಭಾರತ ಸರಕಾರವೇ ತನ್ನ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿ ಎಡವುತ್ತಿದೆಯೇನೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಮೂಡುತ್ತಿದೆ.

ಬಹಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಭಾರತ ಮತ್ತು ನೆರೆಯ ಪುಟ್ಟದೇಶ ನೇಪಾಳದ ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧ ಮಧುರವಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಭಾರತದೊಡನೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಈ ದೇಶ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಕೂಡಾ ಭಾರತದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಕೆಲವು ಅಹಿತಕರ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳು ಈ ದೇಶಗಳ ನಡುವಣ ರಾಜಕೀಯ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಹುಳಿ ಹಿಂಡುವಂತದ್ದಾಗಿದೆ.

ಭಾರತ ಉತ್ತರ ತುದಿಯಲ್ಲಿ 1,47,141 ಚದರ ಕಿ. ಮೀ. ವಿಸ್ತೀರ್ಣವಿರುವ ಈ ಪುಟ್ಟ ರಾಷ್ಟ್ರ ಏಷ್ಯಾಖಂಡದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಆಯಕಟ್ಟಿನ ಪ್ರದೇಶ. ಈ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸಲು ಬಹಳಷ್ಟು ಪ್ರಬಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪೈಪೋಟಿ ನಡೆಸುತ್ತಿವೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನೇಪಾಳ ಮತ್ತು ಚೀನಾ ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧ ಮಧುರಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು. ನೇಪಾಳ ಚೀನಾದಿಂದ 500 ಟ್ರಕ್‌ಗಳಷ್ಟು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತರಿಸಿತು. ಇದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಭಾರತ ಸರಕಾರದೊಡನಿರುವ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಮುರಿಯುವಂತದ್ದೇ ಆಗಿದೆ. ಇದರ ವಿರುದ್ಧ ಭಾರತ ಕೂಡಾ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿತು. ಅದಕ್ಕೂ ನೇಪಾಳ ಸರಕಾರ ಕಿವಿಗೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಎಂಬಂತೆ ಭಾರತ ಸರಕಾರ ನೇಪಾಳದೊಡನೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಕಡಿದುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು. ಈ ಎರಡು ಸರಕಾರಗಳ ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧ ಹೀಗೆ ಬಿರುಕು ಬಿಡತೊಡಗಿದಂತೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬಳಲುತ್ತಿರುವವರು ಮಾತ್ರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ನೇಪಾಳ ತೀವ್ರವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದೆ. ಪೆಟ್ರೋಲ್, ಸೀಮೆಎಣ್ಣೆ, ಔಷಧಿಗಳೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅಕ್ಕಿಗೆ ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿ ಭೀಕರ ಕ್ಷಾಮ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಗಳಿಂದ ಬಹಳಷ್ಟು ಬಳಲಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ತೀವ್ರ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿರುವ ಮಂದಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯರ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟುಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಹಲ್ಲೆ ನಡೆಸುವ ಹಂತಕ್ಕೂ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.

ಇದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿರುವ ಸಹಸ್ರಾರು ಭಾರತೀಯರು ತಂಡೋಪತಂಡವಾಗಿ ಭಾರತದತ್ತ ಧಾವಿಸಿ ಬರತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಆ ದೇಶದ ವ್ಯಾಪಾರ ವಾಣಿಜ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಭಾರಿ ಹೊಡೆತ ಬಿದ್ದಂತಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಕಷ್ಟಗಳಿಂದ ಚಿಂದಿಯಾಗಿರುವ ನೇಪಾಳದ ಮಂದಿ ಕೂಡಾ ಉತ್ತಮ ಬದುಕನ್ನು ಅರಸಿ ಭಾರತದ ಗಡಿಯೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಬರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಿಲ್ಲ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಅತಿಕ್ರಮ ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ತಡೆಯುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಬಿಹಾರ ಮತ್ತಿತರ ರಾಜ್ಯಗಳ ಗಡಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಸೇನೆಯನ್ನು ಜಮಾವಣೆಗೊಳಿಸುವುದು ಅರ್ಥಹೀನವೆನಿಸುತ್ತೆ. ಇದು ಮೂಲತಃ ಒಂದು ರಾಜತಾಂತ್ರಿಕ ಸಂಬಂಧದ ಸಮಸ್ಯೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲವನ್ನು ಅರಿತು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕಬೇಕಾದುದು ಸರಕಾರದ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನೇಪಾಳ ಮೂರನೇ ಜಗತ್ತಿನ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ರಾಷ್ಟ್ರ. ಇದರ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ಮನಗಂಡು ಆ ದೇಶದ ಆಂತರಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ದೇಶ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ನಡೆಸುವುದು ಅಪರಾಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಭಾರತ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿದೆ. ಆ ದೇಶದ ವಿದೇಶಿ ವಾಣಿಜ್ಯ ವಹಿವಾಟುಗಳು ತನ್ನ ಮೂಗಿನ ನೇರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೂ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ನಡೆದುದರ ಬಗ್ಗೆ ಭಾರತ ತೀವ್ರ ಅಸಮಾಧಾನ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದು ಕೂಡಾ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಂತೆಯೇ ಚೀನಾ ಕೂಡಾ ನೇಪಾಳಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿದ್ದು ಕೂಡಾ ಜಾಗತಿಕ ಶಾಂತಿಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿದಾಗ ಭಾರಿ ಅಪರಾಧವೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆ, ಎರಡು ಪ್ರಬಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಧೋರಣೆಯ ತಿಕ್ಕಾಟದ ಕಣವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಟುಗೊಂಡಿರುವ ನೇಪಾಳದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಬದುಕು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಗೊಂಡಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನಾದರೂ ಮಾನವೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಬಂಧ ಸುಧಾರಿಸುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇದೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಬುಧವಾರ, ಮೇ 24, 1989

ಮಹತ್ವದ ಮೈಲುಗಲ್ಲು

ಭಾರತದ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಮಧ್ಯಂತರ್‌ಗಾಮಿ ಕ್ಷಿಪಣಿ 'ಅಗ್ನಿ'ಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಉಡಾಯಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಮೂಲಕ ಇಂತಹ ಅಪೂರ್ವ ಕ್ಷಿಪಣಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಜಗತ್ತಿನ ಐದನೇ ಪ್ರಮುಖ ದೇಶ ಭಾರತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಭಾರತದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲೊಂದು ಮೈಲಿಗಲ್ಲು.

2,500 ಕಿ. ಮೀ. ದೂರ ಹಾರುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ 'ಅಗ್ನಿ'ಯ ಪರೀಕ್ಷಾರ್ಥ ಪ್ರಯೋಗದೊಂದಿಗೆ ಭಾರತ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಲಿಸ್ಟಿಕ್ ಕ್ಷಿಪಣಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೊಂದಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಾದ ಅಮೆರಿಕ, ರಷ್ಯಾ, ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಮತ್ತು ಚೀನಾ ದೇಶಗಳ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಂತಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಭಾರತದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಹೆಚ್ಚಿದೆ.

ಇದರಿಂದಾಗಿ ಸಮರ್ಥವಾದ ದೂರವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಅಣ್ವಸ್ತ್ರೇತರ ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಈಗ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಒದಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಈಗ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

'ಅಗ್ನಿ' ಕ್ಷಿಪಣಿಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಉಡಾವಣೆಗೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ 1984ರಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾದ ಭಾರತದ ಸಮಗ್ರ ಕ್ಷಿಪಣಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಈಗ ಮಹತ್ವದ ಘಟ್ಟವನ್ನು ತಲುಪಿದಂತಾಗಿದೆ.

ಈ ಕ್ಷಿಪಣಿ ಉಡಾವಣೆಯಿಂದ ಭಾರತ-ಅಮೆರಿಕ ಸಂಬಂಧ ಹದಗೆಡಬಹುದೆಂಬ ಅಮೆರಿಕಾದ ಬೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ 75 ಟನ್ ತೂಕದ ಸ್ವದೇಶಿ ನಿರ್ಮಿತ ಕ್ಷಿಪಣಿಯನ್ನು ಹಾರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಈ ಮೂಲಕ ದೇಶದ ರಕ್ಷಣಾ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಅಧ್ಯಾಯ ಒಂದು ಆರಂಭವಾದಂತಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಭಾರತ ಈ ರೀತಿ ಕ್ಷಿಪಣಿಯನ್ನು ಉಡಾವಣೆಗೊಳಿಸಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಮೆರಿಕಾ ತನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದು ಸಹಜ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪ್ರಯೋಗಗಳ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಸರಿಗಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲುವ ಯಾವುದೇ ಮೂರನೇ ಜಗತ್ತಿನ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನೂ ಅಮೆರಿಕಾ ಸಹನೆಯಿಂದ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದು ಆ ದೇಶದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಧೋರಣೆಯ ದ್ಯೋತಕ.

ಈ ಕ್ಷಿಪಣಿಯ ಉಡಾವಣೆಯ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಬಹಳಷ್ಟು ಪ್ರಯಾಸ ಪಟ್ಟಿದೆ. ಎಪ್ರಿಲ್ 20 ಮತ್ತು ಮೇ 1 ಈ ಎರಡೂ ಬಾರಿಯೂ ಕೆಲವು ತಾಂತ್ರಿಕ ದೋಷಗಳಿಂದಾಗಿ ಅಗ್ನಿಯ ಉಡಾವಣೆಯನ್ನು ಮುಂದೂಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಬಾರಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಈ ಕ್ಷಿಪಣಿಯನ್ನು ಉಡಾವಣೆಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಕ್ಷಿಪಣಿಯ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ವಿನ್ಯಾಸ ಸಲಕರಣೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕೂಡಾ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವದೇಶಿ ತಯಾರಿಕೆಯದೆಂಬುದು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಹೆಮ್ಮೆ ತರುವ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ ಸಾಧಿಸಿದ ಹೆಮ್ಮೆಯೂ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ಇದರಿಂದಾಗಿ ಭಾರತ ಪ್ರಸ್ತುತ ತನ್ನ ನೆರೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕೆಲವು ಅಹಿತಕರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಕುತಂತ್ರಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಂತಾಗಿದೆ.

ಬಹುತೇಕ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶಗಳು ಅಮೆರಿಕಾದ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಇಂತಹದ್ದೇ ಕ್ಷಿಪಣಿಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಿರುವಾಗ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಭಾರತವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಟೀಕಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾರತ ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಅಮೆರಿಕಾಕ್ಕೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ. ಕೆಲವು ದೇಶಗಳು ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಿಪಣಿಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಕರಣಗಳೂ ಇವೆ. ಇಂತಹದರಲ್ಲಿ ಭಾರತ, ತನ್ನದೇ ಆದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ 'ಅಗ್ನಿ' ಕ್ಷಿಪಣಿಯನ್ನು ಉಡಾವಣೆಗೊಳಿಸಿರುವುದು ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಸಾಧನೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕಾವೇ ಸೇರಿದಂತೆ ಯಾವುದೇ ದೇಶವೇ ಆಗಲಿ ಇದನ್ನು ಟೀಕಿಸುವ ಯಾವುದೇ ನೈತಿಕ ಹಕ್ಕನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ರಕ್ಷಣಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅಣ್ವಸ್ತ್ರೇತರ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವಲ್ಲಿ ಈ ಕ್ಷಿಪಣಿಯ ಪ್ರಯೋಗ ಸರಕಾರದ ಒಂದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ ಹೆಜ್ಜೆಯೇ ಆಗಿದೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಗುರುವಾರ, ಮೇ 25, 1989

ಅಸಮಾಧಾನದ ಸ್ಫೋಟ

ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಗೊಂದಲ ಸ್ಫೋಟ ಗೊಂಡಿದೆ. ಜನತೆಯ ಅಸಮಾಧಾನ ಬಯಲುಗೊಂಡಿದೆ. ಪ್ರಸಕ್ತ ಚೀನಾ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಆ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಭಾರಿ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ನಡೆದಿರುವ ಭಾರಿ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಇವರನ್ನು ತಹಬಂದಿಗೆ ತರುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಆದೇಶವನ್ನು ಸೇನಾ ನಾಯಕರುಗಳೂ ಕೂಡ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಚಳವಳಿ ಹೊಸ ರೂಪು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಚಳವಳಿ ಅತ್ಯಂತ ಬಲಿಷ್ಠವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹಂಡುತ್ತಿದೆ. ಸೇನಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿ ಜನತಂತ್ರ ಮಾದರಿ ಸರಕಾರ ಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಾಯ ಜನಸಮೂಹದಿಂದ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದೆ. ಚೀನಾದ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ರಾಜಕೀಯ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಇದೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಘಟನೆಯಾಗಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ.

'ನಮಗೆ ಜನತಂತ್ರ ಬೇಕು, ಟ್ಯಾಂಕ್ ಅಲ್ಲ' ಎಂಬ ಘೋಷಣೆ ಈಗ ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಇದೊಂದು ಆರೋಗ್ಯಪೂರ್ಣ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಸರಕಾರ ಜನಸಮೂಹದ ಭಾವನೆಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಬಂದೂಕಿನ ಬಲದಿಂದ ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸಹೊರಡುವುದೇ ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಅಮಾನುಷತೆ ಬೇರೊಂದಿಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಚೀನಾ ಸರಕಾರ ಈ ಅಮಾನುಷತೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದೆ. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಈಗ ಆ ಸರಕಾರವೇ ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಸರಕಾರ ತಮ್ಮ ಬಂದೂಕಿನ ಬಲದಿಂದ ಬಲಿಷ್ಠ ಸೇನೆಯ ಬಲದಿಂದ ಜನರ ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಅಡಗಿಸಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದುದರ ಮತ್ತು ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖವಾದುದರ ತಕ್ಷಣದ ಪರಿಣಾಮ ಇದು. ಒಂದು ಜನಶಕ್ತಿ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಒಗ್ಗೂಡಿ ಎದ್ದು ನಿಂತರೆ ಎಂತಹ ಸರಕಾರವನ್ನೇ ನಡುಗಿಸಬಹುದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಚೀನಾ ಘಟನೆಗಳೇ ಸ್ಪಷ್ಟ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಬೀಜಿಂಗ್ ನಗರವಂತೂ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಸೇನಾಡಳಿತದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿರುವ ಜನರು ನಗರದ ಹೊರ ವಲಯದಲ್ಲೇ ಶಸ್ತ್ರ ಸಜ್ಜಿತ ಸೇನಾ ಪಡೆಗಳಿಗೆ ಬೀಜಿಂಗ್‌ನ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ತಡೆಯನ್ನು ಒಡ್ಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸೇನಾ ಪಡೆಗಳೂ ಕೂಡಾ ಜನರ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯನ್ನು ಮುರಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಗೊಂದಲಗಳ, ಅರಾಜಕತೆಯ ಲಾಭ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸೇನಾ ನಾಯಕರುಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಾಗಾಗಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ. ಆದರೆ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ಈ ಚಳವಳಿ ಒಂದು ಹಂತವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಚಳವಳಿ ಹೀಗೆಯೇ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಸೇನಾ ನಾಯಕರು ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಈ ಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನೂ ಅರಿತುಕೊಂಡು ಬೇಗನೆ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಇದೇ ಚಳವಳಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಭಟನಾಕಾರರು ಬೀಜಿಂಗ್ ನಗರದ ಪ್ರಮುಖ ಚೌಕ ಒಂದರಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾವೋತ್ಸೆತುಂಗ್ ಅವರ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಹಾಳುಗೆಡಹಿದ್ದಾರೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಇದು ಮಾತ್ರ ತೀರಾ ಖೇದಕರ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಟ ಸಂಘಟಿಸಿ ಆ ನಂತರ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಜನಪರ ಸರಕಾರ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಇಡಿ ಚೀನಾವನ್ನೇ ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಲಿಷ್ಠ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದ ಮಹಾ ಪುರುಷ ಮಾವೋತ್ಸೆತುಂಗ್ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಜನಸಮೂಹ ಗೌರವ ತೋರಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಬಹಳಷ್ಟಿದೆ. ಮಾವೊ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಅವರ ನವ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಾದಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳೆಲ್ಲಾ ಈ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಆದರ್ಶವಾಗಬೇಕಿದೆ. ಆದರೆ ಪ್ರದರ್ಶನಕಾರರು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕು ತಪ್ಪಿದ್ದಾರೆನಿಸುತ್ತೆ. ಇಲ್ಲಿ ಚಳವಳಿಗಾರರು ಅರಿವು ಮೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಬಹಳಷ್ಟಿದೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಚೀನಾದ ಪ್ರಧಾನಿ ಲೀ ಪೆಂಗ್ ನೇತೃತ್ವದ ಸರಕಾರ ಪ್ರಸಕ್ತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾದ ಧೋರಣೆ ತಳೆದು ಪ್ರತಿಭಟನಾಕಾರರ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ರಾಜಕೀಯ ಗೊಂದಲ ತೀರಾ ಅರಾಜಕತೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಅಶಾಂತಿ ಮೂಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದಿರಲಿ.

ಮುಂಗಾರು

ಶನಿವಾರ, ಮೇ 27, 1989

ಸರಕಾರದ ಧೋರಣೆ ಬದಲಾಗಲಿ

ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯ ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ತಂತ್ರದ ಅಂಗವಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸಿನ ಸಮಗ್ರ ನೀತಿ ರೂಪಿತವಾಗಬೇಕೆಂದು ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದ ಎಂಟನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕರಡು ಟಿಪ್ಪಣಿ ಸೂಚಿಸಿದೆ.

ಈ ಸಮಗ್ರ ನೀತಿ ರೂಪಿಸುವಾಗ ಉಪಕರಣಗಳು ಮತ್ತು ಹೂಡಿಕೆ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಮೇಲಿನ ತೆರಿಗೆಗಳ ಸರಳೀಕರಣ ಮಾಡಬೇಕು ಹಾಗೂ ಸಾಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪುನರ್ರೂಪೀಕರಣ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ವಿತರಣಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದೂ ಟಿಪ್ಪಣಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಕೃಷಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಈ ಎಲ್ಲ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವೇನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಾಮೂಲಿಯಾಗಿ 'ಧಕಾರ' ವರ್ಗ ಸೂಚಿಸಿದ ಸಲಹೆಗಳ ಆಧಾರಗಳ ಮೇಲೆ ತಯಾರಿಸಲಾಗುವ ಈ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು ಕೃಷಿಯ ಬಗೆಗಿನ ಸರಕಾರದ ರೋಗಗ್ರಸ್ತ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತವೆ.

ದೇಶದ 75 ಶೇಕಡಾಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ಕೃಷಿ ರಂಗದ ಬಗ್ಗೆ ಆರೋಗ್ಯಪೂರ್ಣ ಧೋರಣೆಯೊಂದನ್ನು ತಳೆಯುವ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಸರಕಾರವಿನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನೀರಿನ ಸೌಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದ ಬಹುತೇಕ ರೈತರು ಅನಿಶ್ಚಿತ ಮಳೆಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಜತೆ ಜೂಜಾಡುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ವೇಳೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಯಾರ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ಸಾಗಿಸುವ ಉದ್ಯಮಿಗಳು ಸರಕಾರದ ಸಕಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿ ರೈತರೆಡೆಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಕಣ್ಣನ್ನೂ ಹರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಸರಕಾರ ಅರಣ್ಯೋದ್ಯಮಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಧಣಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಳೆಯುತ್ತಿರುವಂತಹ ಸಹಾನುಭೂತಿಪರ ನಿಲುವನ್ನೂ ರೈತರೆಡೆಗೆ ತಳೆಯಲು ಮನಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ಲಾಭ ಗಳಿಸುವ ಅರಣ್ಯೋದ್ಯಮಿಗಳು, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಧಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ತಾವೇ ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೊಂದಿದ್ದರೆ, ರೈತರಿಂದ ಆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ರೈತರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸಲು ಸರಕಾರದ ಮುಖ್ಯ ಕ್ರಮ: ಸಾಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಆದರೆ ಈ ಕ್ರಮ ಕೂಡಾ ರೈತರನ್ನು ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ದಾಳವಾಗಿ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ಎಂಟನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಟಿಪ್ಪಣಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಲದ ಸರಳೀಕರಣವಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಹಿಂದಿನ ಯೋಜನಾ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳಲ್ಲೂ ಇದೇ ಅಂಶವನ್ನು [illegible]ಕ್ಷಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

ಎಂಟನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲೂ ರೈತರ ಬಗೆಗೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಗಮನಹರಿಸಲಾಗುವುದೆಂದೂ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ. ಈ ಹಿಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲೂ ರೈತರು ಪ್ರಧಾನಗಮನವಾಗಿದ್ದರು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ರೈತರ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಕಳಕಳಿಯಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಕಳಕಳಿ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಪ್ರತಿಸಲದ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲೂ ರೈತರ ಬಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಮೊಸಳೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತೆ ಎನ್ನುವುದು ಚಿಂತನಾರ್ಹ ವಿಷಯ.

ಕೃಷಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಹಿಸಲಾದ ಸಾಲದ ಮೊತ್ತ ಗಣನೀಯವಿದ್ದರೂ ಅದರ ಸರಿಯಾದ ಬಳಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಕಟುಸತ್ಯ. ರೈತನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗೆ ನಿಗದಿತ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸಾಲ ಸೌಲಭ್ಯ ಅಗತ್ಯ. ಆದರೆ ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿಯ ನಿದ್ರಾವಸ್ಥೆಯಿಂದಾಗಿ ಸಾಲ ಸೌಲಭ್ಯ ರೈತನ ಕೈ ತಲುಪುವಾಗ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿರುತ್ತದೆ. ಕೃಷಿಯ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಉದ್ಯೋಗ ನಿರ್ಮಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲೂ ಸರಕಾರ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ. ಬೇರಾವುದೇ ಉದ್ಯೋಗ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಹಾಗೂ ಸಿಗದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಕೃಷಿಯತ್ತ ಗಮನಹರಿಸುವಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಪೀಳಿಗೆಯ ಮುಂದೆ ಇದೆ.

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಸಮರೋಪಾಯದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ಆದ್ಯತೆಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ರಂಗಕ್ಕೆ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿ, ಕೃಷ್ಯುತ್ಪನ್ನಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಬೆಲೆ ರೂಪಿಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಬೇಕಿದೆ. ಕೃಷಿ ಅರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಬರನಿರೋಧಕವನ್ನಾಗಿಸಲು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಒದಗಿಸಬೇಕಿದೆ.

ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗ ಎಂಟನೇ ಯೋಜನೆಗೆ ರೂಪಿಸಿದ ಟಿಪ್ಪಣಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಅಂಶವೂ ಇದೆ. ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಆದ್ಯತಾ ರಂಗದ ಸಾಲ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೂ ದೊರಕುವಂತಾಗಬೇಕು. ಸೂಕ್ತವೆನಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೇ ಮೀಸಲಾಗುವ ಸಾಲ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಘಗಳನ್ನೂ ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ಆ ಸಲಹೆ.

ಆದರೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಸರಕಾರ ಕೃಷಿ ರಂಗದ ಬಗ್ಗೆ ತಳೆದಿರುವ ತೇಪೆ ಹಚ್ಚುವ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟು ರೈತರ ಬಗ್ಗೆ ನೈಜ ಕಳಕಳಿ ಹೊಂದಬೇಕು. ರೈತರು ಕೇವಲ ರಾಜಕೀಯ ಆಯುಧವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದು ನಿಲ್ಲಬೇಕು. ರೈತರು ಕೂಡಾ ತಮ್ಮ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಪಕ್ಷಭೇದ ಮರೆತು ಒಗ್ಗಟ್ಟಾದ ಹೋರಾಟವೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಭಾನುವಾರ, ಮೇ 28, 1989

ಅಮೆರಿಕಾದ ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ಕ್ರಮ

ಜಗತ್ತಿನ ಶಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅಮೆರಿಕಾ 'ಬಂಡವಾಳದ ಅಹಂ' ನಿಂದ ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳತ್ತ ಕೆಂಗಣ್ಣ ನೋಟ ಹರಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಭಾರತ, ಜಪಾನ್ ಹಾಗೂ ಬ್ರೆಜಿಲ್‌ಗೆ ಅಮೆರಿಕಾ ಬಹಿರಂಗ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದೆ.

ಅಮೆರಿಕಾದ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗೆ ಕಾರಣ ಅತ್ಯಂತ ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾದದ್ದು. ಭಾರತ, ಜಪಾನ್ ಹಾಗೂ ಬ್ರೆಜಿಲ್ ದೇಶಗಳು ತಮ್ಮ ದೇಶೀಯ ಹಾಗೂ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಅಮೆರಿಕಾಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಕಾರಣ. ಅಮೆರಿಕಾದ ತೃಪ್ತಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ದೇಶೀಯ ಹಾಗೂ ಅಂತರ್‍ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರ ನೀತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಈ ದೇಶಗಳಿಗೆ 12 ರಿಂದ 18 ತಿಂಗಳ ಗಡುವನ್ನೂ ಅಮೆರಿಕಾ ಘೋಷಿಸಿದೆ.

ಅಮೆರಿಕಾಗೆ ಅತೃಪ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿರುವ ಅಂಶಗಳೇನು ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲಕರ. ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಮೇಲಿನ ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ವಿದೇಶಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಕೆಲವು ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ನಿಷೇಧಿಸಿರುವುದು. ಸೇವಾ ಸೌಲಭ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿಮಾ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶಿ ವಿಮಾ ಕಂಪೆನಿಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡದಿರುವುದು ಅಮೆರಿಕಾಗೆ ಅತೃಪ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿರುವ ಅಂಶಗಳು. ಈ ಅತೃಪ್ತಿಯ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಅಮೆರಿಕಾ ಈಗ ಬೆದರಿಕೆಯ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದಿದೆ.

ಭಾರತ, ಬ್ರೆಜಿಲ್ ಹಾಗೂ ಜಪಾನ್ ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರ ದೇಶಗಳು ತಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರ ನೀತಿಗಳನ್ನು, ಅದೂ ದೇಶೀಯವೇ ಇರಲಿ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯವೇ ಇರಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ರೂಪಿಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಉಳ್ಳ ದೇಶಗಳು. ಅದರಲ್ಲೂ ಜಾಗತಿಕ ಭೂಪಟದಲ್ಲಿ ಉಳಿದೆರಡು ಶಕ್ತಿ ಬಣಗಳ ಜತೆಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸ್ವಂತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಮೇಲೆಯೇ ತಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಹೊರಟು ಬಹುತೇಕ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು. ತೃತೀಯ ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿ ನಿಲ್ಲಬಹುದಾದಂತಹ ಸ್ವ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಶಕ್ತಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ನಡೆಸಿರುವಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು. ಈ ದೇಶಗಳ ಜನರ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಸಮೃದ್ಧತೆ ಗಮನಾರ್ಹವಾದದ್ದು.

ಇಂತಹ ದೇಶಗಳ ವಿರುದ್ಧವೇ ಇವತ್ತು ಅಮೆರಿಕಾ ಸೆಡ್ಡು ಹೊಡೆಯ ಹೊರಟಿರುವುದು ನೋಡಿದರೆ ಅಮೆರಿಕಾದ ರಾಜಕೀಯ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯ ಮೂಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ಎರಡು ಮಹಾಯುದ್ಧಗಳ ದುರಂತಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಮೂಲೆಮೂಲೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೂ ಆರೋಗ್ಯಪೂರ್ಣ ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಸರ ರೂಪಿಸಲು ಸಮಾನತೆ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಈಗ ಮತ್ತೆ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಪುನರಾವೃತ್ತಿಗೊಳಿಸಲು ಅಮೆರಿಕಾ ಹೊರಟಿದೆಯೊ ಎನ್ನುವ ಸಂಶಯ ಕಾಡುತ್ತದೆ.

ಇತರ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ತಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಬೇಕು, ತನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ವ್ಯಾಪಾರ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಮೆರಿಕಾ ಬಯಸುತ್ತಿರುವುದರ ಹಿಂದೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ಮನೋಧರ್ಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಬಂಡವಾಳದ ಕೊಬ್ಬು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಅಮೆರಿಕಾ ಇವತ್ತು ತನ್ನಲ್ಲಿರಬಹುದಾದ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಶಕ್ತಿಯ ಬಲದಿಂದ ತೋಳೇರಿಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಮನೋಭಾವವುಳ್ಳ ಯಾವ ದೇಶವೂ ಇಂತಹ ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಯಂತ್ರ ವಿಜ್ಞಾನದ ಮಹಾ ಸಾಧನೆಯ ತುತ್ತತುದಿಗೇರಿರುವ ಮುಂದುವರಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಮತ್ತೆ ಶಿಲಾಯುಗದ ಅನಾಗರಿಕ ಪಾಶವೀ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿರುವುದರ ಮುನ್ಸೂಚನೆ ಅಮೆರಿಕಾದ ಈ ಎಚ್ಚರಿಕೆ. ತೋಳ್ಬಲವುಳ್ಳವನು ಮಾತ್ರ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕು ಹೊಂದಿದ್ದ ನಾಗರಿಕೆಯ ಪೂರ್ವ ಯುಗದ ಕಲ್ಪನೆಯ ವಾಸನೆ ಅಮೆರಿಕಾದ ಈ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಗಿಗೆ ನಾರುತ್ತಿದೆ.

ಅಮೆರಿಕಾ ತನಗೆ ಅತೃಪ್ತಿಯೆನಿಸುವ ಇತರ ದೇಶಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ ನೀತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ರೂಪಿಸಿರುವ "ಸೂಪರ್ 301" ಹಾಗೂ "ಸ್ಪೆಶಲ್ 301" ಪಟ್ಟಿಗಳ ಕಲ್ಪನೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ. ಸಮರಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಪವಡಿಸಿ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಆಳುವ ಹುಚ್ಚು ಕಲ್ಪನೆಯ ಕಡಿವಾಣ ರಹಿತ ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿರುವ ಅಮೆರಿಕಾದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಜಾರ್ಜ್ ಬುಶ್ ಹೀಗೆ ಎಡವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಎಚ್ಚೆತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ಪ್ರತೀಕಾರ ಬೆದರಿಕೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ಮನೋಭಾವ ತೊರೆದು ಸ್ನೇಹ ಹಾಗೂ ಬಾಂಧವ್ಯದ ನೀತಿ ನೆಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸಂಬಂಧ ವೃದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಶನಿವಾರ, ಜೂನ್ 3, 1989

ಶಾಂತಿಪಡೆ ವಾಪಸಾಗಲಿ

ಜುಲೈ ಅಂತ್ಯದ ಒಳಗೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಶಾಂತಿಪಾಲನಾ ಪಡೆಯ ಕಟ್ಟಕಡೆಯ ಸೈನಿಕನನ್ನೂ ಹಿಂದೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು ಎಂದು ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷ ರಣಸಿಂಘೆ ಪ್ರೇಮದಾಸ ಅವರು ಘೋಷಿಸಿದ್ದಾರೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆ. ಇದು ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರದ ಸಮರ್ಥಕವಾದ ನಿಲುವು. ಸರಿ. ಆದರೆ ಭಾರತ ಕೂಡಾ ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಬಹಳಷ್ಟಿದೆ. ಎರಡು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ಆಂತರಿಕ ಕಲಹ ತೀವ್ರವಾಗಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಮಾನವೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಹಬಂದಿಗೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿತು. ಆದರೆ ಆಗಿನಿಂದ ಈಗಿನವರೆಗೆ ಆ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ರಾಜಕೀಯ ಏಳುಬೀಳುಗಳಾಗಿವೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಪ್ರಮುಖ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ತಮಿಳು ಉಗ್ರಗಾಮಿ ಸಂಘಟನೆಯಾಗಿರುವ ಎಲ್.ಟಿ.ಟಿ.ಯು ಮಂದಿ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರದೊಡನೆ ಶಾಂತಿಯುತ ಮಾತುಕತೆಗೆ ತೊಡಗಿದೆ. ಈಗ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಘರ್ಷಣೆ ನಡೆಯುವುದು ಭಾರತೀಯ ಶಾಂತಿಪಡೆ ಮತ್ತು ಎಲ್.ಟಿ.ಟಿ.ಇ ನಡುವೆ ಮಾತ್ರ. ಇದು ಭಾರತ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಅನಗತ್ಯ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು ಭಾರತದ ಶಾಂತಿಪಡೆ ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಭಾರತೀಯ ಶಾಂತಿಪಡೆ ಹಿಂತಿರುಗಲು ಇದು ಸಕಾಲವೆಂದು ಪ್ರೇಮದಾಸ ಅವರೆ ಸ್ವತಃ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನಂತರವೂ ಭಾರತದ ಸೇನೆ ಶಾಂತಿಪಾಲನೆಯ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಸಮಂಜಸವಲ್ಲ. ಆ ರೀತಿ ಇರುವುದೇ ಆದರೆ ಅದು ತನ್ನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಎರಡು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ಭುಗಿಲೆದ್ದಿದ್ದ ಜನಾಂಗೀಯ ಘರ್ಷಣೆಯನ್ನು ತಹಬಂದಿಗೆ ತರುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 1987ರ ಜುಲೈ 29ರಂದು ಭಾರತದ ಪ್ರಧಾನಿ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ಆಗಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಜಯವರ್ಧನೆಯವರು ಶಾಂತಿ ಒಪ್ಪಂದ ಒಂದಕ್ಕೆ ಸಹಿಹಾಕಿದರು. ಆದರೆ ಈ ಒಪ್ಪಂದ ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿಯೇ ವಿಫಲಗೊಂಡು ಭಾರತದ ಶಾಂತಿಪಡೆ ನೇರವಾಗಿ ಎಲ್. ಟಿ. ಟಿ. ಇ ಯೊಡನೆ ಸಮರಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಸಮರ ಕಳೆದ ಎರಡು ವರುಷಗಳಿಂದ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಭಾರತದ ಸೇನೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾವು ನೋವುಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಯೂ ಆಯಿತು.

ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ಉತ್ತರ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲಾಗಿರುವ ಶಾಂತಿಪಡೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಾವು ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಭಾರತದ ಪ್ರಧಾನಿಯವರನ್ನು ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಭಾರತ ಸರಕಾರ ತಡಮಾಡುವುದು ಬೇಡ. ತಕ್ಷಣ ಶಾಂತಿಪಡೆಯನ್ನು ವಾಪಾಸು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ.

ಭಾರತದ ಶಾಂತಿಪಡೆ ಈಗಾಗಲೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ತಮಿಳರ ಪ್ರಮುಖ ಸಂಘಟನೆಯಾಗಿರುವ ಎಲ್. ಟಿ. ಟಿ. ಇ ಯೊಡನೆ ನೇರವಾದ ಸಮರವನ್ನು ಸಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಭಾರತ ಸೇನೆ ಅಪಾರ ಸಾವು ನೋವುಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆ. ಇದು ಸರಿಯಾದ ರಾಜಕೀಯ ನಿಲುವು ಅಲ್ಲ ಎಂಬುದೂ ಕೂಡ ಈಗ ಜಗಜ್ಜಾಹೀರಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಸರಿದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಯಾವುದೇ ದೇಶದ ಸೇನೆ ಇನ್ನೊಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ದೀರ್ಘಕಾಲ ತನ್ನ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದು ಯಾವುದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಸಮರ್ಥನೀಯವಲ್ಲ. ಅದು ಒಂದು ಅಪಾಯಕಾರಿ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್. ಟಿ. ಟಿ. ಇ ಯವರು ಮತ್ತು ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸುತ್ತಿವೆ. ಈ ಮಾತುಕತೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಭಾರತ ಸ್ಪಂದಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕದನವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದಲ್ಲ. ಇದು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಶೋಭೆ ತರುವ ವಿಚಾರವಲ್ಲ. ಅಫ್ಘಾನಿಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕಾದ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪದ ವಿರುದ್ಧ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವ ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಅದನ್ನು ಹೇಳುವ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಸೇನೆಯನ್ನು ವಾಪಾಸು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ.

ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರದೊಡನೆ ಎಲ್. ಟಿ. ಟಿ. ಇ. ಯವರು ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೇನಾ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದು ತೀರಾ ಅರ್ಥಹೀನ ನೀತಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ಭಾರತ ಸರಕಾರ ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಸಮರ್ಪಕ ನಿಲುವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಈಗ ಬಹಳಷ್ಟಿದೆ.

ಮುಂಗಾರು

ಭಾನುವಾರ, ಜೂನ್ 25, 1989

ಬೇಕು ರಾಜಕೀಯ ಮುತ್ಸದ್ದಿತನ

ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ಸ್ಥಿತಿ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹದಗೆಟ್ಟು ಸ್ಫೋಟಕ ಹಂತಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದೆ.

ಒಂದೆಡೆ 50ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಸಾರಿಗೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳು ಮುಷ್ಕರ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮುಷ್ಕರ ನಿರತರು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಾಜರಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದಿಂದ ವಜಾ ಮಾಡಲಾಗುವುದೆಂದು ಸರಕಾರ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿದ್ದರೂ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಲೆಕ್ಕಿಸಿಲ್ಲ. ಜತೆಗೆ ಈಗ ದೂರಸಂಪರ್ಕ ಹಾಗೂ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ನೌಕರರೂ ಈ ಮುಷ್ಕರಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಸಿಂಹಳೀಯ ಉಗ್ರಗಾಮಿ ಸಂಘಟನೆ ಜೆವಿಪಿಯ ದಾಳಿ ಜೋರಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಭಾರತೀಯ ಶಾಂತಿ ಪಡೆ ಹಾಗೂ ತಮಿಳು ಉಗ್ರಗಾಮಿ ಸಂಘಟನೆ ಎಲ್ ಟಿ ಟಿ ಇ ಮಧ್ಯೆ ಕದನ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ಲಂಕಾ ಪ್ರಧಾನಿ ಪ್ರೇಮದಾಸ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ತುರ್ತುಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಹೇರಿಯಾಗಿದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಶಾಂತಿಪಡೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಿಂದ ವಾಪಸಾಗುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಈಗ ಮತ್ತೆ ತೊಡಕಿಗೆ ಸಿಲುಕಿದೆ. ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ತಮಿಳರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ಹಿಂದಿನ ಸರಕಾರದಿಂದ 'ಬಲವಂತದ ಆಹ್ವಾನ' ಪಡೆದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದ್ದ ಭಾರತೀಯ ಶಾಂತಿ ಪಡೆ ಹಿಂತೆರಳಬೇಕೆಂದು ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಪ್ರಧಾನಿ ಪ್ರೇಮದಾಸ ಪದೇ ಪದೇ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶಾಂತಿ ಪಡೆ ವಾಪಸಿಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ದಿನಾಂಕವೊಂದರ ಗಡುವನ್ನೂ ಅವರು ವಿಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜುಲೈ 29ರೊಳಗೆ ಶಾಂತಿ ಪಡೆ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಿಂದ ತೆರಳದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಬ್ಯಾರಕ್ಕಿನಲ್ಲೇ ತಡೆಯುವುದಾಗಿಯೂ ಈಗ ಪ್ರೇಮದಾಸ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರೇಮದಾಸರ ಈ ಹೇಳಿಕೆ ಅವರ ಅಪಕ್ವ ಬುದ್ಧಿತನವನ್ನಷ್ಟೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನದೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರ ಹಾಗೂ ಪ್ರೇಮದಾಸ ಆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಧಾನಿ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಭಾರತದ ಶಾಂತಿ ಪಡೆ ವಾಪಸಾಗದಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಗೆ ದೂರು ನೀಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರೇಮದಾಸ ಅವರು ಈಗ ಶಾಂತಿಸೇನೆ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತಿರೋಧದ ಮಾತನ್ನಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಅವರ ನಿರ್ಧಾರಗಳ ಅಸ್ಪಷ್ಟತೆಯನ್ನಷ್ಟೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಉಪಖಂಡದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತರಾಷ್ಟ್ರವೆನಿಸಿರುವ ಭಾರತದ ಜತೆ ಸೌಹಾರ್ದ ಸಂಬಂಧ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಂತಹ ಪುಟ್ಟ ದ್ವೀಪ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರೇಮದಾಸ ಮೊದಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಎಲ್ ಟಿ ಟಿ ಇ ಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಭಾರತದ ನೆರವು ಯಾಚಿಸಿದ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಈಗ ಎಲ್ ಟಿ ಟಿ ಇ ಯನ್ನು ನೇರ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವುದು ಭಾರತಕ್ಕೂ ಇರಿಸುಮುರಿಸುಂಟು ಮಾಡಿದೆ. ಎಲ್ ಟಿ ಟಿ ಇ ಯನ್ನು ಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಮಣಿಸುವ 'ಹಿರಿಯಣ್ಣನ ಪಾತ್ರ' ವಹಿಸಿ ಶ್ರೀಲಂಕಾದ ದಟ್ಟಕಾಡುಗಳಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಪಡೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದ ಭಾರತ ಈಗ ಏಕಾಏಕಿ ಎಲ್ ಟಿ ಟಿ ಇ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ಮಿತ್ರರಾದಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿಯವರು ಕೂಡಾ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಗೆ ದೂರು ನೀಡಿದರೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ತ ಮಾಹಿತಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಗಡಸು ಧೋರಣೆ ತಾಳಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರೇಮದಾಸ ಅವರು ಶ್ರೀಲಂಕಾವನ್ನು ಒಂದೇ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಹಿನಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದುಗೂಡಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಶ್ರಮಪಡಬೇಕಾದ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಇದೆ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸಿಟ್ಟಿನ ಅಥವಾ ಉದ್ವೇಗದ ಯಾವುದೇ ಹೇಳಿಕೆಗಳು ಫಲಕಾರಿಯಾಗಲಾರವು. ಒಂದೆಡೆ ಎಲ್ ಟಿ ಟಿ ಇ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಜೆವಿಪಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಮಾತುಕತೆಗೆ ಎಳೆಯಲಾಗದ ಅಸಹಾಯಕತೆ ಇರುವಾಗಲೇ ಭಾರತದ ಜತೆ ಕೂಡಾ ಸಂಘರ್ಷಕ್ಕಿಳಿದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಗೋಜಲಾಗಿಸುವುದು ಉತ್ತಮ ಮುತ್ಸದ್ದಿಯೊಬ್ಬನ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಅದರ ಬದಲಾಗಿ ಭಾರತವನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೇ ಭಾರತದ ಶಾಂತಿ ಪಡೆಯ ನೆರವನ್ನು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅವರು ಕೈಹಾಕಬಹುದಿತ್ತು.

ಹಿಂಸಾಕೃತ್ಯಗಳು ದಿನನಿತ್ಯದ ಆಗುಹೋಗುಗಳಾಗಿರುವ ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ಜನಜೀವನ ಎಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮರಳಿ ಸೌಹಾರ್ದತೆ ನೆಲೆಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಈಗ ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿರುವುದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಲಂಕಾ ಸರಕಾರ ಎರಡೂ ಮನಗಾಣಬೇಕಿದೆ. ತಮಿಳರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ರೂಪದ ಸ್ವಾಯತ್ತೆ ನೀಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಚುನಾವಣೆ ಮೂಲಕ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಪ್ರೇಮದಾಸರಿಗೆ ಭಾರತದ ಶಾಂತಿಸೇನೆಯನ್ನು ಹರ್ಷದೊಂದಿಗೆ ವಾಪಸು ಕಳುಹಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಲಂಕಾಗೆ ಮೊದಲು ಕಾಲಿಡುವಾಗ ಪಡೆದ ಸಂಭ್ರಮದ ಸ್ವಾಗತವನ್ನೇ ಮರಳಿ ಬರುವಾಗಲೂ ಭಾರತದ ಶಾಂತಿಪಡೆ ಪಡೆಯುವಂತಾಗಲು ಪ್ರೇಮದಾಸ ಮತ್ತು ರಾಜೀವ್ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ವೃಥಾ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ತೊರೆಯುವ ಮನೋಭಾವ.

ರಾಜಕೀಯ ಒಳಸೆಳೆತಗಳ ಪರಿಪಕ್ವ ಅನುಭವವಿದ್ದೆಡೆ ಅನಗತ್ಯ ಸಂಘರ್ಷಗಳಿಗೆ ಎಡೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರೇಮದಾಸ ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ತಾಳ್ಮೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಧಾನದಿಂದ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕಾದ ಕಾಲಘಟ್ಟವಿದು. ಇಲ್ಲಿ ಎಡವಿದರೆ ಮತ್ತೆ ಎದ್ದೇಳಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಗದಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ಬರಬಹುದು.